

Birleşik, Kitlesele, Devrimci 1 Mayıs için alanlara!

İşçi sınıfını örgütleyelim!

Açlık sınırının 630 YTL'ye dayandığı, özellikle son yıllardaki özelleştirmeler sonucu yaşanan işten atmalarla işsizlik oranının her geçen gün arttığı, iş bulabilen "şanslı" kesimin ise sefalet içinde olduğu günümüz koşulların değiştirilmesinde özne olan başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen halk, büyük oranda örgütsüz olduğu için bu sömürü, baskı, zulüm düzeni devam etmektedir. Bu zinciri kırmanın yolu örgütlenmekten geçmektedir.

Katliamın 30. yılında

Dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın yakınlığı bu süreçte işçi sınıfının ve ezilen halkın yaşadığı koşullara hakim olarak, onların sorunlarının çözüm yollarını göstermek bizim görevimizdir. 1 Mayıs 1977'de 500 bin emekçinin katıldığı Taksim mitinginde devletin gerçekleştirdiği katliamın 30. yıldönümünde Birleşik, kitlesele, devrimci 1 Mayıs şiarını haykıralım.

Saraylara savaş, kulübelere barış

BM Dünya Kalkınma Ekonomileri Enstitüsü'nün 2000 yılı verilerine göre yaptığı ve 2006 yılının sonlarında yayınlanan araştırmaya göre; dünya nüfusunun yüzde ikisi dünya zenginliklerinin yarısından fazlasına sahip durumda iken nüfusun yarısı ise dünya servetinin yüzde biri ile "idare" etmektedir. En zengin yüzde 1'lik dilimin yüzde 40'luk, yüzde 10'luk dilimin ise yüzde 85'lik bir zenginliğe el koyduğu dünyada, 499 dolar milyarderleri 13 milyonda dolar milyoneri bulunmaktadır.

Emperyalistler ile ezilen halklar arasındaki gelir dengesizliği her an, her saat büyümektedir. Dünyanın bütün zenginliklerine hâkim olan bir avuç asalak ile zulüm altında inleyen milyarlarca insan.

Ancak ezilen dünya halklarının Irak'ta, Afganistan'da büyüttüğü direniş, işçi sınıfının dünyanın birçok ülkesinde yaptığı eylemler, "felaketin" yaklaştığını gösteriyor. **Dünyanın baldırı çıplakları, dünyanın efendilerinin kâbusu oluyor.** Saraylarına doğru her gün biraz daha yürüyor. Milyonlarca emekçinin yoksulluk sınırının altında yaşadığı ve yaşamla büyük bir savaşın verildiği kulübelere

barış çok uzak değil.
Sayfa 3

Bu yoksulluk ve zulüm tablosunun baş sorumluları emperyalistler ve onların uşak, işbirlikçileridir. Bu tabloların yaşanmaması için örgütlenelim, egemenlere karşı mücadeleyi yükseltelim!

**Kuruluşunun 35. yılında Proletarya Partisi
İbrahim Kaypakkaya güzergahında ilerliyor!
Proletarya Partisinin 35. Kuruluş yılını kutlama,
İbrahim Kaypakkaya'yı anma gecesinde buluşalım!**

Kültürel Program:
Hilmi Yarayıcı ve Grubu
Grup Kalamu
Pınar Sağ
Ahmet Aslan ve Grubu
Diyar
Yiğit Tuncay (tiyatral sunum)
Partizan Sanat Topluluğu
Gökkuşuğu Sanat Atölyesi
(Şiir ve ezgilerle İ. Kaypakkaya)

Uluslararası Sempozyum:

- ★ **Güney/Uzak Asya'da Halk Hareketleri ve Halk Savaşı:** (Filipinler)
- ★ **Dünya İşçi Sınıfı'nın Kurtuluş Mücadelesi** (Yunanistan)
- ★ **Kaypakkaya Fikirleriyle Günümüze Bakmak** (Türkiye)
- ★ **Latin Amerika'da Kabaran Halk Hareketi** (Brezilya)
- ★ **Hindistan'da Halk Savaşı ve Deneyimleri** (Hindistan)
- ★ **Ortadoğu'da Neler Oluyor?** (Faik Bulut, Araştırmacı-Yazar)
- ★ **Şovenizme Karşı Kaypakkaya'yı anlamak-anlatmak?** (Temel Demirer, Araştırmacı-Yazar)

Tarih: 19 Mayıs 2007 **Saat: 14:00**
Yer: Friedrich-Ebert-Halle
67063 Ludwigshafen

işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK
ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayinevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

“Saraylara savaş kulübelere barış”

Forbes Dergisi'nin yayınladığı sıralamada ilk 100'e giren isimler Ortadoğu halklarının katledilmesinde döktükleri alınterinin, ülkemizin parsel parsel satılmasında gösterdikleri “başarının” mükâfatını almış oldu. Uluslararası şirketlerin, ülkelerin toplam gelirinden daha büyük gelire sahip olduğu günümüzde bu liste; emperyalistler ile ezilen halklar arasındaki uçurumu da çok açık bir şekilde yansıtıyor.

Forbes Dergisi geleneksel olarak her yıl yayınladığı dünyanın en zenginleri listesini açıkladı. Microsoft şirketinin sahibi Bill Gates, son 7 yıldır olduğu gibi bu yıl da 58.7 milyar Dolarlık servetiyle birinciliği kimseye “kaptırmadı”.

Yapılan yorumlara göre **Bill Gates**, geçen senelere göre servetinden yaklaşık 4 milyar Dolar kaybetmekle birlikte, diğer zenginlere açık fark atmış. Listede ikinci milyarder 32.3 milyar Dolarlık servete sahip olan **Edward Buffett**. Onu, 30.4 milyar dolar ile Gates'in ortağı **Paul Allen** ve 26 milyar Dolarlık servetin sahibi Joseph Ellison takip etti. 538 Dolar milyardierinin servetlerinin toplamı 1.7 trilyon. Bu rakam Fransa'nın GSMH'sinin üzerinde.

Derginin sahibi ve aynı zamanda dolar milyardieri olan **Forbes Global** tarafından açıklanan liste, dünyanın nasıl paylaşıldığını da gözler önüne sermektedir.

Uluslararası şirketlerin, ülkelerin toplam gelirinden daha büyük gelire sahip olduğu günümüzde bu liste; emperyalistler ile ezilen halklar arasındaki uçurumu da çok açık bir şekilde yansıtıyor. Her biri birer “başarı” öyküsü ile anlatılan şirketlerin, büyüyerek bir ahtapot gibi tüm dünyayı nasıl sardığı ve zenginliklerine el koyduğu çok açık bir şekilde görülüyor.

Her biri emperyalist sermayenin birer temsilcisi olan bu isimler daha fazla kâr uğruna milyonlarca insanı açlık içinde bırakmakta bir o kadarını yürüttükleri paylaşım savaşlarında öldürmektedir. Bir avuç asalak, dünyanın zenginliklerini elinde tutup refah içinde yaşarken milyarlarca insan açlıktan, sefaletten ve kötü yaşam koşullarından kaynaklı ölmekte, en temel ihtiyaçlarını karşılayamamaktadır.

BM Dünya Kalkınma Ekonomileri Enstitüsü'nün 2000 yılı verilerine göre yaptığı ve 2006 yılının sonlarında yayınlanan araştırmaya göre; dünya nüfusunun yüzde ikisi dünya zenginliklerinin yarısından fazlasına sahip durumda iken nüfusun yarısı ise dünya servetinin yüzde biri ile “idare” etmektedir. En zengin yüzde 1'lik dilimin yüzde 40'lık, yüzde onluk dilimin ise yüzde

85'lik bir zenginliğe el koyduğu dünyada 499 dolar milyardieri; 13 milyon da dolar milyoneri bulunmaktadır.

Dünyada en çok dolar milyardieri olan ülke ise 271 milyarderle ABD. Listenin ilk beş sırasında da Amerikalı zenginler yer alıyor. Kendini dünyanın efendisi ilan eden ABD'de, milyonlarca insan açlıkla boğuşuyor. ABD'de işsizlik 2000'de 4.1 iken 2003 verilerine göre son on yılın en yüksek oranı olan 6.4'e yükselmiş durumda. 35 milyon kişi yoksulluk sınırının altında yaşamakta ve 30 milyon kişinin hiçbir sosyal güvencesi bulunmamaktadır. Dünyanın en zenginleri listesine aday çıkarmakta oldukça bereketli olan ABD'de halk sefalet içinde yaşıyor. Milyonlarca insan sokaklarda yatıyor.

Dünyaya “özgürlük”, “barış” ve “refah” getireceğini vaat eden ABD'de refah sadece zenginler için mevcut. ABD'de kurulu bulunan uluslararası şirketler oluşturdukları tekel-lerle dünya halklarını ve aynı zamanda kendi halkını her gün daha fazla yoksullaştırıyor.

Türkiye'nin ‘haramileri’

Emperyalizmin uşağı Türk hâkim sınıfları efendilerinden arta kalanlarla oldukça zenginleşmiş görünüyor. Forbes Dergisi'nin yayınladığı sıralamada ilk 100'e giren isimler Ortadoğu halklarının katledilmesinde döktükleri alınterinin, ülkemizin parsel parsel satılmasında gösterdikleri “başarının” mükâfatını almış oldu.

Türkiye'deki ilk 100 zenginin toplam serveti ise 84.9 milyar dolar olarak açıklanırken listenin ilk sırasında 3.5 milyar dolarlık servetiyle Finansbank'ı **Yunan National Bank Of Greece**'e satan **Hüsnü Özyeğin** bulunuyor. Özyeğin, geçen yılki listenin 7. sırasında yer alıyordu. Hüsnü Özyeğin'i 2.4 milyar dolarlık servetiyle Çukurova Holding'in sahibi **Mehmet Emin Karamehmet** izliyor. Listede bu iki milyardieri 2.1 milyar dolarla Şevket ve **Erol Sabancı** izlerken Enka'nın patronu Şark Tara 5. sırada yer aldı. Şevket Sabancı 2005 yılında 1 milyar 250 milyon dolarlık servetiyle geçen yıl açıklanan listenin 10'uncu sırasında yer buldu. Bu yıl listeye giren yedi yeni milyardierin üçü, babalarından hisse

devralarak girdi. Enka'nın patronu Şark Tara'nın oğlu **Sinan Tara**, Zorlu Grubu'nun sahibi Ahmet Nazif Zorlu'nun ağabeyi Zeki Zorlu'nun oğlu **Olgun Zorlu**, Sabri Ülker'in oğlu **Murat Ülker** hisse devri sayesinde milyarderler listesine dâhil oldu. Listede sözü edilen isimler ülkemizde emperyalistlerin taşeronluğunu yaparak emekçi halkımızın geleceğini satanlardır. Sahip oldukları milyar dolarlık servetleri ülkemizin yeraltı ve yer üstü kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekerek, işçi sınıfı ve emekçilerin emeğine el koyarak sağlamışlardır. Faşist devlet aygıtını ellerinde bulunduran bu isimler, emekçileri korkunç bir sömürü cenderesi altında tutarak her gün servetlerini büyütmedirler.

Emekçiler sefalet, egemenler sefahat içinde!

Emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda istedikleri yasaları hükümetler aracılığıyla çıkararak kasalarını doldurmaktadırlar.

Emperyalistler IMF, DB gibi kurumlar aracılığı ile tüm dünya halklarına zulüm ve sömürü uygulamaktadır. **Listeye giren bu isimlerin de dâhil olduğu Türk hâkim sınıfları IMF'nin direktiflerini harfi harfine yerine getirmeye çalışıyor.**

Emperyalistlere yeni kâr alanları yaratmak için IMF; elektriğe, doğalgaza bir an önce zam yapılmasını, seçim öncesi Sosyal Güvenlik Reformu Kanununun TBMM'den geçirilmesini, teşvik uygulamasının sınırlarının daraltmasını, yeni illere teşvik verilmemesini, vergi teşviklerinden vazgeçilmesini istiyor. Sağlık harcamalarının daha fazla azaltılması için bastırıyor.

Forbes Dergisi'nin araştırması; **en zengin 25 kişinin, Türkiye gelirinin yüzde 2.5'ini, en zengin 100 kişinin de yüzde 7'sini aldığı göstermektedir. Çalışan milyonlarca insan ve bir avuç asalak...** Türkiye nüfusunun en yoksul kesimini oluşturan 14 milyon emekçi bu 100 kişi kadar gelir elde edebilmektedirler.

Ülkemizin en zenginleri açıklanırken yoksulluk sınırında yaşayan milyonlarca insan gazetelere ve televizyonlara yansıtılmaktadır. Yaptıkları “yatırımlar” ve topluma

sundukları hizmetlerle büyük “servetler” kazandıklarını söyleseler de yapılan araştırmalar öyle olmadığı göstermektedir. Türkiye'de 2 milyon 790 bin kişi “**en zengin**” aile grubunu oluşturuyor. Gelir dağılımı piramidinin zirvesinde yer alan söz konusu gruptaki bir ailenin yıllık harcaması 62 bin 750 Amerikan Doları'nı buluyor.

Hazine Müsteşarlığı Ekonomik Araştırmalar Genel Müdürlüğü'nün 1999 yılının Nisan ayında yayınladığı “**Ekonomik Göstergeler**” adlı araştırma da son yedi yılda Türkiye'de kentlerde ve kırsal kesimde yaşayan emekçilerin ekonomik durumunda daha fazla bir bozulmaya işaret ediyor. Bu araştırmaya göre; kentlerde yaşayanların yüzde 80 gibi büyük bölümünün geliri azalıyor. Kırsal kesimde yaşayanların ise yüzde 60'ının geliri azalmaktadır. Türkiye'de gelir uçurumu her geçen gün daha derinleşirken, hükümetler efendilerinin talimatları ile sürekli olarak bu dengesizliği artırıcı düzenlemeler yapıyor Türkiye yaklaşık 180 ülke arasında gelir dağılımı en bozuk 34'üncü ülke sıralamasında yer almaktadır.

Son olarak; Türk-İş tarafından, dört kişilik bir ailenin mutfak harcaması temel alınarak yapılan araştırma, bu uçurumun boyutlarını da gösteriyor. Araştırmaya göre; açlık sınırı Mart ayı itibariyle 629.48 YTL. Gıdayla birlikte diğer zorunlu ihtiyaçları da içine alan yoksulluk sınırı ise 2 bin 50.42 YTL olarak belirlendi.

Türk-İş'in hesaplamalarına göre; mutfak enflasyonu aylık yüzde 0.12 oranında artarken, son 12 ay itibariyle artış yüzde 10.57 ve yıllık ortalama artış yüzde 10.63 oranlarında gerçekleşti.

Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapılması gereken harcama tutarı Şubat ayına göre fazla değişmedi. Gıda ile birlikte kira, giyim, ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri zorunlu ihtiyaçlar için gerekli tutar da aynı kaldı. Geçtiğimiz yılın aynı ayına göre açlık sınırı tutarındaki artış 60.18 ve yoksulluk sınırı tutarındaki artış 196.02 YTL düzeyinde oldu. Ortaya çıkan bu korkunç uçurum her gün biraz daha açılmaktadır. Dünyanın bütün zenginliklerine hâkim olan bir avuç asalak ile zulüm altında inleyen milyarlarca insan. Ancak ezilen dünya halklarının Irak'ta, Afganistan'da büyüttüğü direniş, işçi sınıfının dünyanın birçok ülkesinde yaptığı eylemler, “**felaketin**” yaklaştığını gösteriyor. Dünyanın baldırı çıplakları, dünyanın efendilerinin kâbusu oluyor. Saraylarına doğru her gün biraz daha yürüyor. Milyonlarca emekçinin yoksulluk sınırının altında yaşadığı ve yaşamla büyük bir savaşın verildiği kulübelere barış çok uzak değil.

Bunun için saraylara daha fazla savaş açmak gerekiyor. Dünya halklarının tarihi bunun imkânsız olmadığını ve yolunu gösteriyor!

BM Dünya Kalkınma Ekonomileri Enstitüsü'nün 2000 yılı verilerine göre yaptığı ve 2006 yılının sonlarında yayınlanan araştırmaya göre; dünya nüfusunun yüzde ikisi dünya zenginliklerinin yarısından fazlasına sahip durumda iken nüfusun yarısı ise dünya servetinin yüzde biri ile “idare” etmektedir.

Sınıfsal Yaklaşım

1 MAYIS İÇİN SEFERBERLİK İLANIDIR

Cumhurbaşkanlığı (CB) seçimi etrafında kopartılmaya çalışılan yaygaların “**tehlikenin farkında**” olan kesimlerce meydanlara taşırılma şovlarıyla beraber girilen son düzlükte; sis perdesinin giderek dağılmakta olduğu ve Çankaya tartışmalarının “**rejim**”in bekası ile doğrudan bir ilişki teşkil etmediği daha açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Birbiriyle kanlı bıçaklı olarak lanse edilen kesimlerin sınıf mevzisinde halka karşı oluşturdukları blok tahkim edilirken, ırkçı-faşist rüzgar körüklenmekte, emperyalist boyunduruk güçlendirilmektedir.

Gündem nedeniyle anımsatılan önceki CB seçimleri arifesindeki çekişmelerin bir noktadan sonra ne kadar “**anlamsız**” olduğu, bu mevkinin nihayetinde hakim sınıflara ait bir “**memuriyet**” makamı olduğunu göstermişti/göstermektedir. Öyleyse, büyük hararet yaratılmaya çalışılarak yürütülen tartışmaların da bir zaman sonra 11. CB seçilerek geride kaldığında, çok fazla anlamlı olmadığı anlaşılacak, ancak bu arada sınıf mücadelesinin işleyen süreci içerisinde hangi hamleler ile ne gibi adımların atıldığı ve ne gibi kayıp ve zararların yaşandığına bakılmak zorunda kalınacaktır. Sorun bizim açımızdan tam da burada yatmaktadır.

CB’nin, yetki ve sorumluluk itibarıyla ağırlık taşımaya da, **sembolik** konumu nedeniyle Türk devleti açısından belli bir “değer” ifade etmesi üzerinden yürütülmeye çalışılan tartışmaların rejim eksenli bir **kamplaşmaya** doğru genişletilmesinin, genel seçimleri kapsayan daha çaplı ve “**tayin edici**” kapışma için kullanılması, giderek **deşifre** olmaktadır.

Yüzde 40’ları ancak bulan seçmen tabanı üzerinden parlamento bileşimi ve hükümet oluşumu açısından “**sorunsuz**” bir dönemi kapatmakta olan AKP-CHP “koalisyonun” tarafları, birlikte yıprandıkları sürecin ardından, itinayla muhafaza ettikleri yüzde 10’luk barajı aşabilecek diğer kardeş partilerle kuracakları resmi koalisyonları da hesap ederek, siyaset tiyatrosunun “**atışmasına**” tutuşmuş bulunuyorlar. Bu durum, meseleye bir biçimde müdahil olmak isteyen her türlü kışkırtıcı ve provokatif kesimin iştahını kabartan kampanyaları daha saldırgan bir hale getirmektedir.

Her ne kadar meselenin içerisinde “**laikçi klik**” şemsiyesi altında toplana-

bilecek çevrelerin TSK başta olmak üzere, faşist ordu ve kontr-gerillanın atık ve artıkları tarafından oluşturulan bütün “**kuvay-ı milliye**” tabelalı derneklere kadar uzanan bir cenahından söz edilebilecekse de, bunun siyasi platformdaki adresi CHP’dir. Kendileri de birer “**siyasi parti**” olduğu halde MHP, BBP, İP ve diğer bazıları da bu platformda CHP’nin üstlendiği “**öncü**” role müdahale etmemekle, bu konuda **zımni** bir ittifak politikası sergilemektedirler.

Saldırı ve işgal sonrasında KDP ve YNK’nin ABD emperyalizmi ile ilişkilerinin kat ettiği mesafeye paralel Irak’ta elde ettiği konumla birlikte **daha farklı** parametreler de elde eden Kürt Sorunu; Türk hakim sınıflarının AKP’li yılların ikinci yarısına denk düşecek bir zaman diliminde daha şoven ve ırkçı bir politika gütmelerini **koşulladığı** oranda, rüzgar yukarıdan aşağıya doğru –merkezi kampanyalar eşliğinde- estirilmeye başlanmıştır. Bunun aradan geçen zaman zarfında, durumdan vazife çıkaran çok sayıda iyi “**ordu**” çocuğu tarafından çeşitli legal ve illegal örgütlenmeler aracılığıyla bilince çıkarıldığı görülmüştür.

Tırmandığı veya yükseldiğinden dem vurulan, ancak sorgulanması/analizi sağlıklı biçimde yapılmayan ırkçı-faşist histerinin; her şeyden önce bir **devlet politikası** olarak gündeme sokulduğu ve sınıf mücadelesine **müdahale** noktasında bir anlam ifade ettiğinin altı çizilmelidir. Bunun, ülkemizdeki kökleri ve kökeninin arz ettiği önem kadar, mevcut süreçte hangi işlevle devrede tutulduğu da irdelenmek zorundadır. Zira günün politika ve taktikleri buna göre belirlenecektir.

Faşist diktatörlük tarafından “**umut kırma**” konseptiyle başlatılan süreç, esas olarak Kürt Ulusal Hareketi’nin 1980’lerden 1990’ların ikinci yarısına kadar uzanan yıllar boyunca, silahlı mücadele yoluyla yarattığı dinamikler başta olmak üzere bütün devrimci demokratik muhalefeti ezmeyi ve sindirmeyi hedefliyordu. Çeşitli araçlarla geliştirilen bu saldırı kampanya ve operasyonları –her türden imha ve katliamla- doludizgin sürerken, bu bütünden kimi parçaları koparıp almak ve üzerinden teori ve senaryolar yaratmak, bilinçli değilse eğer, şaşılık ile körlük arasında gidip gelmektedir.

Aynı körlük, merkezi devlet politi-

kasının hakim sınıf kliklerinin **tümü** tarafından hayata geçirilmekte olduğunun görülme(me)si bakımından da yaşanmaktadır. Her ne kadar, kimileri daha fazla amigoluk rolüne soyunmakta, bayraktarlıkta yarış içerisinde olunmaktaysa da, **uygulama ve etkinlik** açısından hiç biri geride kalmamaktadır. Hattırlanacağı üzere bu yılın başlarında, 80. kuruluş yılı gerekçesiyle **MİT** müsteşarı Emre Taner’in yapmış olduğu “**stratejik yönelime**” dair açıklamaları(05.01.07), Tayyip Erdoğan tarafından da teyit edilmiş(09.01.07), buna gerek diğer partiler gerekse de para-medyaadaki “**muhalefet**” destek vermişti.

Hrant’ın katledilmesinin ardından gelişen süreç bütün gericiler ve faşistler açısından **korkunun** kamçılacağı yeni bir saldırı dalgasını tetiklemiştir. Bunun hedefinde pek doğal ki yine devrimci, demokratik, yurtsever güçler vardı. **Newroz’a** doğru akan günlerle yaratılmaya çalışılan provokasyon ortamında yoğunlaştırılan saldırılar, CB seçimini de parantezine alarak çözmeyi hedefler biçimde **1 Mayıs’a** doğru ilerlemektedir. 1 Mayıs’ın, Hrant’ın uğurlama töreninde halk muhalefetinden gönderilen “**tehdit mesajı**”nın arkasını getirmek amacıyla karşılanması ve 2007’nin hayli kritik gündemleri gereği çok önceden yapılacak hazırlıklarla boğulmak zorunda olduğu açıktır.

2007 Mayıs’ına doğru Türkiye gündeminin sınıf mücadelesine harmanlanarak biriktirdiği sorunlar; egemenler açısından belli bir **kriz ve açmaz** işaret etmektedir. Bunun ekonomik, siyasal ve sosyal boyutlarının geldiği aşama, ülkenin bütün yörelerinde, -kendine özgü biçimler almakla beraber- günlük yaşama **hissedilir** şekilde egemen olmuş haliyle okunabilmektedir.

Merkezi ve yerel yönetimlerin “**asayiş ve denetim**” faaliyetinde, mafyatik grup ve çetelerin rolü her geçen gün daha fazla **ağırlık ve aleniyet** kazanmaktadır. “**Suç**” işleme oranlarından (yüzde **61** artış ve **39** saniyede bir asayiş “suçu”), hapishanelerin doluluk durumuna (şubat 2007 sonu itibarıyla **77.425** kişi), evsizlerin/sokaktakilerin nüfusundan, göç ve kentleşme/gecekondu ile ilgili yayımlanan raporlara kadar sosyal tabloya ilişkin son veriler; ekonomik açıdan hızlı biçimde yoksullaştırılan kitlelerin ve milyonluk transferlerle büyüyen **işsizler** ordusunun, dolar milyarderleri sayısı çoğalan bir ülkedeki durumunu resmetmektedir.

Can ve mal güvenliğinden, iş güvencesi ve asgari geçim standartlarına, eğitim ve sağlık sorunlarından, konut ve barınma hakkına, bütün toplumsal **yaşam damarları** tıkanmak suretiyle hayatı nefes alıp verme derekesine indirilen ülkemiz emekçilerinin hoşnutsuzlukları her geçen gün artmaktadır. Bu-

nun çeşitli manipülasyonlar ile farklı yönlerde kanalize edilmesi yolunda yıllar yılı uygulanagelen taktiklerin daha **ne kadar** işe yarayacağı da ortadadır. Sorun onların artık daha ne kadar başarılı olup olamayacağı değil, **bizim** ne zaman başarılı olmaya başlayacağımızdadır.

Bunun için önümüzdeki ilk büyük muharebe alanı olarak **1 Mayıs** gelip çatmıştır. 1 Mayıs en yalın ifadesiyle bir **güç gösterisi** olarak kavranmak durumundadır. Bir **kararlılık** ifadesi, bir **meydan okuma** olarak algılanması gereken 1 Mayıs’ta, 2007’nin son derece çetin politik atmosferinin ortasında, meydanlara en geniş **kitlesel seferberlik** ilanıyla çıkılmalıdır. 1 Mayıs’ın egemenler tarafından “**korkulu gün**” olarak nitelendirilmesi, geçmişteki olaylara, kendi gerçekleştirdikleri provokasyon ve katliamlara atfen yaratılan bir ifade değildir. Bunun tarihteki ortaya çıkış sürecinden beri temel nedeni, **kommünist** topluma gidiş sürecine önderlik edecek biricik sınıf olan proletaryanın evrensel boyutta birlik, mücadele ve dayanışma adına meydanları zaptederek bu ülküsünü dillendirmesiyle beraber, **muktedir** olduğunu da gösterebilmesidir.

1 Mayıs 2007; faşist diktatörlüğün halkımıza yönelik gerek ekonomik alanda daha fazla açlığa ve sefalete iten yoksullaştırıcı politikalarına; gerek başta Kürt ulusu olmak üzere bütün azınlık milliyetlere yönelik inkara ve imhaya yönelik ırkçı-faşist zulme; gerekse de efendileri ABD ve AB ile diğer emperyalistlerin dünya halklarına yönelik işgal, saldırı, katliam, talan, yağma operasyonlarına karşı isyancı ve ihtilalci duruşumuzun **en yüksek perdeden** haykırıldığı bir mevzi olmalıdır.

1 Mayıs, bu sene de gerek faşist diktatörlük gerekse de reformistlerin çeşitli engellemeleri ve ayak oyunları ve manevraları ile engellenmek ya da etkisizleştirilmek istenecektir. Bunları bir biçimde boşa çıkarmak ve **birliği, kitleselliği ve militanlığı** esas alan bir hattı terk etmemek durumundayız. Ancak unutulmamalıdır ki, **öncelik** her zaman için kendi gücüne güven ilkesidir. Bunu yerine getirmenin ön koşulu ise kendi gücünü **azami** oranda kullanabilmenin şartlarını yaratmaktır. Bu son yıllarda **en başarısız** olduğumuz konudur. Çok ciddi bir potansiyelimiz olduğu halde kitlesel etkinliklerde bunun **son derece** düşük bir oranını harekete geçirdiğimiz herkesin malumudur. Bunun kitlemizden değil **tamamen** kendi zaaflarımızdan kaynaklı olduğu da bir başka gerçektir.

2007 1 Mayıs’ı, Proletarya Partisi’nin 35. kuruluş yıldönümünde, bu çarpıklığa son verilmesi için önemli bir adım atıldığına tanık olmalıdır!

Horoz Kargo işçileri, gelecekları için “direniş devam” diyor...

Horoz Kargo işçileri insanca bir yaşam için, hava koşullarının zorluklarına, polislin tüm saldırılarına ve gözaltına alınmasına karşı 2 yılı aşkın bir süredir sendikal mücadele yürütmekteler. Direnişteki işçiler ve Tümtis Bursa Şube Başkanı **Ahmet Güllü** ile yaşanan süreçle ilgili yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

- Direnişin nasıl başladığını özetleyebilir misiniz?

Mustafa Sancar: Bir buçuk yıl önce sendikal mücadeleden dolayı işten çıkarıldık. **13 Şubat 2005**'te direniş başladık. 4 ay burada tüm baskılara rağmen direniş sürdürdük. **İş Mahkemesi**'ne de dava açtık. Ve mahkeme kararı ile işe iade davasını kazandık. 2 ay önce işbaşı yaptık. 1.5 ay çalıştıktan sonra 9 arkadaş sendikal olduğu için tekrar işten atıldık. Bir aydır tekrar işe dönmek üzere direnişteyiz. Patron “**sendikadan vazgeçin, gelin, işbaşı yapın**” diyor. İçerdeki sendikal arkadaşlarımıza da sürekli baskı yapılıyor. Ancak sendika bizim yasal bir hakkımızdır.

Akın Arslan: İki yıl önce yaşam koşullarının düzeltilmesi için sendikaya üye olduk. Bunu duyan patron bizi kapının önüne koydu. Biz de direniş hakkımızı kullanarak, kış mevsiminde dört ay direndik. Sendikamız da işe iade talebi ile dava açtı. Ve davayı biz kazandık. İşbaşı yaptık. **Bir buçuk ay çalıştıktan sonra yine bizi işten çıkardılar.** Biz de bir aydır burada direniyoruz.

- Yani patronun tüm baskı ve sömürüsüne karşı sendikal ve örgütlü olmak istiyorsunuz...

A. A.: Tabi biz 10-15 saat asgari ücretle çalışıyoruz. **Gel de asgari ücretle geçin.** Kira 300 YTL'dir. Geriye 103 YTL kalıyor. Bununla faturaları mı ödeyeceksin, çocukları mı okutacaksın, yiyecek misin, giyecek misin? Bunu patron düşünmez, devlet düşünmez, gelsin devleti

yönetenler geçinsinler asgari ücretle.

Suat Kamışlar: Biz saat 08.00'de işbaşı yapıyorduk, akşam kaçta çıktığımız bile belli değildi. Gece bazen 3:00'te, 4.00'te geldiğimiz günler olmuştur. **Tatil günlerinde bile çalıştırılıyorduk. Biz de bu işin ancak örgütlü bir güçle düzeleceğine inandığımız için sendikaya üye olduk.** Ancak bizi işten çıkardılar. Biz diyoruz ki, eğer sendikal olmak yasalarda varsa biz de bu hakkımızı kullanıyoruz. Demek ki yasalar patronlar için bir hiçtir.

Ben burada Horoz Kargo patronuna sesleniyorum. “**200 metrekare depoyu kiralayarak işe başladın. Ama bugün binlerce metrekare ambarların, yüzlerce tırın var, uluslararası nakliyat yapıyorsun. Bunları kimlerin sırtından kazandın? Biz işçileri kölece çalıştırarak kazandın.**”

Şimdilik direnişteyiz, sendika ve işçi arkadaşlarla sürdürüyoruz. Yeter ki birlik ve beraberliğimizi sürdürelim. Kazanmayacağımız bir şey yoktur.

- Bize Horoz Kargo'da yaşanan süreç

ci anlatır mısınız?

Ahmet Güllü (Tümtis Şube Başkanı): 2005 yılının Ekim ayında işçi arkadaşların bazıları ile tanışma fırsatı bulduk. Onlardan buradaki çalışma koşullarını öğrendik. Herhangi bir hak talebinde bulunan işçiler tehdit ediliyor ve kapı gösteriliyordu. İşçi arkadaşlar 2005 Kasım-Aralık aylarında sendikaya üye olmuşlardı. Ancak 2006 Şubat ayında işten atıldılar. Biz de sendika olarak İş Mahkemesi'ne itiraz ederek işverenlerin işbaşı yaptırmadığını tespit ettirdik. **Mahkeme, işverenin sendikal faaliyetten dolayı işçileri işten attığına dair karar verdi.** Ardından yaşanan gelişmelerle birlikte ise işçiler tekrar işten atılmıştır ve direnişimiz sürmektedir.

Bizim buradaki direnişimiz diğer kargolarda çalışıp sendikasız olan işçilerin de önünü açmıştır. Bizim beklentimiz diğer sendikalardan ve emekten yana tüm kurumların manevi desteğini almaktır.

(Bursa)

Bakaç'ta işçiler sendikalaşmak istiyor!

Ayazağa Cendere yolu üzerinde kurulu bulunan ve reklâm panoları üreten **Bakaç Fabrikası**'nda işçiler sendikal hakları için mücadele ediyor.

250 işçinin çalıştığı fabrikada kötü çalışma koşullarına ve düşük ücretlere daha fazla dayanamayan işçiler, sendikaya başvurarak toplu halde üye oldular. Mart ayının ortalarına doğru gelişen sendikal çalışmayı ve işçilerin topluca sendikaya üye olduğunu **23 Mart**'ta öğrenen patron 10 işçiyi işten attı.

İşçileri sendikadan istifa ettirmek için fabrikaya noter getiren patron, bazı işçilere istifa etmeleri karşılığında para teklif etti. **Patronun tüm çabalarına rağmen işçiler sendikalaşmakta kararlı.** Son olarak patronun çağrısını dikkate almayan işçiler düzenlediği toplantıya katılmadı. **Çelik-İş Sendikası**'na üye olan ve bu nedenle işten atılan işçiler fabrika kapısındaki bekleyişlerini sürdürürken içerdeki işçiler de onları yalnız bırakmıyor.

İşçiler, atılan arkadaşlarına sahip çıkarak öğle yemeğini boykot etti. Kapıya çıkarak arkadaşlarına moral veren işçiler, “**İşçi sendika omuz omuz**”, “**Baskılar bizi yıldırılmaz**” sloganlarını atarak eylem yaptı. Eyleme katılan Çelik-İş Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı **Salih Banker**; işçilerin boyun eğmeyeceklerini söyledi. (İstanbul)

İş bıraktılar diye işlerinden kovuldular!

Kocaeli'nin Gebze ilçesinde **Dilovası Organize Sanayi Bölgesi**'nde faaliyette bulunan **Debant Grup**'a ait **Debant Tekstil Firması**'nda 3 aydır maaş alamadıkları için **2 Mart**'tan bu yana “**iş bırakma**” eylemi yapan yaklaşık 600 işçiden 241'i fabrikalarının kapatıldığı gerekçesi ile iş akitleri feshedilerek işten çıkarıldı. **Fabrikada iki aylık ücretleri ödenen yaklaşık 450 işçi ve memur yeniden işbaşı yaparken, işten atılan 241 işçinin durumu ise belirsiz.**

Muallimköy'de kurulu bulunan 600'ü işçi toplam 700 kişinin çalıştığı, çuval üretimi yapan tekstil fabrikasında, 2006 yılında da benzer gerekçelerle işçiler iş bırakma eylemi yapmış ve hakları olan parayı aldıktan sonra işbaşı yapmışlardı.

21 Mart Çarşamba günü, Türk-İş'e bağlı **TEKSİF** sendikasında örgütlü bulunan 200 civarında işçi, “**işten atıldıkları**” haberini duymaları üzerine Gebze'de toplanarak, fabrikanın kurulu bulunduğu **Dilovası Organize Sanayi Bölgesi**'ne gittiler. Burada sanayinin girişinden fabrika önüne kadar ıslık ve alkışlarla yürüyen işçiler, kararı ve patronu protesto ettiler.

Fabrika önünde Debant Grup İnsan Kaynakları Müdürü **Adnan Yurtkölesi** ile görüşen işçiler, 241 işçinin iş akitlerinin feshedilerek, işten çıkarıldığını resmi ağızdan bir kez daha öğrendiler.

Biz de **İşçi-köylü** gazetesi olarak yaşanan gelişmeler ve önceki süreç hakkında bilgi almak için gittiğimiz **TEKSİF** Sendikası'nın Gebze temsilciliğinde fabrikada işçi temsilciliği yapan

sendika üyesi **Ahmet Tok** ile görüştük.

Kapatılan fabrikanın, Debant Grup'a ait 22 yıldır çuval üretimi yapan ve ürettikleri çuvalların büyük bir bölümünü ihraç eden bir fabrika olduğunu belirten Tok, 1999 yılına kadar 1200 işçinin çalıştığı sayılı fabrikalardan biri iken iki ekonomik krizle şirketin sıkıntıya girdiğini ve o dönemde işçilerin 3-5 maaş alacaklarının “**kriz**” bahanesi ile bir süre ödenemediğini söyledi. 2006 yılından itibaren 10'ar 15'er günlük gecikmelerle maaşlarını aldıklarını ama daha sonra 2007'ye girerken Kasım-Aralık maaşlarının da verilmediğini, bunun üzerine işçilerin iş bıraktığını ve ücretlerin ödenmesiyle tekrar işbaşı yapıldığını aktarıyor. Şimdi ise 2007'nin başından bu yana maaşlarının tekrar verilmemesi üzerine iş bırakma

kararı alındığını vurguluyor. Ancak diğer iş bırakmadan farklı olarak bu kez Debant Grup'un aynı gerekçe ile iş bırakma eylemini yapan işçilerin bir bölümünün işine son verdiğini ve kalan işçilerin ise iki maaş alacaklarını vererek bu işçilerin işlerine döndüğünü belirtiyor.

Fabrika sahiplerinin 241 işçiyi işten atmalarının sebebi olarak da “**hammadde fiyatları yükseldi, maliyetimiz arttı, bu yüzden fabrikayı kapatmak zorunda kaldık**” şeklinde ifade ettiklerini belirtiyor. Değişik kollarda fabrikada üretimin devam ettiğini ifade eden Tok, son olarak, sendika avukatının Debant Grup'a dava açacağını ve işten çıkarılan işçilerin tüm haklarının korunarak sahip çıkılacağını belirtti.

(Kartal)

Maraşlı üreticiler; “Köylüler her durumda zarar ediyor!”

Kotalar büyük çiftlik sahiplerine yarıyor!

- Merhaba, nerelisiniz ve kaç yıldır çiftçilik yapıyorsunuz?

A.Ö- Merhabalar, ben Maraş'ın Pazarcık ilçesindenim. 15-20 yıldır çiftçilik yapıyorum.

- En çok hangi ürünü ekiyorsunuz?

- Buğday, pamuk ve pancar gibi ürünleri ekiyorum daha çok. Bu ürünlerden buğdayı daha fazla ekiyorum, çünkü işçilik istemiyor. Buğdayı tercih etmemdeki en büyük neden; pancar ve pamuğa göre harcamaların daha az olmasıdır. Zaten en çok para da işçi ücretlerine gidiyor. Bundan dolayı zararı kârından daha fazla oluyor.

- Kotalar size de uygulanıyor mu? Uygulanıyorsa sizden istenen kota ne kadar? Kota fazlasını elden çıkarırken hangi sorunlarla karşılaşılıyorsunuz?

- Buğdaya kota uygulanmıyor. Pancar ve pamukta ise uygulanıyor. Kotayı tapuda belirttiğimiz tarlanın dönümüne göre devlet belirliyor. Pancarın kota fazlasını yine dolaylı yoldan devlet alıyor. Çünkü kota fazlasını büyük çiftlik sahiplerine satıyoruz. Tabi devlete sattığımızdan daha ucuza gidiyor. Satmasak çürüyecek, sattığımızda da ucuza gittiği için her iki durumda da zarar ediyoruz. Çünkü pancar, buğday gibi saklanabilecek bir ürün değil. Devlet bize şu ürünü ekin demiyor. Biz ürünü müzö o yıl hangisinin daha fazla pahalıya ve satışı daha iyi olacağını diğer köylülerle konuşarak tahminini yapıyoruz. Yani toprağımıza hangi ürünün uygun olup olmadığını belirlemiyoruz.

- Geçmişteki durumunuzla, son yıllardaki durumunuzu kıyaslar mısınız?

- Bundan on yıl öncesine dönersek şimdiki durumdan daha iyi olduğumuz kesin. O zaman çiftçilik yaparken en azından ettiğimiz ürünü yüksek fiyattan satabiliyorduk. Yani zarar etmiyorduk. Şimdi ise; işler tam tersine döndü, elde ettiğimiz ürünün kârı kesinlikle masraflarını karşılamıyor. Örneğin 2001 yılında buğdayın kg. fiyatı

45 kuruş iken, şimdi 32-35 kuruş arasında değişiyor. Gübre fiyatları ise beş katına çıktı. Varın mazotu da siz düşünün!

- AB uyum yasaları sürecinde, hükümetin tarım politikası hakkında ne düşünüyorsunuz?

- AB yasaları bildiğim kadarı ile tarımı tamamen yok etmek istiyor. Çünkü AB ülkelerinin çiftçileriyle bizim rekabet etme şansımız yok. Oradaki çiftçiler ekonomik ve teknolojik açıdan devlet tarafından destekleniyorlar. Bizlere verilen destekleme ise; belli bir faiz ekleyerek tekrar geri alınıyor. Sözde devlet bize iyilik yapmış oluyor.

- Siz bu tarım politikaları yerine neler yapılmasını isterdiniz?

- Tarım alanında çiftçiliği daha iyi duruma getirebilmek için (eğer çiftçiliğe devam etmemiz isteniyorsa) düşük faizle kredi sağlanmasını, gübre ve mazot gibi harcamaların daha ucuza verilmesini sağlamak lazım. Tabii ki burada tarım işçilerinin hakkını da yememek lazım, onların aldığı ücret yüksek değil. Biz burada kazanabilirsek onlara da daha iyi ücret verebilirdik.

On yıl öncesinde pamuğu toplamak için 100 kişilik amele getirirken ben kazanıyordum, onlar da kazanıyordu, iki taraf da zarar etmiyordu. Şimdi ise eğer pamuk eksem alacağım bütün kârı amelelere vermem gerekir. Bundan dolayı pamuk ve pancar gibi ürünleri ekmekten vazgeçip işçilik gerektirmeyen buğday ekiyorum.

- Son olarak neler söylemek istersiniz?

- Bu durum böyle devam ederse görünen o ki çiftçiliği bırakacağız. Çünkü her geçen yıl bir öncekinden daha kötü oluyor. Çiftçiliği bıraktığımda da ne yapacağımı bilmiyorum.

“Bu yaşıma kadar böyle zarar ettiğimizi görmedim!”

- Merhaba, siz nerelisiniz? Kaç yıl-

Devletin IMF direktifli tarım politikaları sonucu birçok yerde olduğu gibi Maraş'ta da 15-20 yıllık çiftçiler topraklarını terk etme tehlikesi ile karşı karşıya kalıyor. Özellikle pancar, pamuk ve buğday yetiştirilen bölgede girdi fiyatlarının sürekli artması ve uygulanan kotalar üreticileri sıkıntıya sokuyor. Kota fazlasını büyük çiftlik sahiplerine ucuza satmak zorunda kalan köylüler, aslında her iki durumda da zarar ediyor. Kota fazlasını sattıkları durumda ürünün ellerinde çürümesine seyirci kalmak durumunda olan köylüler, borçlarını kapatmak için büyük çiftlik sahiplerinin insafına terk ediliyor. Toprakta da eskisi gibi verim alamadıklarını vurgulayan köylüler ile sorunları üzerine konuştuk.

dır çiftçilik yapıyorsunuz?

M.A. Merhaba, ben Maraş'a bağlı merkez köydenim. Yaklaşık 45-50 yıldır çiftçilik yapıyorum. Ancak 8 çocuğumun 7'si yurtdışına gittiği için eskisi kadar uğraşamıyorum. Eskiden kardeşlerimle beraber 150-200 dönüm arazi-miz vardı. Babamın vefatından sonra herkes payına düşeni aldı. Bana ise, 40-50 dönüm arası bir pay düştü.

- Siz en çok hangi ürünü ekiyorsunuz?

- Biber, pamuk, buğday ve ayrıca bahçede salatalık, domates gibi ürünler

düşük ücretle borç para aldığım büyük çiftlik sahiplerine satıyorum. Onlar da devlete satıyor.

- Geçmişteki durumunuzla kıyasladığınızda neler söyleyebilirsiniz?

- Tabi ki geçmiş yıllarda daha fazla ürün alıyor ve daha iyi fiyata satıyorduk. Şimdilerde ise daha az ürün alıp daha ucuza satıyoruz. Yani zarar ediyoruz.

- AB uyum yasaları ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

- AB uyum yasalarından, tarım ile ilgili yasalar hakkında herhangi bir bilgim yok. Ancak ben bu yaşıma kadar böyle zarar ettiğimizi hatırlamıyorum. Hatta bir ara tarlayı satmayı bile düşündüm.

- Sizce nasıl bir tarım politikası gerekiyor?

- Mazot ve gübre daha ucuz olursa, ürünlerimiz de daha iyi fiyata giderse iyi olur. Devletten bunu bekliyorum. Bu hükümet olduğu sürece de bunun olacağını zannetmiyorum.

- Son olarak bir şey söylemek ister misiniz?

- Böyle giderse çiftçiliği bırakmayı düşünüyorum. Allahtan çocuklarımız yurtdışından para gönderiyorlar. Yoksa açlıktan ölüyoruz. Çünkü bu yaşta sonra yapacak bir işim yok.

(Maraş DDSB)

ekiyoruz. Çünkü bizim bu bölgede daha çok bu ürünler ekiliyor. Ancak eskisi kadar verim alamıyoruz.

- Kota fazlasını elden çıkarırken hangi sorunlarla karşılaşılıyorsunuz?

- Öncelikle biber ve pamukta kota uygulanıyor. Tapuda belirtilen tarlanın miktarına göre kotayı uyguluyorlar. Ancak ne kadar kota uygulandığını bilmiyorum. Çünkü ben devlete satmıyorum. Ürünlerimi çırçır veya depo gibi yerlere sahip olan büyük çiftlik sahiplerine satıyorum. Daha doğrusu onlara satmak zorunda kalıyorum. Çünkü ekimin yapıldığı aylarda yeterince pamuk olmadığı için gübre-mazot gibi ihtiyaçları karşılamak için kredi yani borç para alıyorum. Bundan dolayı ürünleri

AB yasaları bildiğim kadarı ile tarımı tamamen yok etmek istiyor. Çünkü AB ülkelerinin çiftçileriyle bizim rekabet etme şansımız yok. Oradaki çiftçiler ekonomik ve teknolojik açıdan devlet tarafından destekleniyorlar. Bizlere verilen destekleme ise; belli bir faiz ekleyerek tekrar geri alınıyor. Sözde devlet bize iyilik yapmış oluyor.

AKP şov yapıyor, köylü zarar ediyor

Kendi döneminde köylünün "altın çağını" yaşadığı iddiasında bulunan AKP, seçim sonrası devreye soktuğu birçok projenin iflasını gizlemeye çalışırken şimdi de borcundan ötürü faturalarını ödeyemeyen köylülerin elektriğini kesti.

Sulama için kullanılan elektriğin kesilmesi ile birçok köylünün nasıl iflasın eşiğine getirildiği TÜSKOOP-BİR (Türkiye Sulama Kooperatifleri Merkez Birliği)'in açıklaması ile bir kez daha gözler önüne serildi.

Genel Başkan Halis Uysal, 24 Mart Cumartesi günü yaptığı açıklamada AKP hükümetinin, tarım ürünlerinde desteği ya tamamen kaldırması ya da maliyetinin bile altında açıklaması ile üreticilerin zarar ettiğini belirtirken, şimdi de elektriğe zam yapılmasından ötürü faturalarını ödeyemeyen köylülerin elektriğinin kesildiğini ve tarlaların bu yüzden sulanamadığını söyledi.

Uysal; AKP'nin "zam yapmadık" demesine rağmen üreticinin kullandığı elektrikteki % 30'luk desteği kaldırması ile üreticilerin elektriği % 30 zamlı kullanmak zorunda kaldığını söyledi. Zaten borçlarını ödeyemeyen üreticilerin ise faturalar yüzünden TEDAŞ tarafından icraya verildiğini kaydeden Uysal; 125 bin TEDAŞ

abonesinin şu anda durumunun bu olduğuna, toplam borcun ise 1 katrilyon liraya çıktığına dikkat çekti.

2 bin 500 sulama kooperatifini bünyesinde barındıran TÜSKOOP-BİR Başkanı Uysal, Ege ve Trakya başta olmak üzere Ankara, Edirne, Eskişehir ve Konya'da birçok üreticinin icralık olduğunu ve elektriğin de kesildiğini söyledi. Uysal; "Elektriklerini kapatıyorsunuz. Kuraklık var. Elektrik olmayınca mahsul sulamadığı için yanıyor. Peki bu adam nasıl ürün elde edecek ki borcunu

Kendi döneminde köylünün "altın çağını" yaşadığı iddiasında bulunan AKP, seçim sonrası devreye soktuğu birçok projenin iflasını gizlemeye çalışırken şimdi de borcundan ötürü faturalarını ödeyemeyen köylülerin elektriğini kesti.

ödeyecek?" dedi.

Köylülerin icraya verilmesini protesto ettiklerini belirten Uysal, ana borcun yanında bir de icra masraflarının çıkarıldığına, oysa üründe % 1 olan KDV'nin elektrikte % 18 olduğuna, bunun bariz bir eşitsizlik olduğuna vurgu yaptı.

Devlet köylüye kulak vermiyor!

Uysal, özellikle hasat zamanı köylülere fatura kesilmesi için öncesinden fazlasıyla diyaloglara girdiklerini ancak bunun yerine faturaların aylık kesildiğine dikkatleri çekerek, böylece üreticilerin bir de fatura faizlerini yatırmak zorunda kaldıklarını belirtti.

Uysal konuşmasının sonunda tarımsal amaçla kullanılan elektriğe % 30-40 destek verilmesini ve % 18 olan KDV'nin tarımda % 1'e çekilmesini, kapatılan aboneliklerin derhal açılarak köylünün üretime geçirilmesini ve faturaların hasat zamanı sonunda düzenlenmesini istedi. (H. Merkezi)

Üzüm-Sen dört yaşında!

Üzüm Üreticileri Sendikası (Üzüm-Sen) 4 yaşına bastı. 8 Mart 2004 tarihinde 315 kurucu üye ile Manisa'nın Alaşehir ilçesinde kurulan sendika, 4 yıl içerisinde 2 şubeye ve 4 bin üyeye ulaştı.

Üzüm-Sen, kuruluşunun dördüncü yılında bir eksiğini daha kapatarak Türkiye'de kendilerine üye olan, olmak isteyen ve destek vermek isteyen herkesin kendilerine ulaşmasını sağlamak için www.uzumsen.org internet adresini de devreye soktu.

(H. Merkezi)

Şekerin tadı kaçtı!

cadelesi sayesinde bu fabrikaların ihalelerinin geçen yılın sonunda sürpriz bir kararla iptal edildiğinin ancak bunun yetmeyeceğinin altını çizdi.

Gök, Türkşeker'in yaşatılması gerektiğini ve bunun için fabrikaların özelleştirme kapsamından tamamen çıkarılması gerektiğini söyledi. Açıklamalarını aynı zamanda gerekçelendiren Gök, eğer bu özelleştirmeler devam ederse bölgelerde bulunan, eski teknoloji ile düşük ölçekli yüksek maliyetli üretim yapan ve buldukları yerlerin tek alıcısı, satıcısı ve sanayisi olan 15 ile 18 fabrikasının kapatılması gerekeceğini söyledi. Buna bağlı olarak sektörde şeker üretiminin % 50 düşeceğine vurgu yapan Gök, istihdamın da % 60'lar seviyesinde azalacağını belirtti.

Gök ayrıca sendika olarak taleplerini de şöyle özetledi:

- Şeker fabrikaları özelleştirme kapsamından çıkarılmalı,
- Kaçak üretim ve satımlar engellenmeli, yapay tatlandırıcı kullanımını engellemek için kimyasalların giriş-çıkışları denetlenmeli,
- Gerekli kadrolar tahsis edilmeli.

(H. Merkezi)

Özellikle 80'li yıllar itibarıyla özelleştirme politikalarının daha kararlı şekilde hayata geçirilmesi, yüksek kârlı işletmelerin düşük maliyetlerle satışının ön görülmesi, piyasada dalgalanmalara ve buna bağlı olarak da pazar fiyatlarının yükselmesine sebep olmuştur.

2005 yılı itibarıyla şeker sektöründe de özelleştirmelere başvuran devletin Bor, Ereğli ve Iğın Şeker Fabrikalarını Sümer Holding'e devrederek şeker üretimini sermayenin yağmasına açması ciddi tehlikelerin de habercisi olmuştur.

21 Mart Çarşamba günü açıklama yapan Şeker-İş Genel Başkanı İsa Gök, şeker alanında devletin ve özelleştirmelerin geçişine değinerek sendikaların mü-

Köylüler eylemde, belediye nerede?

Geçtiğimiz haftalarda Belediye Meclisi'ni basan, Başkanı zorla konuşmaya iten, ondan öncesinde ormanda yıkım yapan dozerlere kendilerini siper eden Manisa'nın Salihli ilçesine bağlı Kabazlı köylüleri, eylemlerine gazeteminin hazırlandığı süreçte de devam etti. Köyün yakınında sit alanına yapılmak istenen ve çevreyi öldüreceği ortada olan Katı Atık Tesisi'ne karşı 1 yıla yakındır eylemde olan köylüler, 22 Mart Perşembe gününü de Belediye'nin önünde karşıladı.

Belediye önüne gelen Kabazlı köylülerinden bazıları ceplerinden çıkardıkları

sarı kartları göstererek "Bugünkü sarı kart gösteriyoruz. Çöplük meselesi çözülmediği halde kırmızı kartlarla geleceğiz" dediler.

Daha sonrasında tek sıra halinde Ankara-İzmir yolu kenarında yürüyüşe geçtiler. Bu sırada daha öncesinde de köylülerin sözcülüğünü yapan Oktay Konyar'ı polis gözaltına aldı. Kitlenin Konyar'ı polise vermemesi üzerine, polis kitleye biber gazı ile saldırdı. Saldırı sırasında kitleden bazıları yere düşerek hafif yaralanırken bazıları da gazdan fenalaşarak ambulanslarla hastaneye kaldırıldı.

Olay sonrası basına demeç veren köylülerden 60 yaşındaki Fatma Can'ın dedikleri ise de köylülerin neler düşündüğünün en güzel ifadesi;

"Köyümüze yapılacak olan çöplüğe karşı çıktığımız için başımıza bunlar geldi. Bunları hiç hak etmedik. Topraklarımızın kirletmek isteyenlere karşı mücadelemizi sonuna kadar sürdürmeye kararlıyız."

(H. Merkezi)

Devrimci dayanışmanın ilk mihenk taşı: Kızıldere

Mahir Çayan, Cihan Alptekin ve Ömer Ayna'nın katledilişinin 35. yılında devrimciler önderleri anmak için yine meydanlardaydı. Aradan geçen 35 yıldan sonra bu kahramanlık türküsünün unutmadığı yapılan açıklamalarda gösterildi.

30 Mart Cumartesi günü İstanbul'da ESP ve HKM'nin örgütlediği iki ayrı basın açıklaması ile Mahir Çayan ve arkadaşları anılarak devrimci dayanışmanın bu hayat pahasına örneği gözler önüne serildi.

Saat 14:00'te Taksim tramvay durağında biraraya gelen ESP'liler, "Dünden bugüne siper yoldaşlığı kazanacak, Yaşasın devrim ve sosyalizm" yazılı pankart açarak eylemlerine başladı. Kitle adına konuşan Ersin Sedefoğlu, dönemin önderlerinden Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılması için Mahir Çayan ve arkadaşlarının THKO'dan Cihan Alptekin ve Ömer Ayna ile nasıl beraber hareket ettğine dikkat çekerek, o gün Deniz'ler için verilen idam kararının sadece Demireller ve Ecevitler tarafından alınmadığının çok iyi bilindiğini söyledi.

30 Mart 72 sabahında "Biz buraya

dönemeye değil, ölmeye geldik" şiarını hatırlatan Sedefoğlu, "Kızıldere'de yazılan bu direniş manifestosunu anlamak devrim fikrinden bir an bile vazgeçmemek, mücadeledeki görev ve sorumlulukları eksiksiz yerine getirmek, emperyalizme ve onun uşağı sömürücü faşist düzenlere karşı vazgeçmeden savaşmaktır" dedi.

"On'larda cisimleşen halk kahramanlığıdır!"

Bir saat sonra yine aynı yerde toplanan HKM'liler; "Yaşasın devrimci mücadelemiz" sloganları ile açıklamalarına başladı. Açıklamanın okunmasından önce kısa bir konuşma yapılarak Mahir Çayan'ların sergilenmiş olduğu direniş ve dayanışma örneğinin ne kadar önemli olduğuna dikkat çekildi. Kitle adına açıklamayı okuyan Gökmen Yeşil, 35 yıl sonra bugün 72 Mart'ında yaşananların önemini kavramanın çok zor olmadığını söyledi. Kitle "Mahir, Hüseyin, Ulaş, kurtuluşa kadar savaş", "Yaşasın devrimci mücadelemiz" şeklinde sloganlarla açıklamayı sonlandırdı. Açıklamaya TÖP, EHP, Ankara 78'liler, ODAK ve BDSP de destek verdi. (İstanbul)

İzmir

*30 Mart akşamı Ege Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından Karşıyaka'da meşaleli eylem yapıldı.

*31 Mart günü İzmir Alsancak'ta bulunan Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde SDP ve ESP bir basın açıklaması yaparak katliamı kınadıklarını duyurdular.

Mahalle halkından Baz İstasyonu'na tepki

Ümraniye Kazım Karabekir Mahallesi'nde faaliyete geçirilmek istenen baz istasyonu, mahalle halkının büyük tepkisini çekti. Mahalledeki Lise, Sağlık Ocağı ve Özürlüler Okulu'nun hemen yanındaki bir eve yerleştirilen baz istasyonunun kurulum aşaması bitmek üzere. Sağlığa zararlı olduğunu bildikleri baz istasyonunu, hiçbir koşulda mahallelerinde istemeyen ve derhal kaldırılmasını talep eden mahalle halkı, taleplerinin yerine getirilmemesi durumunda kitlesel bir eylem yapacaklarını ve baz istasyonunun kaldırılması için tüm olanaklarını seferber edeceklerini ifade ettiler.

Tepkilerini imza toplayarak yansıtarak 24 Mart günü yetkililere ileten mahalleli, bazın yerleştirildiği evin sahibinden de istasyonun kaldırılacağı sözünü aldı. (Kartal)

Bu defa da Güncel kapatıldı

Devletin ifade özgürlüğüne yönelik baskıları son hızla sürüyor.

Newroz öncesinde harekete geçen devlet, daha önce defalarca kapattığı ancak bir türlü susturamadığı Gündem Gazetesi'ni tekrar kapatmış, ardından çıkan Yaşamda Gündem de daha matbaadayken toplatılmıştı. Devlet, Yaşamda Gündem'in çıkmamış sayılarına bile toplatma kararı almıştı.

Milyonlarca insanın katıldığı Newroz, Kürt halkının devletin bu saldırılarına karşı verdiği iyi bir yanıt olmuştu.

Tüm baskı, gözaltı, tutuklama ve anti-demokratik uygulamalara rağmen Kürt halkı değerlerine ve mücadelesine sahip çıkmıştı. Faşizm, yaklaşan seçimlerle birlikte DTP'nin diğer Kürt örgütleriyle ittifak kurarak Meclis'e bağımsız aday çıkarmasını engellemek için saldırılarını yoğunlaştırıyor. Bunun en önemli adımlarından birini artık rutin hale gelen gazetelerin kapatılması oluşturuyor. Kürtçe yayın yapan Azadiya Welat gazetesini de kapatan devlet, Kürt ulusunun özgürlük çığlıklarını isyan haykırışını boğmak istiyor.

Basın ve ifade özgürlüğüne yönelik bu baskılar, yasaklamalar devletin parçalanma, yıkılma paronayasının sürdüğünü de gösteriyor. Ülkede Özgür Gündem ve Azadiye Welat'a yönelik engellemeler ülkemizdeki tüm muhalif, ilerici, sosyalist ve devrimci basını yakından ilgilendirmektedir.

Bu saldırılara karşı güçlü, birleşik bir duruş sergilemek ifade ve basın özgürlüğünü savunmak bugün acil olanıdır.

(İstanbul)

Baskılara karşı Acil Hat eylemde!

Newroz kutlamalarına tahammülsüzlüğünü gösteren devlet, İzmir'in Buca, Yamanlar, Asarlık, Kadifekale semtlerinde yapılan kutlamalara azgınca saldırarak onlarca kişiyi yaralayarak gözaltına almıştı.

İzmir Acil Hat son dönemde yaşanan saldırıları protesto etmek için 23 Mart günü eski Sümerbak önünde basın açıklaması yaptı. Yapılan açıklamada özelden İzmir'de, genelde ise tüm Türkiye'de devletin uyguladığı saldırılar teşhir edilirken, "Biz bir kez

daha diyoruz ki, her şeyi yapabilirsiniz, ancak yüzyıllardır yanan Newroz ateşini söndüremezsiniz, söndüremeyeceksiniz" denildi. Eylemden sonra gözaltında olanların çıkarıldıkları Adliye'ye gidilerek destek sunuldu. Destek için Adliye'ye giden insanlar da polisin saldırgan tutumu ile karşılaşmış, insanlar darp edilmiştir.

Adliye'ye çıkarılanlardan 7'si tutuklanırken diğerleri serbest bırakılmıştır. (İzmir)

HPG gerillaları haince katledildi

Devletin Newroz tahammülsüzlüğü!

Abdullah Öcalan'ın İmralı'da devlet tarafından zehirlendiğinin ortaya çıkması ile saldırılarını artıran devlet terör estiriyor. **Demokratik Toplum Partisi'nin**, yüzlerce il ve ilçe binasını basarak çalışanlarını, yöneticilerini gözaltına alan devlet, Newroz öncesinde ve sonrasında insan avına çıktı.

Newroz'a katılımı düşürmek için her oyuna başvuran devlet, bununla da kalmayıp yüzlerce kişiyi gözaltına aldı. Yasal olarak düzenlenen pek çok Newroz kutlamasına saldıran devlet, Kürt halkına yönelik tutumunda yine ezber bozmadı. Yüzyıllardır imha ve inkâr politikaları ile dilini, kültürünü yasaklayarak yok etmeye çalıştığı Kürt ulusunun onurlu direnişi karşısında çaresiz kalan faşizm, yine tek anladığı dil olan şiddet, baskı ve teröre başvurdu.

Ancak tüm baskılara rağmen Kürt ulusu, Newroz'una sahip çıkarak Demirci Kawa'dan aldığı direniş geleneğini yaşatmaktan geri durmadı. Milyonlarca insan Newroz'a katılarak devlete karşı olan öfkesini dile getirdi.

Devletin saldırıları Newroz sonrasında da devam etti. Yüzlerce insan hakkında Newroz'da açtıkları pankart ve dövizlerden, attıkları sloganlardan dolayı dava açıldı. **DTP Gençlik Meclisleri üyesi 72 kişi devletin estirdiği terör sonucunda tutuklandı.** Mersin'de 9'u çocuk 23 kişi tutuklandı. Mersin'de Newroz öncesinde ve sonrasında toplam 56 kişi, Van'da 17 kişi gözaltına alınırken 5 kişi tutuklandı. Newroz kutlamaları sırasında çeşitli kentlerde gözaltına alınan 457 kişiden 59'u tutuklandı. **İstanbul'da 104, Diyarbakır'da 75, Van'da 44, Şırnak'ta 27, Mardin'de 26, Bingöl ve Batman'da 15, Şanlıurfa'da 34, Sirt'te 20, Konya'da 112, Ardahan ve Gaziantep'te 15, Hakkâri'de 3, Bursa ve Adana'da 4 kişi tutuklandı.** Urfa'da yapılan Newroz mitinginin ardından sanatçı Xemgin Birhat tutuklandı. Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesinde düzenlenen Newroz'da Kato Müzik Grubu'nun dört elemanı evlerine düzenlenen baskınlarla gözaltına alındı. Devlet; saldırı, gözaltı ve tutuklamalarla gözdağı vermeye, korku havası estirmeye çalışırken Kürt ulusunun yürüttüğü militan direniş hareketi devletin tüm oyunlarını bozmaktadır.

(İstanbul)

Diyarbakır'ın Kulp İlçesi Yaylak (Askar) Köyü Şınak Tepe mevkiinde bir sığınakta 7 HPG'li Meroto kod adlı işbirlikçi G.E tarafından **9 Mart 2007** tarihinde katledildi. **Behzat Zuhab** (Behzat), **Nedim Argın** (Botan Serhat), **Adem Güntin** (Serhad Artos), **Şükrü Ali** (Bilal Zağros), **Muhammed Otarzayi** (Hüner Zerebar), **Muzaffer Öndeş** (Sipan Sason), **Muhammed Bozbey** (Rêber Boran) isimli gerillaları bulunduğu sığınakta öldüren ve 1 gerillayı da yaralayan G.E adlı işbirlikçi, olayın hemen ardından jandarmaya teslim olarak öldürdüğü gerillaların yerini gösterdi. **"Başarılı teslimiyetinin"** ardından verdiği ifadelerle yine Kulp ilçesinden bazı köylülerin PKK'ye yardım ettiğini söyleyerek köylülerin gözaltına alınmasını sağladı.

G.E'nin **"başarılı pişmanlığı"** sonrasında da devam etti. 7 gerillayı katledip, 6 köylüyü tutuklattıran işbirlikçi, bir yandan da **Batman'ın Sason İlçesi, Diyarbakır'ın Silvan, Kulp ve Lice** ilçeleri arasında operasyonlara çıkarıldı. Gösterdiği bölgelerde özel eğitimli askeri bir birimle birlikte helikopterle alanları gezerek sığınakların yerlerini gösterdi.

Ancak gösterdiği sığınaklarda gerillalar yerine, gıda malzemelerine ulaşıldı sadece.

Katledilen gerillaların aileleri ise yıllardır göremedikleri evlatlarının cesetlerine ulaşmak için günlerce beklemek zorunda kaldı. Suriye'nin Derik kentine götürülmek üzere yola çıkarılan ancak, Mardin'de sınır kapısının kapalı olduğu gerekçesiyle polisler tarafından bekletilen Behzad Zahrab'ın cenazesinin engellenmesini protesto eden gençler, Nusaybin'de ateşler yakarak eylemler düzenledi. Adem Güntin'in cenazesi polis tarafından Van'da yaşayan ailesine teslim edildi. Cenaze Akköprü Mahallesi'nde polis ve ailesi tarafından toprağa verildi. Güntin için Akköprü Mahallesi'ndeki evinin önünde taziye çadırı kuruldu.

Şükrü Ari'nin cenazesi 14 Mart'ta memleketi Mardin'in Çukuryut (Cırnık) köyüne götürüldü. Şehit düşen diğer gerillalar da ailelerine teslim edilerek defnedildi. Cenazeler teslim alınmadan bir açıklama yapan Fırat Haber Ajansı (ANF)'nin **HPG Basın İrtibat Merkezi'ne** dayandırarak yaptığı haberde **"bu vahşi cinayette rol alan ve bu olayın tezgahlanmasından sorumlu olanlardan hesap soracağımızı ve karşılıksız bırakmayacağımızı belirtirken;** halkımızı önderlik etrafında kenetlenerek mücadele etmeye ve şehitlerini sahiplenmeye çağırıyoruz" denilerek şehitlerin kanının yerde kalmayacağı sözü verildi.

Jandarma terörü Sarıgazi halkının üstünde esmeye devam ediyor!

29 Mart Pazartesi günü Sarıgazi Mehmetçik Lisesi öğrencileri, Newroz'da ve sonrasında yaşanan jandarma baskısını protesto etmek için, Sarıgazi Cemevi önünde **biraraya geldi.** **Yeni Demokrat Gençlik, Demokratik Gençlik Hareketi, Sosyalist Gençlik Derneği, Genç Direniş ve Sarıgazi Liseli Gençlik** faaliyetçileri, **"Okulumuzda ve Mahallemizde Jandarma Terörüne Son"** pankartını açarak, **"Jandarma Terörüne Son", "Tutuklamalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldırılmaz"** sloganları attı ve okulda yapılan Newroz kutlamalarının ardından yaşanan jandarma baskısını protesto etti. Kitle adına açıklamayı okuyan **Harun Keser**, liselilerin yaptığı Newroz kutlamalarına jandarmanın müdahale ederek dağıttığını ve ardından jandarma baskısının okula sığırdığını söyledi. Keser, "Jandarma, hukuki yönden hiçbir yasal gerekçesi olmadı-

ğı halde okul içine kadar girip öğrencilere tehdit yağdırarak hakaretlerde bulunma, şiddet uygulama ve haksız yere gözaltına almaya varan yoğunlukta saldırı uygulamıştır" diyerek, yaşanan baskıya izin veren okul idaresini de kınadı.

Sarıgazi halkı baskılara karşı sessiz kalmadı!

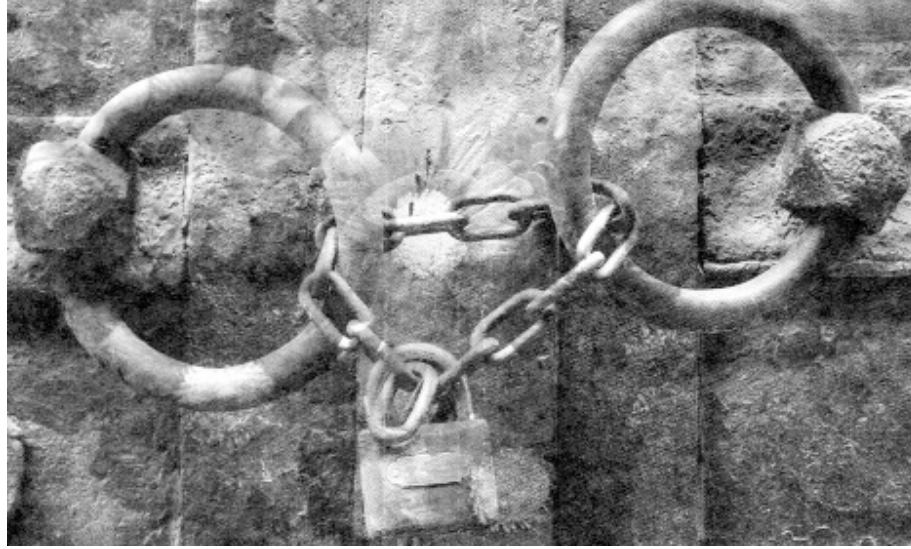
1 Nisan Pazar günü, Sarıgazi'de biraraya gelen devrimci demokrat ku-

rumlar, yaptıkları yürüyüşle jandarma terörünü protesto ederek artık buna bir son verilmesini istedi. **Demokrasi Caddesi** üzerinde biraraya gelen, **Partizan, DHP, ESP, HÖC, Mücadele Birliği Platformu** aktivistleri, **"Sarıgazi'de Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz"** pankartını açtı ve sloganlar eşliğinde, Sarıgazi Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Meydanda toplanan kitle adına açıklamayı okuyan Erzade Barut, **"Jandarma en küçük hak arama eylemlerine vahşice saldırmaktadır"** diyerek, "19 Aralık Katliamı'nın yıldönümü eylemlerinden başlayan ve en son Newroz kutlamalarına kadar geçen sürece kadar mahallemiz tam bir abluka altına alınarak, esnaf ve mahalle halkı jandarma terörüyle sindirilmeye çalışılmaktadır" şeklinde konuştu.

(Kartal)

Hapishaneler neden dolmaktadır?

Adalet Bakanlığı Şubat ayının sonunda yaptığı açıklamada, Türkiye'deki hapishanelerde toplam 77 bin 425 kişi olduğunu açıkladı. Nüfusun 70 milyonu aştığı Türkiye'de, neredeyse her 100 kişiden biri hapishanelerde bulunmaktadır. Yine yapılan açıklamalarda son bir yıl içinde suç oranının % 62 artış gösterdiği de söylenmektedir.

Geçtiğimiz günlerde gazetelerde yayınlanan haberler, ülkemizde hiç gündemden düşmeyen bir soruna, hapishaneler sorununa dikkat çekmekteydi. Ancak bu kez farklı bir konu vardı gündemde. Haberler, bu ülkede oldukça ciddi sorunların yaşandığını gözler önüne sermekteydi. Haberimize konu olan mesele şudur; Hapishanelerdeki doluluk oranı 12 Eylül AFC dönemiyle neredeyse aynı orana gelmiştir. Bu durumda hiç payları yokmuş gibi davranan TBMM İnsan Hakları Komisyonu da, bu gelişmeden rahatsız olmuş ve gündemine almıştır.

Komisyon üyesi İzmir Milletvekili Ahmet Ersin, Buca Hapishanesi'nde yaptığı incelemelerin sonuçlarını basına yaptığı bir açıklamayla duyurdu. Açıklamaya göre 1300 kişi kapasiteli Buca Hapishanesi'nde 2500 kişi kalmaktadır. Normalde 45 kişilik olan koşullarda 110 kişi kalmakta, bazı tutuklu ve hükümlüler ise yer yataklarında kalmaktadır. Milletvekili koltuğunda oturan Ahmet Ersin sanırız bu ülkede yaşamamaktadır. Zira gördüklerine oldukça şaşırılmış gözükmektedir.

Adalet Bakanlığı Şubat ayının sonunda yaptığı açıklamada, Türkiye'deki hapishanelerde toplam 77 bin 425 kişi olduğunu açıkladı. Nüfusun 70 milyonu aştığı Türkiye'de, neredeyse her 100 kişiden biri hapishanelerde bulunmaktadır. Yine yapılan açıklamalarda son bir yıl

içinde suç oranının % 62 artış gösterdiği de söylenmektedir.

Suç oranının neden arttığı, hapishanelerin neden dolduğu sorusu üzerinde biraz düşünmek gerekmektedir. İnsanlar durup dururken neden suç işlemektedir? Suça teşvik eden hiçbir neden yok mudur? Toplum cinnet mi geçirmektedir?

Aslında tüm bu soruları yukarıdaki araştırmayı yapan Milletvekili'ne sormak gerekiyor. Çünkü yaptığı açıklamada bu konuların hiçbirine değinmemiştir. Üstüne bir de "aslında daha çok tutuklanacak insan var, ancak gerek hakimler, gerekse de polisler hapishanelerdeki durumdan kaynaklı bunu yapmamaktadırlar" gibi bir söyleme denk gelecek açıklamalar yapmaktadır. Bizce bu sözlerin hiçbir geçerli yanı yoktur. Kendisine muhalif, yaratılmak istenen yoz-gerici kültüre, çeteleşmeye, uyuşturucuya, fuhuşa karşı çıkan devrimci, demokrat ve komünistleri çeşitli komplolarla, oyunlarla tutuklamaktan geri durmamaktadır, bahsi geçen hakim ve polisler. Mesele bu değildir.

Yapılan araştırmalar göstermektedir ki, bu ülkede yoksulluk, işsizlik, açlık her geçen gün artmaktadır. Bununla beraber enflasyon sürekli yükselmekte, alım gücü düşmektedir. Üretici üretmez, tüketici ise tüketemez durumdadır. İşçi ve emekçiye reva görülen asgari ücretin açlık sınırının altında

olduğu bir ülkede yaşamaktayız. Hastane ücretini ödeyemediği için rehin kalan, parası olmadığı için hastane kapısında insanların öldüğü bir ülkede yaşamaktayız. Okul ücretini ödeyemediği için okuyamayan, köyünde yol olmadığı için hastalıktan ölen insanların olduğu bir ülkede yaşamaktayız. Şimdi gelin bu koşullarla birlikte hapishanelerin neden bu kadar çok olduğunu düşünelim!

Bir de her gün televizyonlardan, gazetelerden, radyolardan insanlarımızı, özellikle gençlerimize sistem tarafından sunulan mafyavari, çeteci, burjuva yaşamı, burjuva yoz kültürü düşünün. Bunun toplumda yarattığı tahribatı ve suça yönelimi düşünün. Kolay yoldan zengin olmanın hayallerine kapılanları, bunların devletin kurumlarıyla (özellikle polis ve jandarma) olan bağlantılarını vs. düşünün ve durumun neden bu hale geldiğini siz söyleyin.

Aslında bütün bu yazılanlar ve daha fazlası birleştirildiğinde, devletin nasıl bir çıkmaz içinde olduğu ortaya çıkmaktadır. Efendilerinin talimatlarını uygulamaktan başka bir dertleri olmayan, halkı düşünmeyen egemenlerin sözcüleri bu yüzden "şaşırmak" tadırlar. Durumun sebebi devletin kendisidir. Suçu başkalarına atmak, durum karşısında hayretlere düşmenin bir manası yoktur. Bu durum tamamen şovdan ibarettir.

Sincan'da kadın tutsaklara taciz!

Sincan Kadın Hapishanesi'nden bizlere ulaşan TKP/ML dava tutsağı Fadime Özkan hapishanede yaşadıkları sıkıntıları dile getirdi. 19 Mart'ta spor yaptıkları sırada çatıdaki bir askerin kendilerini izlediğini fark ettiklerini, askeri uyardıklarını, ancak kendilerini izlemeye devam ettiğini belirterek, "sözde çatılara kameralar yerleştiriliyor, ama diğer taraftan dikizleniyoruz" dedi. Adalet Bakanlığı ve Savcılık'a dilekçe verdiklerini de sözlerine ekleyen Özkan, 5 adet kitap sınırlamasının devam ettiğini, "görüntü kirliliği" yapıyor denilerek kurutulmuş çiçeklerin dahi verilmediğini de vurguladı.

(H. Merkezi)

Avukatlar AKP'yi protesto etti

Bakırköy Adliye Binası'nın açılışını yapan Başbakan R. Tayyip Erdoğan emeğinin karşılığını, özlük haklarını isteyen avukatlar tarafından protesto edildi.

25 Mart Pazar günü Bakırköy'de kurulan yeni Adliye binasının açılışını yapan Erdoğan, hukuk devleti ve yargının bağımsızlığından söz ederken avukatlar hukuk devletinin olmadığını haykırdı.

"Adaletin en yeni sarayı" reklâmı ile açılan Adliye binası önünde toplanan İstanbul Barosu'na üye avukatlar, "Bağımsız savunma", "CMK yönetmeliğine hayır", "Emeğimizin karşılığını istiyoruz" yazılı dövizler taşıdı. (İstanbul)

Avukatlar AKP'yi protesto etti

Edirne F Tipi Hapishanesi'nde bulunan oğlu Suat Kolca ile Kürtçe konuştuğu için telefonlarının kesildiğini iddia eden Abdülhamit Kolca, uygulamaya tepki gösterdi.

Özgür Halk ve Genç Bakış dergilerinin İmtiyaz Sahibi Suat Kolca'nın babası Abdülhamit Kolca, oğluyla telefonla Kürtçe konuştuğu için telefonun hapishane idaresi tarafından kesildiğini iddia etti. Kolca, "Telefonla 6 defa konuştum, her defasında Kürtçe konuştuğum için telefonum kapatıldı. Hapishane Müdürü'ne konuşmamın neden kesildiğini sordum. Bana 'Kürtçe konuşmak yasak' dedi. Bu ülkede milyonlarca Kürt var ve hepsi de Kürtçe konuşuyor. Kürtlerin Kürtçe konuşmasını kimse engelleyemez" dedi. Kolca ayrıca, engellemeye ilişkin hukuki girişimlerde bulunacağını söyledi. (H. Merkezi)

İÇİ'den Adalet Bakanlığı ve TBMM'ye imza

Hapishanelerde yaşanan hak gasplarına ve saldırılara dikkat çekmek için İÇİ bir süredir TBMM İnsan Hakları Komisyonu ve Adalet Bakanlığı'na gönderilmek üzere, çeşitli taleplerin bulunduğu imza kampanyası başlatmıştı. Çeşitli kurum ve kuruluşlar aracılığıyla toplanan imzalar, 28-30 Mart tarihleri arasında Kemeraltı girişinde açılan masayla sesli ajitasyon yapılarak da toplandı.

İmza kampanyasında yer alan ta-

leplerden birkaç tanesi şöyledir;

*Hapishane içindeki ayakkabı araması uygulamasına son verilsin,

*Tutuklu-hükümlülerin buldukları hücrelerde ve kendi havalandırmalarında da ortak alan faaliyeti yapabilmeleri için düzenlemeye gidilsin,

*Tecriti çoğaltan mektup-görüşme açık görüşme-yayın yasaklarına son verilsin.

Toplanan imzalar 31 Mart günü Konak Postanesi önünde yapılan bir

basın açıklamasıyla ilgili makamlara gönderildi. Saat 13:00'de yapılan açıklamada "Tecrit saldırısı sürüyor, tecrite karşı sesimizi yükseltelim" pankartı açıldı ve "İçerde dışarda hücreleri parçala", "Tecrit ölümdür istemiyoruz" vb. sloganlar atıldı. Eylemde tecrit ve hapishanelerdeki saldırı anlatıldı. Toplanan 1500 imzanın gönderilmesinin ardından eylem sona erdi.

(İzmir)

“Tecride karşı, hasta tutsakları sahiplenelim!”

Ülkemizde yürütülen devrimci mücadeleye karşı egemenlerin en önemli saldırılarından birisi, hiç kuşkusuz ki F tipi hapishanelerle hayata geçirilen **tecrit** saldırısıdır. **2000 yılında F tipi hapishanelere geçiş süreci katliamların olduğu kadar yine direnişlerin de tarihi olarak biliniyor.** F tipi hapishaneler hayata geçirildiği günden bu güne kadar yaşanan süreç, çeşitli direnişlere sahne oldu ve bu direnişler çeşitli biçimlerde hala sürüyor.

İnsanın insana köleliğine karşı emeğe saygıyı; insanın kendisine yabancılaşmasına karşı paylaşım kültürünü; kısacası insan olmayı savundukları için, hapishanelere atılan, ancak yine düşüncelerinden vazgeçmeyen devrimci tutsaklar, bedenlerine yapılan saldırılardan sonra, uzunca bir süredir de F tipi hapishanelerde tecrit işkencesine maruz kalıyorlar. **Tecrit gibi saldırılara birey olarak göğüs germek o saldırıyı boşa çıkarır, hep birlikte toplu bir karşı koyuş ise, saldırıyı tersine, lehimize çevirir.** Bunun içindir ki hasta tutsakları sahiplenmek insanlık onurunu/mücadelesini sahiptomaktır, saldırılara karşı cevap olmaktır.

Bu kapsamda gerçekleştirilen, tecrit koşulları yüzünden görme yetisini kaybeden Savaş Kör ile dayanışma gecesi anlamlı bir etkinliktir. **25 Mart Pazar** günü saat 19.00’da **Kadıköy Evlendirme Daire-**

si’nde gerçekleşen etkinlik, “**Tecride karşı hasta tutsakları sahiplenelim!**” şiarı ile düzenlenmişti. Şair Mehmet Özer’in sunuculuğunu yaptığı etkinlik, 1 dakikalık saygı duruşu ile başlayıp, **Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA)** adına yapılan konuşmayla devam etti. PŞTA adına yapılan ve “bizler bugün bütün fiziki rahatsızlıklarına rağmen, umuda ezgileri susturulamayan, inançları ile hücrelerini aydınlatan, hasta tutsak canlarımız için bir aradayız. Bugün köylüler üretmez, çocuklarımız paralı eğitimden dolayı okuyamaz hale gelirken, medya aracılığıyla yoz kültür yayılmakta ve Kürt halkına yönelik şovenist, ırkçı saldırılar turmandırılmakta, halkın ileri değerlerini ayakta tutmaya, açlığa, yoz kültüre,

özellemelere tavır alan insanlarımız, hapishanelere atılmaktadır” denilen konuşma hasta tutsakları durumlarına ilişkin bilgi ve tutsakların derhal serbest bırakılması talebi ile sona erdi. Ardından, Karadeniz yöresinden ezgiler söyleyerek büyük beğeni toplayan, **Mezopotamya Kültür Merkezi’nden Grup Asmin** sahne aldı. Asmin’den sonra **Tohum Kültür Merkezi’nin** hazırladığı, hasta tutsakları anlatan sinevizyon gösteriminde, **Savaş Kör’ün**, “**yaptığım hiçbir şeyden pişman değilim**” sözleri büyük alkış aldı. Gösterimin ardından, **TUYAB** adına bir konuşma yapan **Filiz Gülkokuer**, 19 Aralık 2000 sürecinde kendi yaşadıklarını, tecrit koşullarında tutsakların yaşadıklarını ve kısaca **TUYAB** olarak faaliyetlerini an-

latan bir konuşma yaptı. **TTB** adına söz alan **Nevin Küçükçalı** da tecridin insan sağlığı ve psikolojisi üzerinde yarattığı yıkıcı etkileri anlattı. **TUAD** adına yapılan konuşmada ise ulusal kimliğe yönelik saldırılara dikkat çekildi. Mesane kanseri olduğu ve 12 kez ameliyat olduğu halde serbest bırakılmayan **Erol Zavar’ın** eşi **Elif Zavar** da, tecrit saldırısına karşı ortak hareket etmenin öneminden bahsederek, Erol Zavar’ın son durumu hakkında bilgi verdi.

Savaş Kör’ün sahneye çıkarak, “**katılan herkese çok teşekkür ederim, hepiniz hoş geldiniz**” şeklinde konuşması geceye katılan kitle tarafından dakikalarca ayakta alkışlandı. Geceye, **Grup Vardiya** ve **Hilmi Yarayıcı** da söylediği marşlarla, türkülerle destek verdi. Ayrıca gecede **Grup Alaz** ve **Alınteri İşçi Korosu** da sahne aldı. “**Önce çocuklarımızı savunuyorduk şimdi onların düşüncelerini**”-PŞTA imzalı pankartın açıldığı etkinliğe Sincan 1 No’lu F Tipi Hapishanesi’nden tutsak Partizanlar ve ESP mesaj gönderdi. **Umut Yayıncılık**, **FHDD**, **YDG**, **PŞTA** ve **Erol Zavar’a Yaşam Hakkı Koordinasyonu** da gecede stand açan kurumlardı. Tutsak Partizanların Savaş Kör ile dayanışmak için gönderdikleri el işleri, PŞTA stadında satılarak, geliri Savaş Kör’ün hastane masrafları için ayrıldı. (Kartal)

“Tecrit kaldırılсын, talepler kabul edilsin!”

F, D ve L tipi hapishaneleri devreye sokan ve buralarda tecrit ve tredmanı dayatan devletin bu kimliksizleştirme ve yok etme politikalarına karşı **TUYAB**, **30 Mart Cumartesi** günü yine sokaktaydı. Saat 12:00’de Taksim’de **Mis Sokak** önünde toplanan **TUYAB’lılar** burada “**Tecrit kaldırılсын, talepler kabul edilsin**” yazılı pankart ve “**Disiplin cezaları kaldırılсын**”, “**Bağımsız İzleme Komisyonları oluşturulsun**”, “**Hasta tutsaklar serbest bırakılсын**” yazılı dövizler açarak Taksim tramvay durağına doğru yürüyüşe geçti. Sık sık “**Tecrit kaldırılсын talepler kabul edilsin**”, “**Hasta tutsaklar serbest bırakılсын**”, “**Devrimci irade teslim alınamaz**” ve “**Devrimci tutsaklar yalnız değildir**” gibi sloganlar atan tutsak yakınları, tramvay durağına varınca açıklamalarına başladılar.

Kitle adına açıklamayı okuyan **İsmail Karagöz**, ülkemiz hapishanelerinde devrimci tutsaklara yönelik baskı ve saldırı politikalarının devam ettiğini belirtirken, egemen iktidarın ise her gün yeni tipte bir hapishane açtığını, bu kervana en son F, L ve D tiplerinin katıldığını ve buraların insani değerlerden uzak şekilde işletildiğini söyledi.

Bugün tecrit koşullarında birçok baskı politikasının hem siyasilere hem de adliyelere uygulandığını söyleyen **Karagöz**, F tiplerinde keyfi bahanelerle tutsakların görü-

şe çıkarılmadığını, tutsaklara gönderilen yayınlara el konulduğunu, ayları bulan mektup ve görüş yasakları konulduğunu, bu yolla da tutsakların tüm iletişimlerin kesilerek daha derin bir tecrit yaşatılmak istendiğini anlattı.

Geçmiş yıllarda devletin hapishanelerde gerçekleştirdiği saldırılarda sakatlanan, hapishane koşullarından ötürü hastalanan tutsakların tedavilerinin F tipi koşullarında engellendiğine dikkatleri çeken Karagöz, bazılarının hapishane koşullarında tedavisinin yapılamayacağını adli tıp raporlarıyla da kanıtlandığını halde serbest bırakılmadıklarına vurgu yaptı.

Tutsakların haklarının ihlal edilmemesi ve yaşam haklarının ve insani haklarının garanti altına alınması için **TTB**, **İHD** gibi **DKÖ’lerden** oluşan bağımsız bir izleme komisyonunun zorunluluğunu dillendiren Karagöz, **TUYAB** olarak taleplerini şöyle sıraladı;

- * *Disiplin cezaları kaldırılсын,*
- * *Hasta tutsaklar serbest bırakılсын,*
- * *Bağımsız izleme komisyonları oluşturulsun*
- * *Tüm hapishane katliamcılarını yargı-lansın,*
- * *Tutsakların tüm haklarının kullanımı koşulsuz olarak sağlansın.*

Açıklama sloganlarla son buldu.

(İstanbul)

TUYAB görüş yasakları için eylem yaptı!

Disiplin cezaları ile tutsakların en insani haklarının nasıl keyfi şekilde kısıtlanabildiğinin son örneğini tutsaklara 2 yılı aşkın süre görüş cezası veren **Tekirdağ F Tipi Hapishanesi İdaresi** oluşturuyor.

Konuya ilişkin **22 Mart Perşembe** günü Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ne giden ve buradan görüş hakları reddedildikten sonra **Tekirdağ Adliyesi’ne** başvuran **TUYAB’lı** aileler, yaşadıklarına ilişkin **23 Mart Cuma** günü **İHD İstanbul Şubesi’nde** basın açıklaması yaptı. Saat 12.00’de ailelerin gelmesi ile başlayan açıklamada **Seza Mis Horuz** konuştu. Horuz, hapishanelerde katliamsız geçen bir yıl bile olmadığını

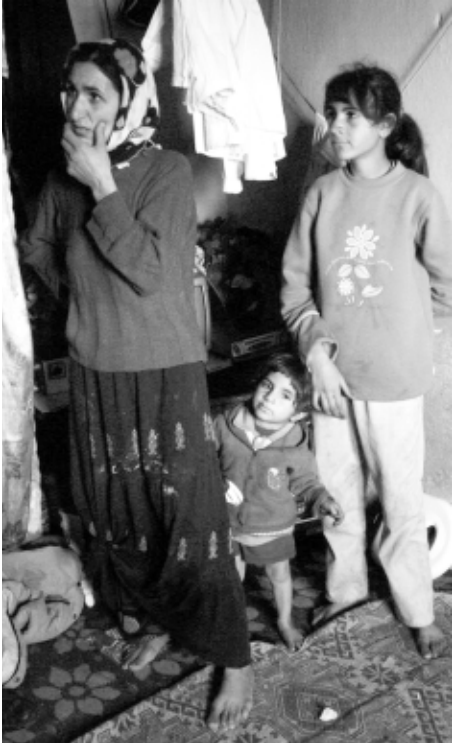
söylerken, buna bir de keyfi olarak verilen disiplin cezalarının eklendiğini belirtti.

Horuz, Tekirdağ F Tipindeki tutsaklara yılbaşından itibaren verilen ve kimi 13 ayı bulan mektup cezalarından sonra, şimdi de uzun süreli görüş yasaklarının başladığını söyledi.

Horuz, cezaların sadece tutsaklar için ağır tecrit koşullarında bir ek tecrit değil, aynı zamanda aileler için de birer tecrit ve ceza olduğunu kaydetti. Tutsak yakınları ve aileleri olarak devletin “**cezalandırma**” anlayışının değişmesini istediklerini belirten Horuz, bu nedenle Tekirdağ F Tipindeki görüş cezalarının kaldırılması amacıyla Savcılık’a gittiklerini ancak orada terörize edilmiş bir ortam hazırlayan polis tarafından karşılandıklarını söyledi.

Basın metninin ardından Tekirdağ’daki ziyareti kısaca anlatan Horuz; “**Bize ‘güvenliğiniz için’ dediler. Adliye kapısında bir sivil polis ablukası vardı. Daha kapıya varmadan bir sürü kamera ve fotoğraf makinesiyle adeta akın ettiler. Çevrede halk durmuş sadece bakıyordu. Kendimizi güvende hissetmedik.**” dedi.

(İstanbul)

Olumsuzlukların ve yokluğun başkenti Şırnak, birçok istatistikte kendiliği sayılabilecek Afrika ülkeleri ile yarışır. Sadece coğrafik olarak Afrika'ya dâhil değildir, ancak yaşayış, ekonomi, eğitim, sosyal, sağlık vs. gibi alanlarda geri kalmışlık, terk edilmişlik göze çarpmaktadır. Hayat namına güzel sayılabilecek şeylerin pek azı bulunur. Aynı şekilde sıkıntılar da hep üst boyuttadır. Bunun için sağlık konusunda söylenebilecek şeyler, daha çok "sağlıksızlık" odağında gelişecektir.

Sağlık sorunlarını genel olarak, koruyucu sağlık boyutundaki sorunlar ve tedavi edici boyuttakiler diye ayırmak mümkündür. Sağlık koruyucu görevi, sadece sağlık kurumlarına bağlı olmayıp, önem itibari ile tedavi görevinden daha önemlidir. **Ama burada kesinlikle işlenmeyen bir sorumluluktur bu.** Her şeyden önce hayat şartları hastalıklara davetiye çıkarır. Doğumların büyük çoğunluğunun

Sağlık sorunlarını genel olarak, koruyucu sağlık boyutundaki sorunlar ve tedavi edici boyuttakiler diye ayırmak mümkündür. Sağlık koruyucu görevi, sadece sağlık kurumlarına bağlı olmayıp, önem itibari ile tedavi görevinden daha önemlidir. **Ama burada kesinlikle işlenmeyen bir sorumluluktur bu.**

evlerde geleneksel metotlarla, uygun şartlarda yapılması yaşanabilecek problemlere müdahalenin geç ya da yetersiz yapılması, doğacak birey için "kötü bir hoş geldin partisi"dir. Bu durumun sebebi yetersiz sayıdaki sağlık kurumu ve sağlık çalışanının azlığıdır. Doğum esnasında çıkabilecek bir komplikasyona müdahale için hastaların en az iki saatlik yol gitmeleri gerek (Uludere, Beytüşşebap, Güçlükönak vb. yerlerden) ve yapılan araştırmalara göre buradaki doğumlarda bebek ve anne ölümleri Türkiye ortalamasının çok üzerindedir.

Son derece zor şartlarda doğan bir bebek için hayat daha ilk günlerinde dişini gösterir. Büyük çoğunluğun sahip olduğu imkânsızlık onu da bekler, şayet annesi ölmemiş veya kendini toparlayabilirse süt verilebilecek halde ise şanslı sayılır. **Yoksa maalesef Irak'tan getirilen sadece ucuz olmasında bilgimiz olmayan mamalara teslim edilir hayatı.**

Evlerin birçoğu hayvanlarla paylaşılmıştır. Özellikle köylerde ve kasabalarda bebeler hayvanlarla birlikte yaşar. **Tek göz evler, yetersiz alt yapı, sağlıksız içme suları, çiseleyen yağmurdan sonra bile çamur deryasına dönen yerleşim yerleri...** Okul çağındaki çocuklar için uzun bir süre bu çamur deryasında yürümek demektir. Okulların gerekli sağlık koşullarının olmaması, yine yetersiz tuvalet ve

suların olmaması büyüyecek çocuklar için her zaman tehlike arz eder.

Şırnak, ilçe ve köyleriyle birlikte yaklaşık 350 bin nüfusa sahiptir. Bu nüfusa karşın her dalda uzman doktor bulmak mümkün değildir. Beytüşşebap ilçesi merkeze 120 km. uzaklıkta, ama yaklaşık 3-4 saatte bu yolu alabilirsiniz. Uludere 50-60 km. uzaklıkta, ancak buradan da 1.5 saatte merkeze gidebilirsiniz. Daha düne kadar buralara başka yerlerden dönüşümlü pratisyen hekim gelir giderdi. **Beytüşşebap 15 bin nüfusa sahip bir ilçe, ama bir tane hekim bile düşmüyor.** İlçe merkezleri bu halde iken köy ve mezralardaki sağlık ocaklarının durumunu ele almıyoruz bile. O zaman insanın kendisine sorası geliyor "ya buralarda insan yok ya da bu insanlar değersiz insanlar" veya "buralarda yaşayan insanlar gayet sağlıklı ve bütün ihtiyaçları karşılanmış herhalde!"

Buralarda hiçbir sağlık merkezi yeterli fiziki ve teknik donanımına sahip değil. Devletin sorunlara ve olaylara farklı bakış açısı, problemlere yaklaşım tavrı burada da kendini gösteriyor. Günü birlik yürütülen politikalar buralarda sadece göz boyamaktan öteye geçmiyor. "Hastane, sağlık ocağı açtım", "birçok yerde iş yaptım" demek adına, askeri hekimler halka bakar.

Geçenlerde Şırnak'ta bir linç olayı

yaşandı Devlet Hastanesi'nde. Daha önce olaylara müdahale etmekte tereddüt etmeyen güvenlik güçleri, olayın büyümesine izin verdiler. Nerdeyse talana dönüşen olayda en çok zararlı hastane gördü. Olay "hastanenin basılması", "terörün hortlaması" şeklinde verildi. Halk bu olayla içindeki duyguları açığa vurdu. Ancak maalesef "isyan başlatıldı" şeklinde yapılabildi haberi. Hastanenin birçok çalışanı dahi buna inandı ve bu insanların hizmeti hak etmediği sonucuna varıldı. Hastane bir hafta kapatılarak adeta Şırnak halkı cezalandırıldı. Kapanmayan diğer kurumlar da hizmetlerini askıya aldı. Yani "her an size bu ceza verilebilir" denilerek halka mesaj gönderildi adeta.

Şırnak Devlet Hastanesi'ne hibe edilen tomografi cihazını milletvekilleri ile birlikte devletin üst düzey amirleri şatafatlı bir törenle açtılar. Yazık ki yardıma sevinecek yöneticilerimiz var!

Çözüm aslında görüldüğü kadar zor değil, gayet basit. Buraya da vatan gözüyle bakılıp devletin sağlık sorununun, güvenlik sorununun bir parçası olarak görmemesi, Ankara'dan Şırnak'a veya bölgeye bakış açısını, yaklaşımını ve tarzını değiştirmesi, insanlara güvenmesi, insan olarak kabul etmesi, ona gör hizmet götürmesi ve hizmetlerine az da olsa sevgi katması.

(Şırnak'tan bir İK okuru)

Karanlık "sağlık"sızlık politikalarına karşı, "beyaz eylemler!"

29 Mart Perşembe günü saat 12.30'da, İTO (İstanbul Tabip Odası) Kadıköy Merkez Sağlık Ocağı'nda, Sağlık Ocaklarına ilişkin çıkarılmak istenen yasaları protesto etti. İTO Genel Başkanı **Özdemir Akdağ** basın açıklamasından önce yaptığı konuşmada, "daha önce yaptığımız eylemler ve bu eylemlere halkımızın verdiği destekten aldığımız güçle bugün de bu yasalara karşı çıkmaya devam ediyoruz. Sağlık Ocakları hepimizin sağlık hakkını temsil ediyor, bu nedenle sahip çıkmaya devam edeceğiz" dedi. Ardından basın metnini İTO Genel

Sekreteri **Hüseyin Demirdizen** okudu. Demirdizen açıklamada; "Hizmetinin özelleştirilmesine yönelik bir girişim olarak Aile Hekimliği uygulaması yaygınlaştırılmak isteniyor. 2005 yılı Eylül ayından bu yana pilot olarak uygulamaya başlanılan dokuz ilin hiçbirinde sevk zinciri uygulanmamaktadır. Başvuran vatandaşlara verilen tedavi hizmeti dışında düzenli bir koruyucu hizmet verilmemektedir" dedi.

Basın açıklamasının ardından gazetemize konuşan **Özdemir Akdağ** şunları ifade etti; "Sağlık Ocakları kapatılarak onun yerine Aile Hekimliği deni-

len bir sistem uygulanmak isteniyor. Burada işler koruyucu hekimlikten tedavi edici hekimliğe dönüyor, bu şekilde hem daha pahalı oluyor, hem de daha az etkili bir tedavi süreci yaşanıyor. Onun için biz bu projeyi onaylayamayız. GSS yasalasmasına rağmen uygulanamıyor, Aile Hekimliği istenildiği gibi gitmiyor, çünkü iyi bir proje değil. Torba yasa çıkartılmadı, dolayısıyla oluşturduğumuz baskı işe yaradı diyebiliriz. Ben bütün kalbimle inanıyorum eylemlerimizin işe yaradığına ve yarayacağına."

(Kartal)

Newroz kutlamalarında coşku doruktaydı!

İSTANBUL

“Newroz isyandır, isyanı kuşan”

Gülsuyu’nda “Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı, yaşasın halkların kardeşliği” şiarı ile düzenlenen kutlamayı Partizan, ESP, BDSP, EMEP, DHP, DTP, PDD ve SDP ortak örgütledi. Ayrıca Kurtuluş, Alınteri ve Kız de kutlamaya katıldı. Saat 20.00’de dört bir koldan her kurum, kortejler oluşturarak flamalarıyla, “Newroz isyandır, isyanı kuşan”-Partizan; “Sağlık, eşitlik, kardeşlik Kürt ulusuna özgürlük”-ESP gibi imzalı pankartlar açarak, Nurettin Sözen Parkı’na kadar yürüdü. Kutlama özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenlerin anısına saygı duruşu ile başladı. Ardından okunan basın açıklamasında, Newroz Kürt halkı ve Ortadoğu halklarının emperyalist kapitalist barbarlığa, ulusal kölelik ve sömürgeci boyunduruğa karşı başkaldırının ve uyanışının adıdır” denildi. Davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla devam eden Newroz kutlaması geç saatlere kadar sürdü. (Kartal)

1 Mayıs Mahallesi’nde Newroz kutlaması

1 Mayıs Mahallesi’nde 21 Mart akşamı saat 20:00’de Pazar Sokağı’nda Newroz kutlaması gerçekleştirildi. Partizan, DTP, ESP, SDP, DHP ve Kız tara-

findan örgütlenen eyleme, yaklaşık 300 kişi katıldı. Eylemde “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Biji newroz” vb. sloganlar atıldı. Eyleme Partizan, “Newroz isyandır, isyan dağlarda” yazılı pankartla katıldı. Partizan kitleleri “Kürt ulusuna özgürlük Halk Savaşı’yla gelecek”, “Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya”, “Biji Newroz, biji Partizan”, “Newroz isyandır, isyan dağlarda” gibi sloganlar attı. Kazlıçeşme’de gerçekleşen saldırı protesto edildi. Davul zurna eşliğinde çekilen halaylarla eylem sona erdi.

(1 Mayıs Mahallesi İK okurları)

Newroz ateşi

Samandıra’da da yandı

Biz İK okurları olarak bulunduğumuz bölgede sistemin tüm saldırılarına karşı birarada olduğumuzu, saldırıların olduğu yerde direnişin meşru olduğunu göstermek ve hain Dehak’a karşı Demirci Kawa’nın direnişini sahiplenmek için Samandıra’da isyan ateşini yakmak istedik. Buna uygun olarak, Özgürlük Meydanı olarak adlandırdığımız yerde Newroz ateşimizi yaktık, halaylar ve marşlar eşliğinde coşkulu bir Newroz kutlaması gerçekleştirdik. Newroz’umuza halkın ilgisi iyiydi, 50’den fazla kişi katıldı. Meydan’da toplanıp kortejler halinde dağılacığımız noktaya doğru yürüyüşe geçtik, dağılma noktasına yaklaştığımızda, düşmanın bize yönelmesi üzerine kitemizi mahalle aralarına yönlendirerek, saldırıya karşı konumlandık. Ardından düşmanın yönelimini boşa çıkarıp, eylemimizi sonlandırdık.

(Samandıra İK okurları)

Ankara’da

coşkulu Newroz!

Ankara’da Newroz birleşik, kitlesel ve coşkulu kutlandı. 21 Mart günü Tuzluçayır Tekmezar Parkı’nda biraraya gelen kitle “Emperyalizme, ırkçılığa, şovenizme ve faşizme karşı yaşasın halkların kardeşliği” ve “Biji Newroz, yaşasın Newroz” ortak pankartıyla slo-

ganlarda Tuzluçayır Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. NATO Yolu boyunca sloganlar eşliğinde yürüyen kitle, yakılan meşalelerle alana girdi. Saygı duruşu ve enternasyonal Marşı’nın söylenmesinin ardından basın metni okundu ve bu esnada ateş yakıldı. Yaklaşık beş yüz kişinin katıldığı eyleme coşku hakimdi, eylemin ardından tekrar kortejler oluşturularak mahalle içine doğru yürüyüşe geçildi. Mahalle aralarında eylem son buldu. Eyleme Partizan, Alınteri, BDSP, Devrimciler, ESP, HÖC, PSAKD Mamak Şubesi, TÜM-İGD ve SDP katıldı. Ayrıca Odak, Kaldıraç ve AKADER de destek verdi. Polisin yoğun “güvenlik” önlemi aldığı eylem sloganlarla sona erdi.

(Ankara)

Malatya’da

iki ayrı Newroz!

Bu yıl Malatya’da Newroz iki ayrı etkinlikle kutlandı. İlki DTP, EMEP, ESP ve SES tarafından; ikincisi de Par-

tizan, DHP ve HÖC tarafından örgütlendi. İlk kutlama Şeker Stadi’nde 12:00’de yapıldı. Burada yapılan konuşmalarda Newroz’un Kürt ulusal sorununun barışçıl yollardan çözüleceği gibi konulara vurgu yapıldı. Kutlamalara İK ve YDG dağıtımı yapan Malatya YDG okurları da katıldı. YDG’liler burada yaptıkları propagandayla Newroz’un zalimlere karşı isyan günü olduğunu anlattılar.

İkinci kutlama ise yoksul Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı Cemal Gürsel Mahallesi’nde saat 19.00’da yapıldı. Cemal Gürsel Otobüs Durağı yanında biraraya gelen kitle, sloganlar atarak meşaleler tutuşturdu, kortejler oluşturdu ve yürüyüşe geçti. Eylem alanında Newroz ateşi yakılarak sloganlar atıldı. Daha sonra kurumlar adına bir konuşma yapıldı. Açıklamadan sonra bir şiir okundu. Şiirden sonra kitle davul-zurna ve türkülerle Newroz ateşininin çevresinde halaylar çekti. Eylemi görüp de katılan inşaat işçileri de halaya katıldı.

(Malatya YDG)

1 Mayıs’ın Taksim’de kutlanması istendi

İki yıldır “Kitlesel-Birleşik-Devrimci 1 Mayıs” şiarı ile çalışmalarına devam eden Devrimci 1 Mayıs Platformu (Alınteri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Platformu, Devrimci Hareket, Emekçi Hareket Partisi, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Halk Kültür Merkezleri, Kaldıraç, Kız, Odak, Partizan, Proleter Devrimci Duruş, Yeni Dünya İçin Çağrı), bu yıl da aynı şiarla çalışmalarına devam ediyor.

24 Mart tarihinde Taksim Tramvay durağında toplanan platform bileşenleri 2007 1 Mayıs’ının anlamına uygun olarak Taksim’de kutlanması için çağrıda bulundu. Platform bileşenleri adına metni okuyan Şafak Özdoğan, “Bu yıl 1 Mayıs’ın birleşik, kitlesel, devrimci bir tarzda Taksim’de kutlanması gerekir” dedi. “77 katliamının 30. yıldönümünde Taksim’de 1 Mayıs yaşağına son”, “Yaşasın birleşik kitlesel devrimci 1 Mayıs” yazılı pankart ve dövizlerin açıldığı eylemde sık sık “Taksim’de 1 Mayıs yaşağına son”, “Yaşasın 1 Mayıs” sloganları atıldı. Özdoğan, 2007 yılının 1 Mayıs’ının, 1977 yılının 1 Mayıs katliamının 30. yılına denk geldiğini belirterek, “77 Taksim 1 Mayıs katliamının yıl dönümü önümüzdeki 1 Mayıs’a tarihi bir anlam yüklemektedir” dedi.

Özdoğan, bu yıl 1 Mayıs’ın birleşik, kitlesel, devrimci bir tarzda Taksim’de kutlanması gerektiğini belirterek, “Nitekim kısa bir zaman önce DİSK Başkanlar Kurulu ve bazı kurumlar da bu yönde bir karar almıştır. Diğer sendika konfederasyonları da bu yönde karar almamıştır” diye konuştu. 2007 1 Mayıs’ının emperyalist saldırganlığa, sosyal yıkımlara, neoliberal politikalara, Kürt ulusuna yönelik imha ve inkar uygulamalarına yanıt olacak bir tarzda tarihsel ve güncel anlamına uygun olarak Taksim’de kutlayacaklarını belirten Özdoğan, 77 katliamının hesabını sormak için tüm devrimcilerin ve sendika örgütlerinin güçlerini birleştirmeye çağırıyor.

“Biz devrimi gerilemek için gerçekleştirmedik”

“Terörizme karşı savaş” argümanı ile Ortadoğu’ya yönelik askeri, siyasal ve ekonomik saldırganlığını sürdüren ABD öncülüğündeki emperyalist saldırganlıkta Afganistan ve Irak’tan sonra en çok bahsi geçen ülke bilindiği gibi İran’dır. Bugün çeşitli vesilerle ama özde diğer işgal saldırılarında kullanılan argümanlar yinelenerek İran, her yönden kuşatma altına alınmaya çalışılıyor. İran halkı ise bu tehdidin yanısıra 1979 Şah Devrimi sonrası kurulan İran İslam Rejiminin büyük baskısı ile de karşı karşıya bulunuyor. Onlar, İran halkının önderliğine talip olan gerçek devrimci ve anti-emperyalist güçler bu iki odağa karşı birlikte mücadele edilmesini savunuyorlar. Yani denize düşüp yılanı sarılmayı reddediyorlar. Devrimci mücadele saflarında “yükselen trend” olarak gündemleşen İslami Hareketlerin “anti-emperyalistliği” tartışılırken Hollanda’daki okurlarımız tarafından yapılan üç kısa söyleşide bu tartışmaya bakış açıları da yansıtılmış.

- İran kadınlar örgütlülüğünüzdeki aktif sürecinizden bahsedebilir misiniz?

- 1979 yılından itibaren bu örgütte aktifim. Humeyni’nin İran’da yaptığı devrimden sonra baskılar ve saldırılar kendini açıkça göstermeye başladı. Bu süreçte ilk kitlesel protesto, başörtü takma zorunluluğuna karşı oldu. İlk deklarasyonlarında bize açıklanan, İslam’a göre kadınların başını kapatmasının zorunlu olduğuydu. Bundan dolayı böyle bir zorunluluğu 8 Mart 1979 tarihinden birkaç gün önce bize dayattılar. Bu zorunlu yasaya karşı 8 Mart gününde binlerce kadın sokaklara dökülmüştü ve kadınlar ile Hizbullah arasında büyük bir çatışma gerçekleşti.

Bu kargaşalı günler sürerken bizler ‘Militan 8 Mart’ isimli kadın dergimizi çıkarıyorduk ve zamanla kadın örgütüne hissedilen ihtiyaçtan dolayı ‘İranlı Militan Kadınlar’ örgütünü kurduk. İlk başladığımızda birkaç aylık süre içinde legal alanda faaliyetlerimizi sürdürürken, baskı ve saldırılardan dolayı yarı-legal örgüt olarak devam etmenin doğruluğuna inandık. Elbette bu süre zarfında hala kadın dergimizi basıyorduk. 8 Mart’taki eylemler sonrasında Humeyni ilk sunduğu deklarasyonu geri çekmek zorunda kaldı, fakat zamanla sinsice yeni yasaları uygulamaya geçirme çabasıydı. Buna kapanma zorunluluğu da dâhil. Maalesef bu süreçlerde komünist partiler kadınlar üzerinde uygulanan baskı ve saldırıları küçümsüyordu. Kadınların toplumun en zayıf kesimi olmasından dolayı, ilk saldırılar onlar üzerinde gerçekleşmişti, fakat uzun bir süre geçmeden işçiler, öğrenciler ve Kürt halkına yönelik saldırılar da kendini göstermişti. Ve kadınlar için bu yüzden örgütlenmek çok büyük önem taşıyordu. Örgütlenme sürecinde 8 Mart eylemlerinde kullandığımız slogan ise: ‘Biz devrimi gerilemek için gerçekleştirmedik!’ olmuştur.

Bizim esas düşmanımız ABD’dir elbette, fakat bu İran’daki İslamcı rejime karşı direnmeyeceğimiz anlamına gelmez. Humeyni, egemenliği ilk aldığı devrimci olduğunu iddia etmiş olsa dahi, biz onların öyle olmadığını çok iyi biliyorduk. Örneğin G7 Agua de Lope toplantısında alınan belirli kararlar İslamcı rejimlerin önünü açmıştı. Ki zaten Humeyni’nin emperyalizme bağımlı ve kontrolleri altında olduğu açık ortadadır. Bu yüzden mesela ABD’nin eski bakanı Kissinger İslamcı

rejimler ile sorunları olmadığını açıklamıştır. Sonuç itibarıyla onlar İran’daki petrolü kontrolleri altında tutuyorlardı. Kısacası; Humeyni ilk çıkışından itibaren emperyalistler ile işbirliği içerisindedir.

Bizler geçmiş tecrübelerimizden de çok iyi biliyoruz ki: ABD hiçbir yere getirmediği gibi İran’a da kesinlikle demokrasi getirmeyecektir. Onlar halkların baş düşmanıdır. Bundan dolayı biz ABD’nin Afganistan ve Irak’tan çıkmasını istiyoruz.

Bazılarının iddia ettiği gibi, ABD’nin İran’a saldırı yapabilme ihtimalinden dolayı, İran’ı desteklememiz gerektiğini kesinlikle düşünmüyoruz. Yani ABD’ye karşı direniş aynı zamanda İran’daki İslamcı düzene karşı da bir direniştir.

- İran Komünist Partisi’nin tarihçesini özetleyebilir misiniz?

- İran Komünist Partisi ilk olarak İran Komünist Birliği-Serbederan ismiyle kuruldu. 2001 yılında ise İran Komünist Partisi-Marksist-Leninist-Maoist olarak ismini değiştirdi ve aynı zamanda program ve tüzüğünü çıkardı. Gelişen Komünist Partisi’ne karşı süreç içerisinde Humeyni tarafından saldırılar hızla arttı. Özellikle Serbederan’ın kitlesel ve ani isyanından sonra şaşkınlığa düşen İran, üç büyük saldırı gerçekleştirdi. Savaş alanlarında birçok yoldaşımız katledildi, işkence gördü ve asıldı. Yalnız zamanla örgüt kendini toparlayıp, kendi küllerinden yeniden doğmaya başladı. Özellikle işçi kadınlar ve öğrencilerin örgütlü olduğu İran Komünist Partisi, kadın hareketinin kampanyalarını da desteklemiştir. Örgütün temelinde elbette ki Maoizm yatmaktadır.

- Siz 8 Mart sürecini kampanya tarzında ele alıyorsunuz. Bunu biraz açabilir misiniz lütfen?

- Evet, kampanyamızın sloganı “İran’daki kadın karşıtı ve İslamcı/baskıcı yasalara karşı birleşin!” Bizler varolan bu yasaların bilin-

mesini önemsiyoruz, çünkü bu yasalar halklar üzerinde ciddi baskı ve sömürdür. Birkaç yasayı sıralamak gerekirse:

- Kadınların zorunlu başörtü takması,

- Kadınların evlilik dışı ilişkiye girme yasağı. Hapis cezası dışında ölüm veya taşlama cezaları geçerli bu yasada,

- İran’da kadın asla boşanamıyor. Yalnızca erkek bu hakka sahip,

- İran’da kadın boşandıktan sonra çocuk babaya veriliyor,

- Mahkemelerde 2 kadın bir erkeğe eşdeğerde.

Bu yasalar İslamcı Şeriat’tan gelmektedir.

- İran’ın yönetimi sizce anti-emperyalist midir? Yoksa yalnızca anti-Amerikancı mı?

- Biz kesinlikle onların anti-emperyalist olduklarını düşünmüyoruz. Onlar da kesinlikle emperyalizmin pazarında yer almaktadır. Rejimdeki her birey için geçerli bu. Onların ilgileri de kapitalistler ile aynı. Tek sorunları ABD’nin İran üzerinde birçok değişim yapmak istemesidir. İran bu değişimlere karşıdır, ama yine de ABD düşmanı değildir.

ABD ise kendi çıkarları için İran’ı kullanmaktadır. Vietnam’da Ngo Dinh Diem’i kullandığı gibi, işlerine yaramadığında kenara atacaktırlar.

İran, ABD’nin arada bir tepki göstermiş gibi davranan bir kuklasıdır! Savaş karşıtı hareketlerin iddia ettiği gibi İran kesinlikle anti-emperyalist değildir!

- Irak halkı ile dayanışma hakkında düşüncelerinizi alabilir miyiz?

- Irak halkının İran’daki ilerici halka karşı sempatisi var, fakat Irak’taki direnişin başını İslamcılar çekmekte. Eğer bir proleter direniş söz konusu olsaydı, daha güçlü bir dayanışma sağlayabilirdik. İran halkının özellikle Irak halkının çektiği acılara karşı duyduğu hüznün ve kin söz konusu. Bu yüzden Irak halkını destekliyor ve ABD’ye karşı nefreti artırıyor. İran halkının anti-emperyalist olması için daha çok ciddi bilinçlenme gerekiyor.

- Sizce İsrail ve Hizbullah savaşları Amerika’ya karşı yapılan saldırının ilk hamlesi midir?

- İran asla ABD’ye karşı saldırı yapmaz. Ki geçmişte İran rejimi kendisi ABD’ye Afganistan savaşında destek sunduğunu açıklamıştı ve ABD de bunu kabullendi. Aynı zamanda ABD, İran üzerinde ciddi değişimler yapmadığı müddetçe Irak savaşında da destek olacağını ilan etmiştir. Yalnız İran’ın İsrail’de hiçbir çıkarı yok.

1980 yılında İsrail ve İran Nikaragua’daki rejimi yıkmak için birleşmişlerdi. Anlatmaya çalıştığım ABD’ye tepkiler gerçekleşir, ama kesinlikle bir saldırı olmaz.

- Son olarak paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?

- Devrimin gerçekleşmesini bekliyoruz! Umarım Türkiyeli örgütler ile daha sıkı çalışmalar yürütürüz. Daha güzel ve renkli bir dünya yaratmak uğruna!

Kadın mücadelesi, sınıf mücadelesinden kopuk değildir!

Ben kadın hareketinde bir **Marxist-Leninist-Maoist** aktivistiyim. Sonuç itibarıyla hareketteki aktiviteler MLM partisine bağlıdır. Marksist bir birey olarak, bir cümlede anlatabileceğim şudur ki; **tüm kadınlar kendi özgürlükleri ve eşit haklar için sınıf mücadelesinde yer almalıdır.** Ki, bu da Sovyetler ve Çin'in örnek teşkil ettiği gibi pek kolay bir iş değildir. Ama biz kadınların mücadelesini katıyen sınıf mücadelesinden kopuk görmüyoruz ve bu yüzden paralel bir şekilde hareket ediyoruz.

Engels'i de doğru bir şekilde araştırırsak kadınların hakkının sınıf mücadelesinde barındığını çok iyi görebiliriz. Tabi kadınların hakları için sürdürdüğümüz mücadelenin iki yönü var. **Birincisi** önceden de vurguladığım gibi sınıf mücadelesi, **diğeri ise** erkek şovenizmine karşı verilen mücadele. Maalesef birçok komünist parti yalnızca sınıf mücadelesi diyor, fakat kadın hareketini desteklemede çok eksik kalıyorlar. Parti içerisinde bile erkek şovenizmi mevcut. Burada bir şeyleri yıkmayı başarsak da, kırıntıları yine de kendini göstermekte.

Kadın hareketi 27 yıl önce kurulmuştur. Humeyni her alanda erkek şovenizmini yaratmıştı. İran devleti 27 yıl önceki **"Eğer benim nasıl bir sistem uygulayacağımı bilmek istiyorsanız, kadınlara yönelik politikalarımıza bakmalısınız"** söylemiyle kendini belli etmişti zaten. Kadınlar üzerinde uygulanacak yasalar ile erkeklerin yücececeği, kadınların düşeceğine vurgu yapılmıştı. Ve bu baskılardan dolayı, isyanlar arttı. Ki ayaklanmaların en niteliklisi de başörtü zorunluluğuna karşıydı. **Humeyni ilk etapta geri çekildi, fakat zamanla gerçek yüzleri ortaya çıktı ve saldırılar hızla boyutlandı.**

Komünist partileri maalesef bu süreçlerde kötü karne alıyorlar. Bu da **8 Mart 1979**'daki eyleme destek vermemelerinden kaynaklanıyor. Kadınların özellikle komünist partisine karşı sempatisi azaldı. Kadın hareketi genellikle reformist bir hareket olarak değerlendiriliyor.

Aynı zamanda komünist parti içindeki erkek arkadaşlarımız dahi egemenliğini koruyor. Yani onlar sınıf mücadelesi çağrısında bulunurken aynı zamanda erkek şovenizmini hayata geçiriyorlar. Bu da kadınların tepkisini topluyor. Yalnız bizler komünist partisine çizilen yüzü değiştirmek istiyoruz. Özellikle komünist partilerle birlikte çalışmamız gerektiğini vurguluyoruz. **Komünist parti, kadınların sorunlarını ve taleplerini analiz ediyor ve onlara yaklaşım tarzlarını belirliyor, çünkü İran'da bugün reformist kadın hareketlenmeleri daha güçlü.** Bu nicel anlamda değil, fakat legal çalışmalar sürdürdükle-

rinden dolayı onların konuşma alanı daha geniş. Reformistler devlet ve halk arasında bir köprü gibiler.

8 Mart Den Haag'daki yürüyüş hakkında;

Bu faaliyet platform tarafından düzenlendi. Bizler özellikle diğer kurumları da davet etme ihtiyacı duyduk. Örneğin Türkiye'deki bazı kadın hareketleri emperyalizmi ve İslamcılığı savunuyor. Yalnız sizlerle birlikte her iki düzene karşı mücadele edeceğimizi çok iyi biliyoruz. **Sizler de bizim gibi emperyalizme verdiğiniz savaş kadar kendi ülkenizdeki düzene karşı da savaşıyorsunuz.** Ki yapılması gereken de budur zaten. Ortadoğu'daki kadınlar birleşmeli, çünkü sorunlar kesinlikle enternasyonal boyuttadır.

Son söz:

Türk ve Kürt kadınlar bu kampanyada çok büyük önem taşımaktadırlar. **Özellikle Kürt kadınlar, çünkü Kürt kadınlarına çizilen bir yüz var. Bu da Amerikalılar ile işbirliğinde olduklarıdır, fakat biz bunun böyle olmadığını biliyoruz ve bu yüzden bunu kırmalıyız.**

İran yönetimi, anti-emperyalist değildir

İran Emek Partisi'nden Massaud Malaran ile yapılan röportajdır.

- **Kısaca IEP'i tanıtır mısınız?**

- Resmi yayın organı **TOUFAN**'dir. İran'daki ilk KP'nin geleneklerini sürdürür. **Üç Dünya Teorisi**'ni reddeder, **III. Enternasyonal**'i savunur. Stalin sonrası SSCB'yi revizyonist değerlendiren ML bir parti ideolojisine sahibiz.

- **Ortadoğu'daki emperyalist işgali ve Hizbullah İsrail savaşını değerlendirir misiniz?**

- Öncelikle belirteyim ki, her tür emperyalist işgale karşıyız. Ortadoğu'da haksız bir savaş söz konusudur. Yugoslavya'daki emperyalist politikalar göstermiştir ki halklar birbirine düşürülüp zayıflatılarak bölge halklarını parçaladılar. Bugün de Irak'ta yapılan budur. Hizbullah ve İsrail savaşına gelince;

- **Burada şu soruyu sormak istiyoruz: o savaş İran'ın ABD'ye karşı bir hamlesi miydi?**

- İran ve Suriye'nin **Hizbullah**'ı desteklediği doğrudur. Ama o savaş İran'dan bağımsız gerçekleşti. Ve bilindiği gibi İsrail o savaşta yenilmiştir.

- **ABD'nin İran'a müdahalesi bugün için mümkün mü?**

- ABD'nin İran'a müdahalesi şu aşamada ertelenmiştir. Riskin ortadan kalktığı söyleyemiyoruz. İran pek çok ülkeyle diplomasi halindedir. Herkesçe bilinen ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesi'ni ha-

yata geçirebilmesi için siyasi ve askeri olarak Ortadoğu'dan zaferle çıkması gerekmektedir. Bu aşamada böyle bir zafer görünmüyor. İran ekonomisi emperyalizme bağımlıdır, ama siyasi olarak bu süreci tamamlamamıştır. ABD, çıkarları için kabaca **"terörizmle savaş"** adı altında ülkeleri işgal ediyor.

- **Kürt ulusal mücadelesine bakışınız nedir?**

- Diğer uluslara oranla daha fazla ulusal baskıya maruzdurlar. **Özellikle Güney Kürdistan'da Barzani ve Talabani gruplarının emperyalizmle işbirliği içinde oldukları aşikârdır.** Kuzey'de ise gerilla savaşına rağmen, 1993 sonrası mücadele biçimleriyle geri bir tutum içindedirler.

Bu şekliyle İran'ı biraz açmak istiyorum. İran Başbakanı anti-emperyalist bir konumda değildir. Yukarıda da belirttiğim gibi, dünya burjuvazisiyle İran burjuvazisi işbirliği içinde olduklarından, şu örneği vermek istiyorum: **Şah zamanında traktör üretimi, parçaları ABD'den getirilerek İran'da montajından ibaretti.** Bugün ise bu ilişki ABD ile değil, diğer emperyalistlerle sürdürülmektedir. Bir yandan İran'da bulunan şovenist grupları da desteklemektedirler.

- **İran'ın etnik yapısını biraz anlatır mısınız?**

- Çok halktan oluşan bir ülkedir. Azeriler, Kürtler, Farslar ve ismini saymadı-

ğım birçok halk... Bu halkların geleceklere birbirlerine zincir halkaları gibi bağlıdır. Tarihten dersler çıkartarak özellikle emperyalizme karşı devrimci bir yol olan kardeşçe emperyalizme karşı savaştan geçer. İran'da İEP Sovyet Cumhuriyetler Birliği'ni hedeflemektedir.

- **Medeniyetler Çatışması tezine katılıyor musunuz?**

- Emperyalizme, ABD'ye düşman gerekliydi. Bilindiği gibi Carter Tezi'nden Ortadoğu'da, Rusya'ya karşı yeşil hat çizilmişti. Ama sahte duvarın yıkılmasıyla birlikte buna gerek ortadan kalkmıştı. Yeşil hattın yerine, **Medeniyetler Çatışması** emperyalizmin tarafından ortaya atılmış bir yeni siyasettir.

- **Dünya burjuvazisinin Stalin'e saldırısını nasıl değerlendiriyorsunuz?**

- Burada Tahran Anlaşması'nda Stalin Şah görüşmesinin derlendiği bir kitaptan alıntılar vermek istiyorum: Stalin Şah hazretlerine sorar **"yabancı dil biliyor musunuz?"** Şah "evet" der. **"Üç dil biliyorum. İngilizce, Fransızca, Almanca."** Stalin güler, **"Siz dostlarımızın dillerini konuşabilirsiniz. Ama hiçbir zaman siyasetlerini kestiremezsiniz"** der ve bir tavsiyede bulunur: **"Şahlık çok eski bir gelenek, şahlığı kaldır ve kendi elinle iktidarı halka ver ve tarihe önemli biri olarak geçin. Eğer bunu yapmazsanız, halk onu zorla alacaktır."** Başka bir paragrafta **"Stalin sözleriyle bizi iğneledi,**

ama bizim dostlarımızın ihaneti Stalin'in iğnelerinden daha ağırdır. Dünyanın en büyük devlet başkanları Stalin bizim görüşümüze geldi ama Rousvelt, Churchil Şah'ın onların ayaklarına gitmemesini sağladılar."

Başka bir yerde Stalin İranlı ressam Kemalulmulk'un resimlerini gördüğünde hayran kalır. **"Yazık değil mi bu güzel eserleri bu sarayda hapsediyorsunuz? Müzelerle koyun halk görsün"** der.

Şah'ın annesi Stalin hakkında şöyle görüş belirtir: **"Stalin iriyarı, köylü kılığında, her konuşmanın sonunda gülümseyen sevimli bir büyük babayı anımsatır. Tercümanının Stalin'in yanında ayaklarını üst üste atması, rahat hareketleri herkesi şaşırtmıştı. Bu kez Şah hazretleri Stalin'e sorar: "Sizin oğlunuz Naziler elinde esir, nasıl olur da dünyanın en büyük başkanının oğlu esir düşer. Stalin güler, kendi öz oğlum diğer oğullarımdan farklı değildir" deyince Şah şaşırtır. Kısacası Stalin'in düşmanları bile Stalin'i böyle görüyorlar. Sosyalizmden korkuları devam ediyor çünkü.**

- **Son olarak ne söylersiniz?**

- Nepal, Filipinler, Hindistan ve Ortadoğu'daki hareketleri destekliyoruz. Halkların geleceğini sosyalizme olan inancıyla mücadelenizde başarılar.

Bu görüşmeye katıldığımız için devrimci duygularımızla teşekkür ediyor, mücadelenizde başarılar diliyoruz.

Mortgage dar gelirliilerin “ev hayali” değil, “ev kabusu” olacak!

Halkımızın çeşitli kesimlerinin yaşadığı konut sorunu, egemen sınıflar hiçbir zaman çözemez. Burjuvazi olsa olsa, toplumsal gerginliği azaltmak zorunda kaldığı durumlarda, bazen dar gelirliilere de hitap eden geçici çözümlere gider. Ama hepsi bu!

Son 3 yıldır gündemde olan, “dar gelirliilerin konut hayalini gerçekleştirmek için” atılan adımlardan biri olarak reklamı yapılan **Mortgage**, yaklaşık bir ay önce yasalaştı.

“Kira öder gibi konut sahibi olma” şeklinde tanımlanan “Konut Finansmanı Sistemine İlişkin çeşitli konularda değişiklik yapılması hakkındaki kanun” veya “ipotekli konut finansmanı” isimli yasa; 30 yıla varan vadelerle bankalardan veya çeşitli finans kurumlarından alınan kredilerle, konutun ipotek edilmesi karşılığında ev sahibi olunmasını getiriyor.

“Uzun vadelerle, kira öder gibi ev sahibi olma sistemi” 1800’lü yılların başından itibaren Avrupa’nın çeşitli ülkelerinde kullanılmıştır. Engels, “Konut Sorunu” ile ilgili makalelerinde Proudhon’un takipçisi **A. Müllberger**’e verdiği yanıtta bu sistemi ayrıntılarıyla tahlil etmiştir. İngiltere’de yaygın olarak kullanılan bu sistemi yürüten yapım şirketlerinin amacını şöyle açıklamıştır: “...bunların esas amacı her zaman küçük burjuvazinin tasarruflarına, iyi bir faiz haddi ve taşınmaz mallardaki spekülasyondan pay bekleyişleriyle daha kârlı bir ipotek yatırımı sağlamaktır.” (Konut Sorunu, Sf: 65)

130 yıldan bu yana Mortgage’ın işleyişinde ve finans sisteminde birçok

değişiklik olmakla birlikte Engels’in belirlemesinin bu düzen devam ettikçe geçerliliğini koruduğunu yazımızın içerisinde göreceğiz.

Bu sistemin planlanan şekilde, aksaklık olmadan yürüyebilmesi için en önemli koşullar, piyasada oynaklığın az olması, enflasyonun ve faizlerin düşük olması, son olarak da uzun yıllar istikrarlı ödeme gücünü koruyabilen geniş bir orta sınıfın var olmasıdır. Türkiye şu anda bu koşulları sağlamadığı halde bu yasa çıkarmıştır. Sistemde zincirin herhangi bir noktasından kopması, beraberinde krizleri getirmektedir. ABD’de 2005-06 döneminde düşük gelirliilere sunulan ve “subprime” denilen yüksek faizli kredilerde batık riski ortaya çıkmıştır. Bu tip kredilerin % 20’sinin geri dönmemesi durumunda 2 milyon kişinin direkt olarak evsiz kalacağı tahmin edilmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistemin doğası gereği yaşanan krizlerin arasının gittikçe sıklaştığı, yoksulların her geçen gün daha da yoksullaştığı, orta gelirliilerin yoksul tabakasına daha da yaklaştığı bilinirken, yukarıda sıraladığımız koşullar mevcut değilken, “kira öder gibi ev sahibi olmanın” en iyi kurumlaştığı ABD’de bile sistem krize girmişken, asgari ücretin 403 YTL olduğu ülkemizde Mortgage ya-

sası neden çıkarılmaktadır?

Çıkarılan yasaya göre, diyelim ki en ucuz fiyata, 50 bin YTL’ye (ki bu fiyata büyükşehirlerde konut bulunması bir mucizedir) bir ev alınsın. 20 yıl vadeli % 1 faize alınsa (şu an Türkiye’de konut kredileri %1.5-3 aralığında dolaşmaktadır) ilk başta peşinat olarak 50 binin % 25’i olan 12.5 bin YTL verilecek ve sonrasında her ay aksatmadan 551 YTL ödenecek. 20 yılın sonunda, düzenli şekilde aksatmadan bu para ödenebilirse toplamda 145 bin YTL’ye yakın para ödenmiş olacak. Yani evin gerçek fiyatının yaklaşık 3 katı. Ki 2 ay üst üste herhangi bir nedenden dolayı kredi borcunun ödenememesi durumunda 3. ayın sonunda ödenen para faizsiz bir şekilde kişiye geri ödenecek ve konuta el konulacaktır. Bahsettiğimiz bu en ucuz konutu alabilmek için dahi 1.500 YTL’lik düzenli bir gelirin ve 12.5 YTL’lik bir birikimin olması gerektiği açıktır.

Bir kez daha soralım o zaman; Türkiye’de ekonomik göstergeler belli olduğuna göre, devlet bakanı ve farklı kademedeki yetkililer kendi ağızlarıyla “dar gelirliiler yararlanamayacak” dediklerine göre, “konut sorununu” çözecek diye çıkarılan bu yasa, kimlere hizmet edecektir? Niçin bu süreçte çıkarılmıştır?

“Mortgage, küresel sermaye ile bütünleşmenin aracıdır”

“Mortgage, ev sahibi olmanın değil finans sektörüne ek para yaratmanın bir aracıdır. Bu sistem mülkiyet ve gayri-menkul algısını değiştirmekte-

dir. Gayri menkuller, menkul hale getirilmektedir. Sistem küresel sermaye ile bütünleşmenin bir aracıdır. Konutlar rant aracı haline getirilmektedir.” (Tapu ve Kadastro Mühendisleri Odası’nın açıklaması)

Küresel bazda hareket eden toplam finansal sermayenin dünya milli gelirinin (yani yaratılan artı-değer ve değişen sermaye toplamının) 10 katına yani 140 trilyon Dolara ulaştığı hesaplanmaktadır. 2010 yılına kadar 214 trilyon Dolara bulacağı sanılan bu para, sürekli olarak artı-değeri emip daha fazla çoğalacak, spekülasyon yapabilecek yeni alanlar aramaktadır. Bu dev miktardan, yatırıma ayrılan para sadece 211 milyar Dolardır. Yani devde kulak bile değildir.

Mortgage ile tüketiciden alınan ipotek gibi teminatların ikincil piyasada* alınıp-satılması hedefleniyor. İkincil piyasada ipotek finansman kuruluşları kuruluyor. Bankalar, ipotek karşılığında tüketiciye verdikleri kredileri bu kuruluşlara satarak, daha geniş finansman imkanlarına kavuşacak. Ki yasanın esas çıkış amacı budur; bankaların, finansal kiralama şirketlerinin ve tüketici finansman şirketlerinin kendilerine kaynak yaratabilmeleri, diğer taraftan piyasalarda son yıllarda hızla çoğalan hedge fon** ve emeklilik fonlarının yatırım yapacağı Pazar alanları sağlamaktır. Yani yasa; bankalar, çeşitli finans kuruluşları ve her an patlamaya hazır bomba şeklinde anılan hedge fonlar arasındaki finansal alışverişin Türkiye ayağını, gayri-menkul sektörü içerisinde örmek amaçlı çıkarılmıştır.

Nitekim 36 maddeden oluşan yasa-

nın 14 maddesi finansla ilgilidir. Bunun haricinde borç ve faiz yükü altına girenlerin yükümlülükleri ve parayı ödememeleri durumunda, paranın nasıl tahsil edileceği yer almıştır. “36 madde arasında tüketiciye kolaylık sağlayan, üretici güvencesini düzenleyen hükümler bulunmamaktadır.” (İnşaat Mühendisleri Odası’nın açıklamasından)

Yasada ikincil piyasalardan Mortgage’ye endeksli menkul kıymetlerden elde edilecek gelirlerden stopaj (ödeyen taraftan kesilen vergi) alınmaması yasal güvence altına alınırken, ilk konutlarını alacak olanlar için kullanılan kredinin 100 bin YTL’ye kadarlık bölümüne karşılık gelen faiz giderlerinin vergi matrahlarından indirilmesini öngören madde “ekonomik göstergeleri bozuyor” denilerek yasaya konulmamıştır.

Bu yasanın benzerleri geçtiğimiz yıllarda İspanya, İtalya ve Kuzey Afrika ülkelerinde çıkarılmıştır. 1980’den sonra, önce çeşitli devlet işletmeleri (Türkiye’de KİT’ler diye isimlendirilenler) özelleştirildi, 2000’den sonra yine bizim gibi ülkelerin bankacılık sektörüne hızlı bir giriş yapıldı ve şimdi de tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de gayri-menkul sektörüne yönelik başladı.

Türkiye’de 2003 yılında yabancıların gayri-menkul yatırımı 998 milyon Dolarken, 2006’da 2.922 milyar Dolara ulaşmıştır. Yasayla birlikte bu miktarın hızlı bir şekilde büyümesi beklenmektedir.

Yasanın bankacılık sektörüne kazandıracaklarını ise Türkiye Bankalar Birliği Başkanı Ersin Özince şöyle ifade ediyor: “2002’de bankacılık sektörünün toplam aktifleri 130 milyar Dolardan geçen yıl 350 milyar Dolara ulaşmıştır. Ve sadece konut kredileri 10 yıl sonra 350 milyar Dolara çıkacaktır.” (18.02.07-Milliyet)

Sadece bu ifade bile yukarıda sordüğümüz “bu yasa niye çıkartılıyor?” sorusunun yanıtını en açık haliyle vermektedir. Peki Mortgage dar gelirli ve hatta orta gelirli kesimlerini kapsamıyorsa, finans piyasaları ve diğer sektörler bu devasa kazancı nereden sağlayacak? İşte 3 yıldır bu yasa “tartışıldığı” halde doğru düzgün bahsi geçmeyen, ama işin asıl yanını oluşturan konu bu!

Yasa “konut edindirme” olarak tanıtıldıysa da büyük alış-veriş merkezlerini, kongre-konferans binalarını, rezidansları, otelleri kapsamaktadır.

Pazardan pay kapmak için

uluslararası gayri-menkul şirketleri, Türkiye’ye üşüştü

Yasanın çıkmasından hemen önce ve sonra, çeşitli finans kuruluşları, yatırım şirketleri Türkiye’ye akın etmişlerdir. Uluslararası gayri-menkul alım-satım işleriyle ilgilenen Londralı **Cushman and Wakefield** şirketi önümüzdeki 5 yılda sadece İstanbul için 45 yeni alışveriş merkezi inşasının planlandığını belirtiyor.

Yine dünyanın önde gelen yatırım bankalarından **Merrill Lynch**’ın yasa çıkmadan sadece 10 gün önce Türkiye’de şube açması ve Türkiye’de gayri-menkul için 1 milyar Dolara fon ayırdıklarını, bu fonu kullanmak için de ilk tercihlerinin alışveriş merkezleri olduğunu açıklaması tesadüf değildir. Ki bu örnekler çoğaltılabilir...

Halkımızın yaşadığı diğer birçok sorun gibi konut sorununu da burjuvazi çözemez-çözmez!

Bu sisteme giren kişinin 10-20 ve 30 yıla varan sürelerle sistem içinde kalacak olması, 2 ay üst üste ödememesi durumunda konutun elinden geri alınacak olması, bireylerin sürekli düzenli bir gelir elde etmesini gerekli kılmaktadır. Bu durum Mortgage’den yararlanabilecek olan küçük burjuva kesimini, işyerlerinde hiçbir şekilde hak arama götürecektir. Ödedikleri kredi borçları Demokles’in kılıcı gibi sürekli başlarının üzerinde olduğu için, kısa bir süreliğine dahi işsiz kalmayı göze alamayacaklardır. İşyerlerinde yaşadıkları sömürünün dışında, elde ettikleri gelirin büyük kısmını uluslararası şirketlerle, kölece bir bağımlılık içerisinde “paylaşacaklardır.”

Mortgage ile hız kazanacak olan Kentsel Dönüşüm Projeleri ile halkımızın kentlerin dışına sürülmesi artacaktır. Yani Mortgage; dar gelirli “ev hayali” değil, “ev kabusu” olacaktır.

Halkımızın çeşitli kesimlerinin yaşadığı konut sorunu, egemen sınıflar hiçbir zaman çözemez. Burjuvazi olsa olsa, toplumsal gerginliği azaltmak zorunda kaldığı durumlarda, bazen dar gelirli kesimlere de hitap eden geçici çözümlere gider. Ama hepsi bu! Bu Engels’in dediği gibi; “çözüm olmayan bir çözüm”dür. Ki şu anki yasa bunu da kapsamamaktadır.

Konut sorununun çözümü “kent ile kır arasındaki çelişkinin ortadan kaldırılması olan, çok daha geniş kapsamlı sorunlarla ilgilidir” diye bize çözümü gösteren Engels’e sözü bırakalım:

“Kapalist üretim biçimi var olma-ya devam ettiği sürece, konut sorununun ya da işçilerin yazgısını etkileyen herhangi bir başka toplumsal sorunun tek başına çözüleceğini ummak budalalıktır. Çözüm, kapitalist üretimin ortadan kaldırılmasında ve bütün geçim araçlarına ve iş araçlarına bizzat işçi sınıfının el koymasında yatmaktadır.” (age, Sf: 77)

Bu süreçte bizlere düşen görev; **Kentsel Dönüşüm Projelerinin** hedefindeki bölgelerde, seçim dolayısıyla boşaltma ve yıkım işlemlerinin yavaşlamasına kanmayıp, çalışmalarını yoğunlaştırmak, direnişi örmektir.

* Sermaye piyasası birincil ve ikincil piyasa olmak üzere ikiye ayrılır. Birincil piyasa; hisse senedi ve tahvil gibi menkul değerleri ihraç edenler ile tasarruf sahiplerinin doğrudan karşılaştıkları piyasadır. Buna en güzel örneklerden biri, şirketlerin hisse senedi halka arzıdır. İkincil piyasa ise; menkul kıymetle-

rin paraya çevrilmesini sağlayan piyasadır ve menkul kıymetler borsası bunu tanımlayan en iyi örnektir. Bu piyasada, menkul kıymetler, aracı kuruluşlar tarafından yatırımcılar için borsada alınıp satılırlar. İkincil piyasada fonlar ve menkul kıymetler yatırımcılar arasında el değiştirir, şirketlere kaynak girişi olmaz.

** **Hedge Fonları:** Özellikle ABD yatırım fonları piyasasında oldukça hızlı bir büyüme gösteren “**Hedge Funds**” aslında belirli kısıtlamaları en aza indirgenmiş yani mümkün olduğunca esnek bir yatırım stratejisi izleyebilen bir yatırım fonu türüdür. Bu açıdan tam olarak bir tanımını yapmak da mümkün değildir. Bu fonları tanımak için onların çok farklı yapı ve yatırım stratejilerine bakmak gerekir. Esnek özellikleri aynı zamanda “**Hedge Fonlara**”, daha az denetlenilebilir özelliği de sağlamıştır.

Kentsel Dönüşüm Projesi Mortgage’nin en önemli ayağıdır!

Deprem tehlikesi gerekçe gösterilerek (ki bu tehlikeyi ne kadar önemsedikleri Zeytinburnu’nda çöken binayla bir kez daha ortaya çıkmıştır) başta İstanbul olmak üzere birçok şehirde başlatılan ve emekçi halkımızın kanla-canla kurduğu evlerinden attıran Kentsel Dönüşüm Projesi; Mortgage’in ön hazırlıklarından biridir. Kentsel Dönüşüm Projelerinde amaç; kentlerin güzel ve değerli yerlerine el koymak ve bu bölgelerde alışveriş merkezleri, oteller, fuarlar, bürolar ve sadece multimilyonierlerin kalabileceği rezidanslar yapmaktır. Kentsel Dönüşüm; milyonlarca metrekare inşaat ve peyzaj yapmak demektir. 400 uluslararası gayri-menkul uzmanının harlandığı raporda, İstanbul’un “önümüzdeki 10 yılın yıldızı” seçilmesi boşuna değildir. Yine bu

porda; Avrupalı gayri-menkul yatırımcılarının en çok ilgisini çekenin “**Kentsel Dönüşüm Projesi**” olduğunu, seçim yılı olması nedeniyle bu projenin uygulanışında yavaşlama olsa da, 2007’den sonra İstanbul’un, gayri-menkul piyasasının en hareketli bölgesi olacağı vurgulanıyor. Bu çalışmaya katılanların % 68.9’u İstanbul’da ofis, % 56’sı ticari gayri-menkul ve % 48.9’u sanayi gayri-menkulün alınmasını öneriyor.

Önümüzdeki 10 yılda ihtiyaç olacağı düşünülen 7 milyon konutun, 1.5 milyonunun kentsel dönüşüm çerçevesinde olacağı hesaplanıyor. Ki Kentsel Dönüşümle emekçilerin şehir dışına atılması amaçlandığına göre, bu yapılması plan-

lanan konutlar, başından beri bahsettiğimiz üst gelir grupları için inşa edilecektir.

Demokratik-ekonomik haklarımızı korumak için emperyalizme karşı baş kaldıralım!

ardından gençlerin diğer emekçilerin kullandığı haklara sahip olarak iş yaşamına başlamaları da engellenmekte, hayatlarının en verimli ve en enerjik dönemi stajlarla ve sonu gelmez sınavlarla harcanmak istenmektedir.

Bu saldırılar dünyanın dört bir yanındaki öğrencilerin ortak sorunudur. Dünya gençliğinin talepleri benzerdir. **Yunanistan, Fransa ve Şili**'deki büyük öğrenci isyanları, **Brezilya**'daki öğrenci grevleri, **Almanya, Filipinler ve Hindistan**'daki kitlesel öğrenci eylemleri vb. incelendiğinde emperyalist saldırganlığın boyutları daha da netleşmektedir. Sınıf mücadelesinin sonucunda elde edilen haklar geri alınmak istenmekte, gençler kölelik şartlarında çalışmaya mecbur bırakılmaktadır.

Bunun ülkemizdeki yansıması ise Avrupa Birliği'nin dayatmalarıyla hayat bulmaktadır. **GATS**'la hatları çizilen saldırı paketi, AB'ye uyum süreci adı altında, **Bologna Süreci**'yle özetlenen net yasa tasarılarıyla TC'nin gündemine dayatılmaktadır. Emperyalizmin uşağı olan ülkemiz egemenleri de bu saldırı paketlerine hayat vermek için var güçleriyle çalışmaktadır.

Bu konuyla ilgili olarak toplumun geniş kesimlerini etkileyen çeşitli yasalardan bahsetmek mümkündür. Bunların özdeki amaçları ve kaynakları ortaktır. Ancak toplumsal muhalefetin bölünmüş yapısı ve kitle örgütlerinin başındaki işbirlikçi yönetimlerin etkisi ve egemen sınıfların bu çalışmaların kamuoyunda gündemleşmesine izin vermemesi nedeniyle ortak bir karşı koyuş gösterilememektedir. Sistemli bir müdahale örgütlenmediği takdirde ise yasaların uygulanışıyla birlikte halkın kendiliğinden tepkisinin yükseleceği kuvvetle muhtemeldir. **Bu nedenle yasaları ve yasa tasarılarını, bu saldırıların amaçlarını bilince çıkarmak, diğer ülkelerin mücadele deneyimlerinden öğren-**

mek, günümüzde verilen sınırlı ve parçalı mücadelelere (sağlık emekçilerinin eylemleri gibi) duyarlı olarak eylemleri güçlendirmek, semtlerde, okullarda, fabrikalarda emekçileri saldırıların boyutu hakkında bilgilendirerek sınıfsal mücadeleyi yükseltmek tüm ilerici, demokratik güçlerin gündeminde olmalıdır.

Gençler, kölelik şartlarında çalıştırılmak isteniyor

Örneğin Yabancıların Çalışma İzinleri Hakkındaki Kanun Tasarısı ile yurtdışından gelen emekçilerin, mühendislerin, doktorların ülkemizde serbestçe çalışması mümkün olacaktır. Erdoğan'ın sıkça bahsettiği 120 dolara çalışan doktorlar da bu yasayla birlikte ülkemize gelebilecektir. Açık ki bu da eğitim, sağlık, mühendislik vb. hizmetlerin niteliğini daha da düşürecektir. En önemlisi de geniş emekçi kitlelerinin vahşi bir rekabet ortamında çalışmaya mecbur bırakılmasının önünü açacak, farklı ulus ve milliyetlerden emekçilerin birbiriyle rekabet etmesine neden olarak ırkçı-şovenist dalganın yükselişini de hızlandırabilecektir.

21 Eylül'de kabul edilen Mesleki Yeterlilik Kurumu Kanunu da doktor, hemşire, mühendislik gibi bazı meslekler haricinde tüm mesleklere uygulanacaktır. Bu yasayla birlikte emekçilerin meslekleriyle ilgili olarak açılan

Emperyalist saldırganlıktan en çok etkilenen kesim ise köhnemiş düzenin geleceğini çalmaya çalıştığı gençliktir. İşsizlikle boğuşan ve güvencesiz iş şartlarında ucuz iş gücü olarak çalışmaya mecbur bırakılan gençliğin eğitim hakları da ellerinden alınmak istenmektedir.

S1-

Emperyalizmin derinleşen krizinin sonucu olarak emperyalist saldırganlık çeşitli boyutlarda dünya halklarına yöneltilmektedir. **Askeri işgaller, diplomatik baskılar, kültürel yozlaşma, yükseltelen ırkçılık ve faşizm vb. yöntemlerle birlikte ekonomik ve demokratik hak gaspları da tüm dünyada yoğunlaşmaktadır.** Her ülkenin kendi gerçekliğinde bu saldırıların boyutu ve içeriği değişse de, öz olarak amaçları aynıdır. Emperyalist sermayeye daha geniş bir alan açmak ve sömürü ve baskıyı en üst düzeye çıkararak var olan krizin etkilerinden kurtulmaktır. Özelleştirmeler, **IMF** ve **DB**'nin dayattığı politikalar bunlara örnektir.

Emperyalist saldırganlıktan en çok etkilenen kesim ise köhnemiş düzenin geleceğini çalmaya çalıştığı gençliktir. İşsizlikle boğuşan ve güvencesiz iş şartlarında ucuz iş gücü olarak çalışmaya mecbur bırakılan gençliğin eğitim hakları da ellerinden alınmak istenmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem açısından üniversiteler ve liselerde başlayan sömürü, mezuniyetin ardından da devam ettirilmek istenmektedir. Stajlarla, **"okul-sanayi işbirliği"** adı altında yapılan anlaşmalarla vb. üniversiteli ve liseli öğrencilerin emekleri sömürülmektedir. Bununla da yetinilmemekte, mezuniyetin

nava girerek yeterlilik sertifikası alınması istenmektedir. Şimdiden bu sınavlar açılmaya başlanmıştır. İş başvurularına artık emekçiler sertifikalarıyla gidecekler ve ne kadar çok sertifikaya sahipsen, yani ne kadar fazla mesleği icra edebiliyorsan, piyasada o kadar çok şansa sahip olacaksın. Bu sertifikalara sahip olmak için de özel şirketlerin açtığı akşam veya hafta sonu okullarına gitmek, sınavlara hazırlık kurslarına katılmak ve binlerce lirayı bu kurslara ve sınav harçlarına yatırmak gerekmektedir. Bu yasa çıkmadan dahi ülkemizde çoğunluğu genç binlerce insan iş bulabilmek için farklı kurslara zaten gitmekteydi. Bugün üniversite mezunu binlerce genç çeşitli dil, bilgisayar vb. kurslara bin-

lerce lira yatırarak sertifika alma peşinde koşmakta ve bu sertifikalarla büyük şirketlere başvurarak düşük maaşla çalışmaya başlamakta ve bir gün diğer iş arkadaşlarının arasından “sıyrılarak” üst yönetime geçerek daha iyi şartlarda yaşamayı hayal etmektedir. Bununla birlikte günümüzde marangozluktan aşçılığa çok çeşitli mesleklerde çalışan emekçiler de mesleki sertifikalarını alan binlerce gençle rekabet edebilmek için sertifika almak ve bu sınavlara girerek yeterliliklerini tescillemek zorunda kalacaktır.

Yetkin misin, değil misin?

Mesleki Yeterlilik Yasası'na dahil edilmeyen meslekler için de farklı uygulamalar gündemdedir. Bugün üniversitelerden mezun olurken diplomalarda söz konusu mesleği yapabileceği ibaresi çıkarılmıştır. Yalnızca “... bölümünü bitirmiştir” ifadesi yer almaktadır. Bu mesleği yapabilmek için de o meslekle ilgili alanlarda staj yapmak, çeşitli seminerlere girmek ve sınavları geçmek gerekmektedir. Bugün İnşaat Mühendisliği Odası tarafından hazırlanan ve Meclis'in gündeminde bulunan, diğer odalarca kabul edilmesi de imkan dahilinde olan “Yetkin Mühendislik Yasa Tasarısı” da bu konuyla ilgilidir. Bu yasaya göre mühendislik bölümlerinden mezun olanlar 3 veya 5 yıl, bir yetkin mühendisin yanında staj yapacak, bu arada çeşitli seminerlere katılacak, stajın sonunda ise yetkin mühendisin düşüncelerine ve gireceği sınavdan alacağı puana göre yetkin olup olmadığı anlaşılacaktır! **Tabi tüm bunların sonunda 30 yaşına gelen kişinin sınavı geçememesi halinde ömür boyu ucuz iş gücü olarak çalışmaya mecbur kalacağı da göz ardı edilmemelidir.** Bununla birlikte ülkemizde büyük mühendislik şirketleri haricinde kalan ve kendi başına çalışan mühendislerin yanlarında bir öğrenciyi staja kabul etmeleri, onun maaşını ödemesi, sigortasını yatırması da büyük bir külfet yaratacaktır. Bugün birçok mühendisin böyle bir çalışana ihtiyacı yoktur. Böylesi bir ortamda öğrencinin staj yapabilmek için üste para vermesi bile mümkün olabilir. **Ayrıca bu yasa yalnızca yeni mezun olan öğrencileri değil, bugün mühendislik yapanları da etkilemektedir.** Piyasada yetkin mühendislerin arttığı bir ortamda uzun yıllardır mühendislik yapanların da bu sınava girip yetkinlik sertifikası almaya mecbur bırakılması kuvvetle muhtemeldir. Konuyla ilgili İMO'nun hazırladığı ve oldukça ukala bir üslubun hakim olduğu “25 Soruda Yetkin Mühendislik” broşüründe de “(...) sistem yerleştik-

çe ve yetkin mühendis, 'aranan mühendis' olmaya başladıkça (ki, çeşitli çevreler bu yöndeki gereksinimlerini şimdiden dile getirmektedirler), bu belgenin size mühendislik pazarında geçerliliği olan önemli bir değer kazandıracığı kuşkusuzdur (...) Başarılı mühendislik uygulamaları ve saygın kişiliğiyle kendisini mühendislik çevrelerine kabul ettirmiş bir mühendis iseniz, Yetkin Mühendis belgesi alsanız da olur, almasanız da. Ama alıp bir kenara koymakta ne zarar olabilir ki? İleride bazı özel işler için Yetkin Mühendisler arandığında, bu hazırlık işinize yarayabilir” denilerek aslında uygulamanın tüm mühendislere yönelik olduğu ifade edilmektedir.

Yine tamamen yasallaşmasa da pratikte uygulanan “Sözleşmeli Öğretmenlik” de daha öncesinde “garanti-

medikolar kapatılarak sağlık hizmetleri esas olarak özel şirketlere yöneltilmektedir. Sözleşmeli statüde olan aile hekimi ise bir yandan sınırlı ödenekle günümüzden daha fazla insandan ve hastadan sorumlu tutulmakta hem de doktorlar arasında rekabet yaratılarak daha az kaynak kullanan, özel hastanelere sevk eden, daha fazla hastayı listesine yazdırmanın daha fazla kazandığı bir yarış ortamı kurulmaktadır. Bunlara ek olarak Türkiye Barolar Birliği'nin hazırladığı Avukatlık Yasası'nda Değişiklik Taslağı ile ücretli-patron avukat ayırımına gidilmekte ve avukatlar büyük şirketlerin önünde savunmasız bırakılmaktadır.

Yasalar tüm emekçileri ilgilendiriyor

Bu yasaları ve tasarıları daha da

olacaktır. Yetkin Mühendislik, Ücretli Avukatlık, Sözleşmeli Öğretmenlik uygulamaları yaygınlaştıkça şu an bu meslekleri icra eden avukatlar, mühendisler, öğretmenler sahip oldukları hakları kaybederek devre dışı bırakılmaya çalışılacaktır. Ayrıca bu yasalarla emekçi çocuklarının eğitim hakları da büyük oranda gasp edildiğinden ve sınav ve stajlarla süre uzatıldığından emekçi aileler açısından da ciddi bir sorun haline gelmektedir.

Zaten halk hareketinde belirli başarıların kazanıldığı Fransa ve Yunanistan'daki eylemler incelendiğinde öğrencilerle işçilerin ve semtlerdeki emekçilerin eğitim hakkını ve çalışma haklarını korumak için ortak hareket ederek ve uzun süreli direnişlerle adım atabildikleri görülecektir. Bunun bilinciyle hareket ederek Yeni De-

li meslek” olarak bilinen öğretmenliğin tüm haklarını gasp etmektedir. Bugün sözleşmeli öğretmenler düşük maaşla, kadrosuz, her an işten çıkarılabilme kaygısıyla eğitim vermeye çalışmaktadır. SSK'lı olan sözleşmeli öğretmenlerin primlerinin ödendiği dahi çoğu zaman net değildir. Ayrıca “Aile Hekimliği” ve “Torba Yasası” ile doktorların iş hakları gasp edilmekte, halkın ulaştığı sınırlı sağlık hizmetleri de ellerinden alınmaktadır. Sağlık Ocakları ve üniversitelerde

Bu saldırılar dünyanın dört bir yanındaki öğrencilerin ortak sorunudur. Dünya gençliğinin talepleri benzerdir. Yunanistan, Fransa ve Şili'deki büyük öğrenci isyanları, Brezilya'daki öğrenci grevleri, Almanya, Filipinler ve Hindistan'daki kitlesel öğrenci eylemleri vb. incelendiğinde emperyalist saldırganlığın boyutları daha da netleşmektedir.

saymak mümkündür. Mesleki liselere, fen-edebiyat bölümlerine yönelik değişimler, özel okullara verilen teşvikler de bu saldırılara dahildir. Bu nedenle **Yeni Demokrat Gençlik**'in başlattığı kampanya ve çeşitli gençlik örgütlerinin konuyla ilgili çalışmaları oldukça önemlidir. Bu yasalarla öğrencilerin mezuniyet sonrası çalışma hakları gasp edilmekte ve gençler doğrudan vahşi bir rekabet ortamına atılmaktadır.

Ancak bu saldırılar yalnızca gençliğe yönelik saldırılar değildir ve bu saldırılara karşı mücadele sadece gençlik örgütlerinin omuzlarında olan bir görev değildir. **Yasalar incelendiğinde görülecektir ki, saldırılar bugün çalışan milyonlarca emekçiyi de ilgilendirmektedir.** Mesleki yeterlilik sınavlarına on binlerce emekçi girmeye mecbur kalacaktır. Binlerce emekçi akşam okullarına büyük paralar yatıracaktır. Yabancıların Çalışma İzinleri Hakkındaki Yasa Tasarısı yürürlüğe girince yurtdışından gelen emekçilerle yarışacak olan ülkemiz emekçileri

mokrat Gençlik'in kampanyasını da kapsayacak şekilde emekçilerin ve öğrencilerin eylemlerine ve mücadelelerine katılmak ve alanlarımızda bu saldırılara karşı kitleleri bilinçlendirmek büyük öneme sahiptir.

Mesleki liselere, fen-edebiyat bölümlerine yönelik değişimler, özel okullara verilen teşvikler de bu saldırılara dahildir. Bu nedenle Yeni Demokrat Gençlik'in başlattığı kampanya ve çeşitli gençlik örgütlerinin konuyla ilgili çalışmaları oldukça önemlidir.

Devrim hedefinden ve kitlelerden uzaklık, tasfiyeciliğe aralanmış kapıdır

Proletarya ve burjuvazi arasında devam eden ideolojik-politik mücadele modern sınıfların ortaya çıkışı kadar eski bir geçmişe sahiptir. **Sınıf savaşımı tarihi her zaman temelde iki zıt sınıfa ait düşünce ve akımların çatışmasına sahne olmuştur.** Ancak burjuva fikir ve akımlar her dönem çok çeşitli biçim ve görüngüler altında var olarak savaşımını sürdürmüştür. Bu gerçeklikten kaynaklı olarak proletarya ideolojisi her dönem burjuva ideolojisinin birçok görüngüler altında ortaya çıkan biçimlerine karşı mücadele etmek zorunda kalmıştır. Bu mücadele birçok alanda dümdüz bir rotada ilerlememiş, farklı süreçlerde yengi ve yenilgiler, ilerleme ve gerilemeler yaşanmıştır. Mücadelenin bu gerçekliği, aynı zamanda onun gelişim ve ilerlemesinin de koşulu olmuştur. Sınıfların tarihi kadar eski olan bu mücadele kuralı, günümüzde özünden ve niteliğinden hiçbir şey kaybetmeden devam etmektedir.

Nasıl ki proletaryanın devrim öğretisine ait hareket ve gelişim yasaları, işleyiş kuralları varsa onun öncü ve önder gücü olan örgüt biliminin de kendine özgü yasa ve kuralları vardır. Örgütsel gelişim yasalarına ve işleyiş kurallarına uyulduğu ve bu yasalara uygun hareket edildiği sürece gelişim ve ilerleme kaydedilir, aksi durumda her zaman başarısızlık yaşanarak yenilgiler alınır. **Bu durum her dönem farklı biçimler ve görüngüler altında ortaya çıksa da her zaman benzer özellikte ve nitelikte olmuştur.** Proletaryanın örgütten başka bir silahının olmadığı gerçekliği, ancak bu silahın doğru ve etkili bir şekilde gerçek sahipleri tarafından kullanılması başarılı olduğu ölçüde kavranır. **Proletarya kendisiyle birlikte bütün sömürülen ve ezilen sınıf ve tabakaları kurtuluşa taşıyabilir ve ileri doğru gelişim kaydeder.** Bu güçlü silah ancak gerçek sahipleri ve onun gerçek temsilcileri ve savunucuları olan proleter devrimciler tarafından kullanıldığı zaman etkili ve güçlü bir silaha dönüşür. **Aksi halde işlevsiz bir duruma dönüşerek çözümsüzlüğün ve güvensizliğin kaynağı durumuna dönüşür.** Yapılması ve başarılması gereken güçlü bir örgüt aygıtının temel yasaları ve işleyiş kurallarını yaratmak olduğu kadar, onun gerçek sahiplerini, savunucu ve uygulayıcılarını yetiştirmek, bilinçlendirmek ve hazırlamaktır.

Bilimsel doğrular ışığında sürecin çok yönlü özelliklerinin değerlendirilmesi yapıldığı oranda sürecin somutluğu anlaşılabilir, gerçeklik kavranır; bu kavrayışa uygun örgütsel aygıt, değişim ve müdahalenin gücü durumuna gelir. Bugün burjuvazinin ve tasfiyeciliğin çok yönlü ve farklı biçimler altında saldırılarından ve çeşitli etki düzeylerinden bahsediliyorsa bunun örgütsel alanda almış olduğu bi-

çim ve görüngüler doğru değerlendirildiği oranda onun etkisinden ve saldırısından kurtulmak mümkün olur.

Bireycilik, tasfiyeciliğin devrimci kişilikte yarattığı tahribattır

Emperyalizmin ideolojik saldırılarının ve Türk hakim sınıfların baskısı sonucu devrimci yapılarda tasfiyeciliğin etkileri yaşanmaya başlandı. **Kişisel kaygılar taşıma, bu merkezli düşünme, hareket edip konumlanma giderek artmaya başladı, bireysel kurtuluş ve bireysel çıkış yolları aranmaya başlandı.** Devrimci politikadan ve kitlelerden kopukluğun yaşandığı her süreçte ki-

şisel kaygılar devrim ve parti kaygısının yerini alır, bu kaygıları temel alan bireycilik ve benmerkezcilik örgüt içinde gelişim zemini bulmaya başlar. **Kişisel kaygı merkezli hareket ve davranış önce komiteyi, alanı etkileyip bozmaya çalışır.** Bu süreçte devrime, halka ve proleter değerlere karşı ciddi bir yabancılaşma ve bürokratlaşma gelişir. Kitlelerin, bütünün sorunlarıyla uğraşmak, dikkat ve ilgiyi kitlelerin bilinçlendirilmesi, eğitilip, örgütlenmesi, savaştırılması yerine; birey ve bu merkezli sorunlarla uğraşmak ve örgütü uğraştırmak, yabancılaşmanın ve burjuvalaşmanın bir başka biçimi ve özelliğidir. Bilinç ve yaşam dünyasında, çalışma pratiğinde kitleleri, devrimi, parti önderliğini hissetmeyenler, birey ve bireyler merkezli, devrimci olmayan kişisel sorunları komitenin ve örgütün karşısına çıkarır ve tartışır. **Örgütü bu bireysel kaygı merkezli sorunlarla uğraştırıp örgütün enerji ve zamanını boşa harcatır.** Devrimin, kitlelerin ve örgütün can alıcı esas sorunları üzerinde yoğunlaşarak bu temel üzerinden ortaya çıkacak görevlerle uğraşmak yerine, bütün çaba ve enerjinin merkezine bireyi ve bireylerin çözümsüz sorunlarını koyar. Öncü rolünü unutup, sıradanlaşarak, önder olma misyonunu bir yana bırakır. Değiştirme ve

dönüştürme, örgütlenme ve örgütlenme, savaşma ve savaştırma gibi temel görevlerini aksatır. **Kişisel kaygıların parti ve devrim kaygısının yerine geçmesi demek, burjuvalaşmanın, yabancılaşmanın başlaması demektir.** Bu durumda eğitime, denetleme, disipline etme, değiştirme ve harekete geçirme gibi bir dizi temel devrimci görevler unutulur. Yerine getirilmeyen her görev ve sorumluluk çözümlenemeyen sorunlar olarak durur. **Çözülmemeyen her sorun, müdahale edilmeyen her olumsuzluk ve yerine getirilmeyen her görev ise güvensizliğin, karamsarlık ve umutsuzluğun, gerileme ve kırılmanın nedeni olur.** Bu olumsuz durum aynı zamanda ciddi bir güven ve prestij kaybına da neden olur. Hem komite içinde hem de kitleler nezdinde can-

lı ve dev-

lunarak yüzme güveni kazanmaya başlarsa aynı şekilde kitlelere propaganda yapmaya, pratiğe girmeye çekinen her yoldaş ancak bu çaba içine girerek, adım adım bu edilgenliği kırıp, propaganda ve ajitasyon çalışmasını başarır ve bu pratik içinde örgütlenme adımlarını döşer. Unutulmamalıdır ki, en yetkin ve etkili propagandist ve örgütleyici bile ilk pratik adımlarında edilgenlik ve belli düzeyde çekingenlik ve bazı tereddütler yaşamıştır. Bunlar gelişmenin ve ilerlemenin doğal ve zorunlu olgularıdır. Bu yürüyüşün ilk acemi adımlarıdır. Bundan korkmak ve çekinmemek gerekir. **“Yanlış yaparım, eksik kalırım, yapamam”** gibi tedirginlikler ve korkular ancak devrime ve halka olan inancımızla, görev ve sorumluluğu zamanında layıkıyla yerine getirme kararlılığıyla alt edilip, başarılar kazanılır.

Edilgenliğin bir başka biçimi, üstten gelecek olan politik kararları bekleme ve bekleme sürecinde hiçbir şey yapmama durumu ve bu edilgenlik içinde biçimlenen küçük burjuva örgütsel alışkanlıklardır. Memur tavrı olarak ifade edilmesi gereken edilgenliğin bir başka biçimi olan bekleme, esasen politik bilinç geriliğinden kaynaklanan bu durum hızla aşılmalı. Her bekleme her edilgen, atıl durum devrimin ve halkın kaybı olarak kavranmalıdır. Devrimci teoriye hâkimiyet ve kitlelere olan yakınlık önder ve özne olma bilinci kazanıldıkça **edilgenlik, bekleme** sorun olmaktan çıkar.

Politik kararların, yaratıcı ve ısrarcı bir şekilde zamanında uygulanmaması esas olarak politikanın ve önderliğin rolünün yeterince kavranmamasından, özgüven eksikliğinden kaynaklıdır. Politik kararlar kavranıp kararların doğruluğuna ve haklılığına inanıldığı ölçüde politik kararlar yaratıcı bir şekilde uygulanıp, kararlı bir şekilde savunulur, güçlü bir şekilde sahiplenilir.

Bugün tasfiyeciliğin örgütsel alanda yansımalarının bir başka biçimi de yaşanan sorunların ve taşınan güvensizliklerin komite dışına taşınması olayıdır. Çözümsüzlüğün, iradi güç olmanın sonucu yaşanan yakınmanın, şikâyet etmenin dışı vurumu olarak ortaya çıkan bu durum, örgütsel dejenerasyonun ve yıkımın bir başka biçimi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu durum aynı zamanda komite olamamanın, örgüt gibi düşünüp hareket edememenin bir görüngüsüdür. Tasfiyecilik yani burjuvazinin proletarya üzerindeki etkisi olarak anlaşılması gereken saldırı, kendisini ideolojik-politik olarak ortaya koyacağı gibi **Proletarya Partisi**'nin örgütsel dokusunu işleyiş ve çalışma biçimini de yıpratır, sarsar ve içten içe yıkan bir duruma dönüştürür.

Tasfiyeciliğin açık ve bilinen görüngüleri olarak karşımıza çıkan reformizm ile legalizm, örgütsel planda ise birçok farklı biçim ve görüngüler altında karşımıza çıkar. Ancak birçok farklı biçimler altında ve farklı görüngüler olarak da ortaya çıksa, tasfiyeciliğin değişmeyen özü örgütsel yapının yıkımı, işleyiş ve kurallarının işlemez hale getirilmesi ve bozulmasıdır. Proleter dokunun ve özün kaybedilmesidir. Proleter örgütsel yapının adım adım burjuvalaşmasıdır.

Yakınma, şikayet etme kısaca çözümsüzlük ve yetmezliğin bir biçimi olarak ortaya çıkan **tasfiyecilik**; ancak parti bilincinin, komite ve örgüt olma bilincinin geliştirilip ilerletilmesiyle, sorumluluk bilincinin artırılmasıyla, komiteyle ve diğer parti organlarıyla ilişkilerin düzeltilmesi ve disipline edilmesiyle bertaraf edilir. **Yaşanan ve ortaya çıkan sorunların zamanında ve yerinde müdahale edilerek, devrimci tarzda ilkelere ve kurallara uygun bir biçimde çözümlenmesiyle, devrimci çalışmaların somutlaştırılıp güçlendirilmesiyle, başarılar kazanılır.** İleri doğru mesafeler kat edildiği oranda yakınmacılık, şikayet etme, iç dökme,

dertleşme olarak ortaya çıkan küçük burjuva hastalıklar ortadan kalkar. Her türlü olumsuzlukları ve yanlışlıkları düzeltme silahı eleştiri-özeleştirmedir. Eleştiri-özeleştiri silahının değiştirici, dönüştürücü, eğitici ve yapıcı özelliği aynı zamanda devrimci yapının örgütsel birliğini güçlendirir.

Eleştiri-öz eleştiri birliği kuvvetlendirir!

Eleştiri-özeleştiri silahı işlevsizleşip kullanılmaz düzeye geldiğinde, değiştirme-dönüştürme, düzeltme ve eğitme, kısaca bilinçlendirme niteliğini kaybeder. Bu silah doğru tarzda kullanılmadığı takdirde komite içi sorunlar, (**çözümsüzlük-edilgenlik-sorunları komite dışına taşıma vb.**) süreç içinde komitenin birlik dokusunu bozar. Komite işlemez duruma dönüşür. Eleştirinin hedefinde olan bireylere duyulan tepki ve sorunların çözümsüzlüğünden kaynaklı yakınmalar komite dışına, alt-üst organlardaki yoldaşlara yansıtılmaya başlanır. **Sorunların çıktığı yerde ve zamanında çözüm arandığı oranda eleştiri-özeleştiri silahı doğru tarzda kullanıldığı ölçüde örgütsel birlik güçlenir.**

Tasfiyeciliğin bir başka görüngüsü ise devrimci örgütlerin örgütsel konularının ve birbirleriyle yaşadıkları sorunlarının halka yansıtılmasıdır. Bugün bu durum lokal düzeyde yaşansa da olumsuz ve devrimci olmayan özellik taşıdığı bir gerçektir. Kitlelere bakış açısındaki her kırılma, onlara karşı duyulan her güvensizlik kısa sürede onlardan çok şey beklenip gerçekçi olmayan beklenti sonucunda karşılık alınmaması gibi durumlarda kitlelerle ilişkiler bozulmaya başlar. **Bu durum kitlelerden kopmayla, onlardan uzaklaşmayla ve düşman darbelerine açık hale gelmeyle sonuçlanır.** Düşmanın da en fazla çaba sarfedip yoğunlaştığı konu, devrimci yapıların kitlelerle olan ilişki biçimlerinin bozulup yıkılmasıdır. **Devrimci yapıların kitle ilişkilerinde düştükleri faydacılık, kolaylık gibi yanlışlıklar, kitlelerin örgütlenmesini, kazanılmasını ortadan kaldıran olgulardır.** Kitle ilişkilerinin zayıflamasını sıradan, teknik bir sorun olarak değerlendirmem gerekir. Bu zayıflık devrimin savunma ve saldırı gücünü, örgütlenme kazanımını ortadan kaldıran ideolojik-politik özü olan bir sorundur. Örgütlenme bilimine uygun olma-

yan her pratik ve davranış, kitle bakış açısındaki her kırılma ve bozulma; kısaca yapılan her yanlışlık, yaşanan her başarısızlık, düşman darbesi sonucu yaşanan baskıları karşılıksız bırakma durumu, kitlelerin devrimci yapılara olan güvensizliğini artırır. Kitlelerden ve devrimden uzaklaşmanın her adımı devrimci yapıları tasfiyeciliğin saldırılarına açık hale getirdiği gibi kitle desteğinin kaybedilmesine de yol açar. Kitlelere bakış açısının devrimleşmesi ve kitle çizgisinin iyileştirilmesi sonucu güvensizlik güvene, edilgenlik ve durağanlık hareketliliğe, nesne olma durumu özne olma durumuna dönüşür. Keza örgüt biliminden her uzaklaşma, örgüt olma özelliğinin her yitimi, yaşanan her disiplinsizlik örgütsel yapı tasfiyeciliğin yıkım saldırılarına açık hale getirir. Bundan dolayıdır ki daha fazla örgüt bilimine sarılmak, onun vazgeçilmez hareket ve gelişim yasalarına uygun davranmak, onun vazgeçilmez temel ilkelerine ve kurallarına uygun hareket etmek gerekir. Ancak bu durumda burjuvazinin ve tasfiyeciliğin saldırıları alt edilerek, sağlam bir örgütsel birlik sağlanır. Güçlü devrim adımları atılarak, kitleler ve devrimci savaş örgütlenir.

PUSULA

Yaşamak, savaşmak ve kazanmak...

İnsanı özgürleştiren, yaşamını anlamlı ve farklı kılan, onun idealleri için yaşaması ve bunun uğruna mücadele edip savaşmasıdır. Özgürlük ve bağımsızlık uğruna savaşma felsefesi toplumların ve insanlığın ileri doğru gelişim sürecinde vazgeçilmez ilkeler, yürünmesi gereken yol olmaya başladıkça **özgürlük ve bağımsızlık**, düş olmaktan çıkıp somut bir olgu haline dönmüştür. Modern toplumun **yegâne** devimci sınıfı olan **proletarya**, kendisiyle birlikte toplumun bütün ezilen ve baskı altında yaşamak zorunda bırakılan sınıf ve tabakalarını örgütleyip; onlara önderlik etme gücünü ortaya koyup mücadeleyi kesintisiz bir şekilde sürdürdüğüçe özgürlük ve bağımsızlık elle tutulur somut bir olgu haline gelir. **Bırakalım özgürlük ve bağımsızlık ideallerini en demokratik temel hak ve özgürlükleri elde etmek için bile mücadele etmeden hiçbir kazanıma sahip olunamayacağı bir gerçektir.** Bu bilince sahip olunduğu her türlü zorlukları yenme, engelleri aşma kararlılığı kazanılarak özgürlüğe doğru ileri adımlar atılmış olur.

Ezilenlerle ezenlerin olduğu her coğrafyada, sınıflara bölünmüş her toplumsal yapıda yaşamak, savaşmak ve kazanmak perspektifinden uzaklaşıldıkça halkların ve bireylerin yaşamları sıradanlaşır, anlamsızlaşır, her türlü manevi ve ahlaki düşkünlük içinde insanlık onuru kaybedilir. Mücadelenin ve kazanmanın bunun için örgütlenme bilincinin kaybedildiği her toplumda süreç içinde yaşama sevinci, heyecan ve coşkusu zayıflayarak, köleliğin ağır bunaltıcı havası topluma egemen olur. İnsan ve toplum yaşamına anlam ve sevgi katan, ona farklılık kazandıran,

zorluklara karşı mücadele direnci kazandıran, savaşmayı ve kazanmayı hedefleyen toplumsal amaçlardır. Toplumsal amaçların temelini oluşturan bağımsızlık ve özgürlük idealinden her uzaklaşma ve bunun sonucu yaşanan her yabancılaşma yaşamı cansız, güçsüz, sevgisiz ve ruhsuz bir kalba dönüşür.

Toplumun egemenleri, sosyal yaşamın her alanındaki zenginliklerin sahibi olan yöneticiler, yönetim erkinin onlara kazandırdığı yönetsel ve düşünsel gücün ve egemen olmanın alışkanlıklarına sahip olmanın avantajıyla; yönetilenlerin yani emekçilerin bilinç ve moral dünyalarında ciddi yanılsamalar yaratır, gerici önyargılarla örülmüş kalın duvarlarını inşa eder. Bunların başında haksızlıkla, yanlış olanla mücadele etmenin anlamsızlığı, zorluklara karşı mücadele edilemeyeceği, rahat ve dolu dolu yaşamak varken sıkıntılarla sorunlarla uğraşmanın gereksizliği vb. düşünceler gelir. **Mücadele etmenin, savaşmanın gereksizliği ve anlamsızlığı üzerine çok yönlü ideolojik saldırılar başlatılır, düşünsel ve moral ablukasına gidilir.** Eğitim, medya, dinsel kurum ve araçlarla, düşünsel ve moral ablukası sürekli ve etkili bir biçim alır, saldırılar sürekli kılınır. Oysa toplum bilimi ve sınıflı toplumlar tarihi, sayısız hak ve özgürlük uğruna yürütülen mücadele deneyimleri göstermiştir ki **“Öylesine güçlü bir düşman yoktur ki, ona karşı savaşmak imkansız olsun. Öylesine vahşi bir zulüm ve haksızlık yoktur ki, ona karşı isyan etmek anlamsız olsun.”** Eğer toplumlar ve mücadele tarihi bu belirlemenin zıttı yönünde bir olgu ispatlamaya çalışsaydı o zaman yenil-

mez ve yıkılmaz olarak tarihe geçmiş, kendilerini yenilmez imparatorluklar güçlü hükümdarlıklar, krallıklar olarak tanıtanlar nasıl birer birer yıkıldı? Görkemli tahtlar ihtişamlı zenginlik dolu saltanatlı krallıklar nasıl yıkıldı ya da tarihe zalimlikleriyle nam salmış gerici diktatörlükler ve her türden zulüm düzenleri nasıl yıkıldı? Ve nasıl yıkıldı tanrısal taçlar? Hitler faşizminin savaş aygıtı yıkım silahları Stalingrad önünde Sovyet halkının kahramanca direnişi ve kararlı mücadelesi önünde nasıl diz çökerdi? Kocaman devasa boyuttaki savaş makinesi nasıl durdurulup, parça parça edilerek imha edildi? Dünya halklarına iktidarlarını **“yenilmez-yıkılmaz-sarsılmaz”** güç, çökmez iktidarlar olarak tanıtanlar yeryüzünün yönetici tek hâkimi tek tanrısal güç olarak gösterenler nasıl paramparça olurdu? Dünya halklarından, sadece biat edip boyun eğmelerini isteyen zenginlikler sahibi sömürü efendileri nasıl yenildi? Güçlü ve yenilmez ordular karşısında durmanın, onlara karşı savaş kazanmanın imkansız olduğunun propagandasını yaparak; bu düşünceleri topluma kabul ettirmeye, benimsetmeye çalışırlar. Bu uğurda her türlü yalan ve manipülasyon devreye girer. Her türlü araçlar çalışmaya başlar. Toplumun düşünsel dünyasına hâkim olmaya, irade gücü parçalanmaya çalışılır, örgütlenip bir araya gelmelerinin engellenmesi için her türlü çabaya hız verilir.

Sömürü ve zulme her türden haksızlık ve adaletsizliklere karşı savaşmada sadece kazanılacağına ilişkin düşünceyle savaşılmaz aynı zamanda savaşsız yaşamın var olamayacağına, onsuz hiçbir şeyin elde edilemeyeceğinin bilincinde olduğu zaman daha güçlü biçimde sonuna dek savaşılır. Toplumda suskunluğun ve sessizliğin egemen kılınmaya çalışıldığı bazı süreçlerde, ölü toprağı atmak, kölelik ruhunu parçalamak için de yani ölümsüzleşmek için de savaşmak gerektiği düşünülerek, bunun zorunluluğuna inanılarak savaşılır. Şüphesiz burada sözü edilen,

bireyin kendi çıkarları için savaşıp ölmesi değil, dikenlerle dolu özgürlük yolunda toplumsal idealler için savaşarak bedel ödemek gerektiğinden bahsedilmektedir. Savaşın önünde zorluklarla ve dikenlerle dolu özgürlük yolunda yürüyen öncüler, özgürlük ve bağımsızlık düşüne herkesten daha fazla inanıp, özgürlüğü herkesten daha fazla isteyerek, bunsuz onurlu ve anlamlı bir yaşamın varolamayacağını bilincine herkesten daha fazla sahip olduğu için savaşır.

Bugün ülkemizin batısından doğusuna doğru gidildikçe yoksulluğun ve eğitimsizliğin en acı ve en **“utanç”** verici resimleri ortaya çıkar. Toplumsal yapının bütününde moral ve ahlaki bozulmanın, soysuzlaşmanın en koyu renkleri ortaya çıkar. İşsizlik ve yoksulluk arttıkça manevi ve moral köleliği güçlenir. Sosyal yaşamın her bir karesini **yoksulluk ve işsizliğin** cehennem ateşleri kaplamıştır. Özgür düşünenler, aydınlık bilince sahip olanlar içinse yaşam kısaca alınmış, kuşatılmış bir zindana dönüştürülmeye çalışılmaktadır. Maddi ve manevi köleliğin egemen olduğu ülkemizde burjuva-feodal zincirleri parçalamanın, kölelik durumunu bozmanın yolu yaşamak, savaşmak, kazanmak ilkesini benimsemektir. Kölelik bacağına gelip kemiğe dayandığı günümüzde emekçiler ve ezilenler için **“ya kendi özgürlüğün için savaşacaksın ya da açlıktan ölümü tercih edeceksin”** ikilemi altında zorlu bir tercihe zorlanmaktadır.

Egemenler, emekçiler için dikenli tellerden ağ duvarları örmüş. Bu dikenli tellerden ağ duvarlar ancak mücadele, bilinçli ve örgütlü çaba sonucunda yıkılır.

Emekçileri kurtaracak olan sihirli değneğin tılsımlı gücü örgütlenme ve savaşma bilincidir. **Özgürlüğün duruşundaki kararlılık, sesindeki netlik, alçakgönüllü bilge duruşu binlerce yıllık derin uykusunda uyuyan halkı sarsıp uyandıracaktır.**

Nepal'de barış süreci tehlikede

28 Mart'ta açıklama yapan **NKP(Maoist)** önderlerinden **Baburam Bhattarai** barış sürecinin tehlikeye girdiğini açıkladı. Baburam, geçici hükümetin kuruluşunun sürekli ertelenmesi, kurulması beklenen hükümette önemli bakanlıkların **Nepal Kongresi Partisi**'nce alınması, Kurucu Meclis seçimlerinin Haziran'ın ortasında yapılmasının riske girmesi vb. nedenlerle barış sürecinin bozulabileceği uyarısında bulundu. Prachanda da yaptığı açıklamada geçici hükümetin kısa sürede kurulmaması halinde **Halk Hareketi 3' başlatacaklarını ilan etti. Konuyla ilgili açıklama yapan NKP(Maoist) parlamenterlerinden **Dev Gurung** da şayet Başbakan Koirala yabancı emperyalistlerin isteklerine uygun hareket etmeye devam ederse farklı alternatiflere yöneleceklerini vurguladı.**

Gaur Katliamı

Nepal'de halk hareketinin ve Halk Savaşının baskısıyla başlayan barış sürecini kendi lehlerine çevirmek isteyen gericilerin çalışmaları devam ediyor. Ocak ayında Hindistan sınırındaki **Terai Bölgesi**'nde eski generallerin kışkırtmasıyla başlayan gerici isyanın bastırılmasının ardından **21 Mart** tarihinde aynı bölgede Gaur şehrinde eylem örgütleyen gerici MPRF (**Madhesi Halkı Hakları Forumu**) üyeleri NKP(Maoist)'i destekleyen Madhesi Mukhti

Morcha örgütünün eylemine saldırdı. Silahların kullanıldığı saldırıda 25 Maoist katledildi. Çatışmalarda 3 gerici de öldürüldü.

NKP(Maoist) şehit düşen 25 devrimcinin cenazelerini **Başkent Katmandu**'ya getirerek büyük bir kitle eylemiyle cenazeleri toprağa verdi. Ayrıca ülke çapında gerici katliamı lanetleyen büyük eylemler düzenlendi. Cenazede konuşan Başkan Prachanda bu gerici örgütün çalışmalarına izin veren hükümeti eleştirdi ve bu örgütün derhal yasaklanmasını ve katillerin cezalandırılmasını, aksi takdirde barış sürecine son vereceklerini açıkladı. NKP(Maoist) Merkez Komitesi ise yaptığı açıklamada katliamda yabancı müdahaleye dikkat çekti. **Parti, gerici örgütlerle çeşitli Hint yöneticilerinin katliamından bir hafta önce toplantı yaptıkları dair belgelerin ellerinde olduğunu açıklarken ülke çapındaki protestolara kamplarından çıkan Halk Kurtuluş Ordusu askerleri de katıldı.** Bhattarai da yaptığı açıklamada Gaur Katliamının sorumlularının yakalanmaması durumunda kendilerinin suçluları cezalandıracağını duyurdu ve gerici-kralcı unsurların çabalarının sonuçsuz kalacağını vurguladı.

Bu saldırının ülke çapında otel sahiplerinin NKP(Maoist)'i protesto etmek amacıyla 2 günlük grevinin ardından gerçekleştirilmiş olması

da dikkat çekti. NKP(Maoist)'in çalışmalarını engellediğini, kendilerine saldırdığını, vergilendirmeye gittiğini iddia eden otel sahiplerinin grevinin arkasında gericilerin olduğunu belirten NKP(Maoist) yanlısı işçiler de protesto eylemleri düzenlediler.

8 Mart'ta açıklama yapan Prachanda yoldaş, ellerine geçen istihbarata göre kral yanlılarının ABD Büyükelçiliğinden bir görevliye suikast düzenleyip sorumluluğu Maoistlere yüklemeye çalışacaklarını öğrendiklerini duyurdu. Bu tür bir saldırı ile barış sürecini sona erdirerek ABD-Hindistan işgalini meşrulaştırmak isteyen gericilerin ayrıca Prens Paras'ın öncülüğünde bir komite oluşturduğunu da NKP(Maoist) sözcüsü Mahara yoldaş belirtti. Mahara yoldaş

bu komitenin ayrıca parti liderlerini de öldürmeyi hedeflediğini, konuyla ilgili belgelerin elinde olduğunu vurguladı.

Mart ayı içerisinde **Halk Kurtuluş Ordusu** gerillalarının BM tarafından kaydedilmesi de sona erdi. Bununla birlikte 30.852 gerilla ve 3.428 silah kaydedildi. Gerilla sayısı ile silahlar arasındaki büyük fark nedeniyle diğer partilerin eleştirilerinin artmasından dolayı açıklama yapan Prachanda, silahlarının önemli kısmının el yapımı olduğunu ve BM'nin kategorilerine girmediğini açıkladı. Prachanda, Tüm Nepal Devrimci Gazeteciler Örgütü'nün konferansında yaptığı açıklamada da kampların dışında binlerce savaşçının ve el bombalarının mevcut olduğunu da vurguladı.

Evrensel Bakış

4 yılın bilançosu, işgalin gerçek yüzü

ABD Başkanı Bush, Irak işgalinin 4. yılında **"beş dakikalık"** bir konuşma yaparak, Amerikan halkını bir kez daha işgalcilerin direnişi mutlak bitireceğine inandırmaya çalıştı ve bunun için biraz **"zaman"** istedi. Bush yaptığı bu konuşmada yine aynı yalanları tekrarladı. ABD Irak'a kendilerini tehdit ettiği için girmiş ve bu tehdit ise kitle imha silahları ve terör ağlarıyla olan bağlantılarını! Bush, ABD tarafından desteklenen bugünkü Irak rejiminin ise, **"vatantaşlarının haklarına saygılı ve güven veren, özgür bir toplum inşa etme yolunda"** olduğunu iddia etmekten çekinmiyor. Ve hem de, işgalcilerden ve onların destekçilerinden oluşan ölüm mangalarının günde düzinelerce insanı öldürdüğü ve/veya kaybettiği şu günlerde söylüyor bunları.

Aynı zamanda da ABD emperyalizminin girdiği Irak çıkmazının giderek büyüdüğü günlerde söyleniyordu bunlar. Ancak işgalde yaşanan fiyasko artık ne burjuva medyanın işgali haklı göstermeye dönük yalanlarına ne de ABD emperyalizminin gerçekleri karartmaya/çarptırmaya dönük çabalarına rağmen gizlenemez bir hal almış durumda. İşgalin faturası ise giderek ağırlaşmakta. **Ancak en ağır faturayı ödeyen hiç kuşkusuz ki Irak halkı.** Dört yıllık işgalin Irak halkı açısından bilançosu şöyle:

Geçtiğimiz günlerde 4. yılını dolduran işgalde yaşamını yitiren Iraklıların sayısı dünyaca yaygın, egemen medya kuruluşları tarafından 50-60 bin gibi gösterilmeye çalışılsa da, resmi rakamlar bunun üzerini geçmese de, bu sayı artık 1 milyona dayanmış durumda. Zaten 50-60

bin gibi rakamları verenlerin kendileri bile buna inanmıyor veya gerçeklerin er geç ortaya çıkacağını biliyor olacaklar ki, sayı verirken **"kesin rakamı söylemek mümkün değil"** ibaresini de eklemek zorunda hissediyorlar kendilerini.

Geçtiğimiz aylarda açıklanan kimi araştırmalar, 2003 Mart'ından 2006'ya kadar, tahmini 655 bin Iraklı'nın yaşamını yitirdiğinden söz ediyordu. **Ancak bu rakam verilirken bile gerçek sayının bunun çok üzerinde olabileceği söyleniyordu.** Bugün bu rakamın artık milyona dayandığı biliniyor. Bunun anlamı ise, son birkaç ayda katledilen Iraklı sayısının birkaç yüz bini bulduğudur. Bu kadar kısa bir sürede bu kadar büyük bir artışın olmasında en büyük etken ise hiç kuşkusuz, ABD emperyalizminin geçtiğimiz aylarda açıkladığı **"Yeni Irak Stratejisi"** ve bu stratejinin özünü oluşturan, direnişi bitirme adına, şiddetin daha yoğun bir biçimde hayata geçirilmesidir.

Irak halkının ödediği bedel sadece can bedeli değil. Bir milyona yakın insan kaybının yanı sıra, yine milyona yakın insanın bedeninde, bombardıman vb. saldırılar sonucu, yaralanmalara bağlı çeşitli kalıcı sakatlıklar oluştu.

Ancak tüm bunlar da işgal güçlerinin Irak halkına yaşattığı insanlık trajedisine ilişkin tam bir tablo oluşturamıyor. **Tahmini olarak 2 milyondan fazla Iraklı'nın, yurtlarını terk ederek, başka ülkelere kaçarak, mülteci konumuna düşmeleri söz konusu.** Ve bunların tümüne yakını, mülteci olarak gittikleri yerlerde insanlık dışı koşullarda yaşa-

mak zorunda. Yine 1.7 milyon Iraklı da ülke içinde göç etmek zorunda kalmış. Bu rakamların tümünü topladığımızda ise, her dört Iraklıdan birinin, ya öldürüldüğü, ya yaralandığı ya da göç etmek zorunda kaldığı ortaya çıkıyor.

İşgalin Iraklıların günlük yaşamına nasıl yansıdığına gelince; Irak ekonomisi tam anlamıyla çökmüş durumda ve halkın % 50-75'i işsiz. Açlık had safhada ve her üç Iraklı çocuktan biri aç. Açlığa bağlı bebek ölümleri giderek artıyor. **Tıbbi malzeme eksikliğinden kaynaklı giderek daha fazla sayıda yaralı-hasta çocuğun el ve ayakları kesilmek zorunda kalıyor.** Irak'ın alt yapısının çöktürülmüş olması, elektrik ve su gibi temel ihtiyaçlar noktasında da büyük bir sıkıntıyı ortaya çıkarmış durumda. Iraklıların büyük bölümü bunlardan tamamen mahrum.

Irak halkının içinde bulunduğu bu insanlık dramının tek sorumlusu hiç kuşkusuz sadece ABD emperyalizmi ve onun bankaları, tekelleri ve de özellikle açgözlü enerji kuruluşları değil. İşgalin ortağı olan diğer emperyalist güçler ve onların tüm yerli uşak-ışbirlikçileri de, Irak'taki bu katliamdan, yağmadan ve işlenen tüm insanlık suçlarından en az onun kadar sorumlular. Tıpkı özelde, Afganistan işgalinden, İran'a dönük hummalı bir biçimde süren ve de Nisan ayında saldırı gerçekleşeceği yönünde spekülasyonlar yapılan İran sorunundan, genelde ise tüm Ortadoğu ve dünyada gerçekleşen sömürü-yağma-talan ve de bunları gerçekleştirirken hayata geçirilen katliam vb. fiili saldırılarından sorumlu oldukları gibi.

Irak'ta yaratılan yukarıdaki tablo sürerken yaşanan bu gelişmelere paralel olarak yaşanan bir diğer önemli gelişmeyi ise, Irak batağından çıkamayan ABD'nin asker çekme kararı oluşturuyor. Direnişçilerle görüşmeler yapıldığı haberleriyle aynı döneme denk gelen bu çekilme kararı hiç kuşkusuz işgalin sona ermesi ve-

ya emperyalistlerin bir bütün olarak Irak'tan çekilmesi anlamına gelmiyor. Ayrıca bu gelişmeler İran hedefini ortadan kaldırmış değil.

İran Körfezi'nde yaşanan son gelişmeler bunu doğrular nitelikte. Ortadoğu'daki işgallerin baş müttefiki İngiliz emperyalizmi ise İran'a saldırının zeminini hazırlamayı da şu süreçte kendine **"görev"** edinmiş anlaşılabilir. Çünkü geçtiğimiz günlerde İran Körfezi'nde İranlı güvenlik güçlerince tutuklandığı söylenen 15 İngiliz denizcisinin tutuklanma biçimleri üzerinde süren tartışmaların ağırlık noktasını, tam donanımlı bir savaş gemisinin nasıl olup da birkaç İran botunu alt edemeyerek, 15 askeri "tutuklattığı" oluşturuyor. Bu günlerde sorulan soru ise, bu geminin gerçek misyonunun acaba saldırı zeminini hazırlamaya dönük bir 'olay' yaratmak mı olduğu.

Son gelişmeler, İran'ın artık ABD'nin olduğu kadar, AB emperyalistlerinin de öncelikli hedefleri arasında olduğu izlenimi yaratıyor. En azından şimdilik.

Çünkü İran gerici rejiminin, tüm gerici ve sistemden beslenen rejimler gibi, emperyalistlerle **"anlaşma"** ihtimali çokta uzak bir ihtimal değil. Tıpkı Ortadoğu'daki direnişlere önderlik eden tüm gerici hareketlerin direnişleri her an emperyalistlerle uzlaşarak, **"satabilecekleri"** gibi. Bunun içindir ki, emperyalistlerin gerek **Ortadoğu'ya gerekse dünyanın diğer bölgelerine dönük tüm saldırılarını geri püskürtmenin tek yolu, bu gerici hareketlerin halkları kurtuluşa götüremeyeceğinin altını ısrarla çizerek, dahası bunu çok iyi kavrayıp/kavratarak, halkların devrimci-sınıfsal temeldeki mücadelelerini ortaklaştırma ve yükseltme çabalarına ağırlık vermektir.** Emperyalizme ve buna bağlı olarak yükselen ırkçı-faşist dalgaya karşı mücadelenin başarıya ulaşma şansı da ancak bu -devrimci-sınıfsal-perspektifte hareket edildiğinde mümkün olacaktır.

Direnış sürüyor!

eylem biçimlerini (24 saatlik grev vb.) sürdürüleceğini açıkladı. Öğrenciler yaptıkları açıklamalarda eylemleri sonlandırma-yacaklarını, Paskalya tatilinden sonra kaldıkları yerden devam edeceklerini belirttiler.

Devlet lise öğrencilerinden intikam alıyor!

Ekim 2006 tarihinden başlayan öğretmen grevlerine okul işgalleri ile katılan lise öğrencileri polis teröründen sonra şimdide adaletin kılıcı ile uslandırılmaya çalışılıyor. **Ksanti** şehrinde işgale katılan öğrenciler hakkında okul müdürünün ve polisin bildirimleri doğrultusunda, şehir savcılığı 14 öğrenci hakkında hiçbir gerekçe göstermeden dava açtı. Mahkeme çağrısının öğrencilere ulaşması üzerine harekete geçen lise öğrencileri, üniversiteliler, sendikalar ve çeşitli parti ve kurumlar saldırıyı protesto eden eylemler yaptılar. **Ksanti Meydanı**'nda yapılan eylemde

(23 Mart Cuma) öğrenciler, arkadaşlarının yalnız olmadığını, sonuna kadar yanlarında olduklarını belirttiler. Destek veren diğer kurumlar da, öğrencileri maddi, manevi ve hukuksal olarak destek vereceklerini açıkladılar.

Ayrıca 8 Mart 2007 tarihinde ki eylemlerde gözaltına alınıp haklarında dava açılan 49 öğrencinin davası da halen devam ediyor. Sistem sadece polis ve basın terörü ile değil mahkeme terörü ile de öğrenci hareketi başta olmak üzere tüm direnen odaklara saldırmakta. **Saldırı öğrencilere ve öğrenci hareketine yönelik olabilir ancak, amaçlanan tüm halka ve onun gelişebilecek direnişlerine mesaj vermektir.** Bunun için de direnişin tüm cephelerde güçlendirilmesi gerekmektedir. Çünkü öğrenci hareketinin yenilgisinin sonuçları sadece öğrenciler için değil, aynı zamanda halk kitleleri için de çok ağır olacaktır.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

Yunanistan'da eylemler hiç ara vermeden devam ediyor. 28 Mart Çarşamba günü yapılan eylemlerle öğrenciler, öğretmen görevlileri, ilk ve ortaokul öğretmenleri sokaklara çıkarak bir kez daha Yasa Tasarısı'nın geri çekilmesini istediler. Aynı gün Kamu Emekçileri Konfederasyonu (ADEDİ) da 24 saatlik greve giderek eylemlere destek verdi. Başta **Atina** ve **Selanik** ve ülkenin birçok şehrinde gerçekleştirilen eylemlerde binlerce kişi katı-

arak kararlılıklarını belirttiler. Selanik'teki eylemde polisin yoğunluğu dikkat çekerken, herhangi bir olay yaşanmadı. Eylemlerin en kritik noktasını da yapılacak öğrenci dernekleri toplantıları oluşturuyor. Direnişin geleceğinin belirlenmesinde önemli rol oynayacak bu toplantılarda alınacak kararlar, öğrenci gençliğin ve hareketin yarını açısından ciddi öneme sahip. Öğretim Üyeleri Konfederasyonu (POS-DEP), süresiz grevi sonlandırarak farkı

Yağmur da durduramadı!

ketlerine peşkeş çekiliyor" diyerek talan politikalarını protesto etti. Öğrenciler de alkışlarla eylemcilere destek verdiler. Yürüyüş kortejlerinde alınan önlemler sonucu herhangi bir olay yaşanmadan eylem sona erdi. Selanik'te de eylemler yapıldı. Sabah saatlerinde bir grup öğrenci yarım saat süreyle Selanik Belediye Binası'nı abluka aldı.

Bundan sonra eylemlerde nasıl bir yol izleneceği ise önümüzdeki günlerde kararlaştırılacak. **Yüksek Öğretim Elemanları Konfederasyonu**'nun (POSDEP) yaptığı toplantıda eylemlerin sona ermeyeceğini fakat farklı biçimlerde sürdürüleceği yönünde bir karar aldı. Öğrenciler ise yapacakları koordinasyon toplantılarında aynı konuda kendi tutumlarını belirleyecekler. Burada dikkat çeken nokta, bazı öğrenci örgütüllüklerinin (ki bunlar güçleri olan oluşumlardır) bir taraftan "Yasa çöpe atılsın" derken, diğer taraftan da yasanın kağıt üstünde kalması yönünde görüş belirtmeleridir. "Yasa tamamen geri çekilsin" sloganı ile başlayan mücadelede bugün "kağıt üstünde" kalsın söylemleri ken-

di içinde çelişkili küçük burjuva anlayışların yansıması olmakta. Uzun süreli mücadelenin önünde gözükken bu güçler öğrenci hareketinin gösterdiği dirayetin ve sabrın gerisinde kalmakta ve şimdiden yan çizmeye başlamaktalar. Eğer mücadele yasa-tasarısı

"tamamen geri çekilsin" anlayışı üzerinden şekillenmezse sürecin zorlukları beraberinde getirmesi kaçınılmaz görünmektedir. **Daha önceki süreçlerde öğretmen eylemlerinde başvurulmuş "farklı mücadele biçimleri" kazanım değil yenilgi getirmişlerdir.** Bunlar ele alındığında öğrenci hareketinin önemli bir dönemeç noktasında olduğu söylenebilir.

(Yunanistan'dan bir İK okuru)

22 Mart Perşembe günü yoğun yağışa rağmen yine binlerce öğrenci ve halktan kitle sokaklara çıkarak Yasa Tasarısı'nı protesto etmeye devam etti. Düzenlenen merkezi eylemlere çevre illerden katılım oldukça yüksek oldu. **Propilea Meydanı**'nda toplanan öğrenciler, yağmura aldırmadan uzun süre burada kitlenin toplanmasını beklediler. Kitlenin toplanmasından sonra aynı yürüyüş hattını takip ederek Sindagma Meydanı'na ulaşıldı. Yürüyüş boyunca "Ne Yağmur Ne Kar Öğrencileri Yıldırma" sloganı ile yasaya ve hükümet politikalarına karşı sloganlar atıldı. Eylem esnasında bir kitle, Yardımlaşma Sandığı Binası'nı sembolik olarak işgal edip "Emekçiden alınan paralar borsa şir-

Kongo yeni bir iç savaşın eşliğinde

Kongo'da 8 ay önce yapılan seçimlerin ardından, bugünlerde yine şiddetli çatışmalar yaşanmakta. Seçimleri kaybeden aday **Jean-Pierre Bemba**'nın silahlı destekçileri geçtiğimiz günlerde başkent **Kinşa**'da hükümet birlikleriyle çatışmaya girdiler. Bunun üzerine savcılık, kendini güvenceye almak için **Güney Afrika Elçiliği**'ne sığınan Bemba hakkında tutuklama kararı çıkardı. Bemba'ya yöneltilen suçlama, kendine silahlı milisler oluşturması ve taraftarlarının yağmalama gerçekleştirmesi. Bemba'nın silahlı parti taraftarları ile polis ve hükümet askerleri arasındaki çatışmalar ise halen devam ediyor.

Geçtiğimiz yıl yapılan seçimlerde Bemba, rakibi olan ve 1960'dan bu yana

ilk defa seçilerek başkanlık görevine gelen **Joseph Kabila** karşısında yenilgiye uğramıştı. Buradaki seçimler, uzunca bir süredir bölgeye yoğunlaşan AB'nin kendi güdümünde bir hükümeti işbaşına getirmek için gerçekleştirdiği müdahalelerin gölgesinde gerçekleşmişti. AB askerleri daha seçimlerden çok önce Kongo'da konuşlandırılmış ve Kongo halkının büyük tepkisini almıştı. AB askerlerinin varlığı defalarca yapılan gösterilerle protesto edilmiş ve hatta AB askerleri ile Kongo halkı arasında sık sık çatışmalar yaşanmıştı. **Ki bu çatışmalar tamamen son bulmuş da değil.** Bu emperyalist müdahale ise bugün Kongo'yu tekrar bir iç savaşın eşliğine getirmiş bulunmaktadır.

Avrupa Birliği'ne karşı yürüyüş

25 Mart 2007 günü Berlin'de Avrupa Birliği'nin, kuruluşunun 50. yılını kutlanırken "Sermayenin Avrupa'sına karşı" adı altında Alman ve göçmen sol örgüt, grup ve kişilerinin ortaklaşa hazırladığı bir yürüyüş düzenlendi. Bizler de **ATİK** ve **ILPS** üyeleri olarak bu yürüyüşte yerimizi aldık.

Yürüyüşe rengini anti-faşist, otonom gruplar ve diğer sol kesim vermişti. Bi-

zim de kalabalık bir biçimde katıldığımız yürüyüş çok sıkı polis önlemleri altında gerçekleşti. Daha yürüyüş alanına gelişimizde polis kordonu altında aranarak yürüyüşün başladığı alana alındık. AB'ye karşı sloganların, konuşmaların yapıldığı yürüyüş Frederik Str. denilen yerdeki köprü başında, polisin daha öteye izin vermemesi üzerine, bir hayli de çekişmeli ve gergin bir ortamda sona erdi. Bi-

tiş yerinde Almanca, İngilizce, Fransızca konuşmalar yapılarak "Sermayenin Avrupa'sı" kınandı.

Türkiyeli örgütlerin oldukça az ilgi gösterdiği yürüyüşe, Türkiyeli örgüt olarak sadece Anadolu Federasyonu katılmıştı. Yürüyüş, bitimindeki bazı gözaltılar ve polisle yaşanan gerginlikler dışında beklenenin aksine sakin bir biçimde bitti. (Berlin ATİK ve ILPS üyeleri)

Salt 'kadın' olmanın ve Meclis'teki kadın sayısının artmasının çözüm olamayacağı, siyaset hayatında karşılaştığımız kadın portreleriyle kendini göstermedi mi?

KA-DER (Kadın Adayları Destekleme ve Eğitim Derneği)'in seçim öncesi bir dönemde kamuoyunun yakından tanıdığı ünlü kadınların fotoğraflarının üzerine büyük çizerek **"Meclis'e girmek için erkek olmak şart mı?"** sorusunu sorduğu kampanya dikkatleri üzerine çekti ve bu vesileyle ülkemiz 'demokrasisi'nde kadın temsiline ne kadar az olduğunu gösterdi bir kez daha. Erkek egemen bir toplumda, yarı-feodal ekonomik yapı, sermayeyi elinde bulunduran cinsiyetin lehine işler. Dolayısıyla iş yaşamında ağırlığı olmayan, ev içine hapsedilmiş, ekonomik olarak erkeğe bağımlı olan kadın her alanda olduğu gibi siyaset sahnesinde de erkeğin çok daha gerisinde yer alır. Siyasi partilerin erkek adaylara daha çok yer vermesi, bazı sol partiler ve kadın örgütleri tarafından 'pozitif ayrımcılık'ın dillendirilmesini ve kadınlara yönelik 'kota' istemini gündeme getirmiştir. KA-DER de Meclis'te % 30 kadın kotası uygulanması şartını savunuyor. Yani Meclis'in en az % 30'unun kadınlardan oluşması gerektiğini. Başbakan R.T. Erdoğan, **'Kadınlar mal mı ki, kotası olsun?'** diyerek sorunu kaba bir şekilde ele alırken, bazı siyasi partiler kota uygulamasına tüzüklerinde yer verdiler. Parti tüzüklerine göre; **CHP** yüzde 25, **DYP** yüzde 10, **DTP** yüzde 40, Anavatan üçte bir, **ÖDP** yüzde 30-50 cinsiyet kotası uyguluyor. Dünyada da bunun çeşitli örnekleri mevcut. **Fransız Anayasası**'nda yüzde 50 cinsiyet kotası zorunlu, **Belçika**'da bu oran yüzde 40'ı bulurken, **Almanya**'da **Yeşiller**'in yüzde 50, **Sosyal Demokrat Parti**'nin yüzde 33 kota uygulaması var. Sosyal demokrat siyasal bilimciler ise, pozitif ayrımcılık uygulamasına karşı çıkarak, bunun sadece bir **"makyaj hilesi"** olduğunu ileri sürüyorlar. Pozitif ayrımcılığın

Sorun bıyıkta mı düşüncede mi?

ilk uygulamaları ABD'de siyahlara karşı uygulanmıştı. Kadın politikaları noktasında uygulanacak kotanın da soruna kısmi çözüm getirerek, sorunu çözülmüş gibi göstereceği kaygıları hakim.

Savunulmayacak kadınlar; Kürtler, işçi, köylü, türbanlı kadınlar...

Bu bütünüyle ayrı bir tartışma konusu. Ancak KA-DER'in kampanyasının kadın yazarlar arasında yarattığı ayrı bir tartışma var. Yeni Şafak gazetesinin kampanyada yer alıp bıyık takan ünlü kadınları arayıp **"Türbanlı kadınların Meclis'e girebilmesi için türbanla da fotoğraf çektir misiniz?"** sorusuna pek çok kişi isim vermeden olumsuz bakaçağını söylemiş. **Nuray Mert** ve **Perihan Mağden** gibi yazarlar "ayrısız kadın hakları"ni savunacaklarını söyleyen KA-DER'i ayrımcılık yapmakla eleştirtiler. Ki, sadece bu açıdan değil, KA-DER'in kampanyası pek çok açıdan bakıldığında iç tutarlılıktan bile yoksun, net cevapların verilmediği bir çalışma.

Önce KA-DER'e dair kısa bir bilgi verelim. 1997'de kurulan dernek, açtığı internet sitesinde amacını **"kadınların politikada bir an önce etkili ve giderek eşit temsiline sağlama"** olarak açıklıyor. **"KA-DER'in özgünlüğü"** başlıklı bölümde ise **"politikayla ve politik partilerle uğraşan bir derneğiz"** diyor ve ekliyor **"tüm yasal partilere eşit mesafedeyiz, hiçbir partiyi desteklemiyoruz ama tüm partilerde kadınların güçlenmesini ve kadın politikalarını benimsemesini destekliyoruz."** Ancak Derneğin 10 yıllık faaliyetine bakıldığında bunun böyle olmadığı çok net bir şekilde görülüyor. **"Leyla Zana ve**

Merve Kavakçı gibi Meclis'ten kovulan kadın milletvekilleri için ne yaptınız?" sorusunun karşılığı yok örneğin. Yahut Türkiye Kürdistanı'nda pek çok kadın belediye başkanı olmasına ve sürekli soruşturmalara uğraşmalarına rağmen KA-DER'in bunlara dair tek yazılı açıklaması bile yok/olamaz da. Çünkü her ne kadar **"tarafsız"** deseler de çok açık ki, onların hakını savunduğu kadınlar burjuva kadınlar. Ne

"anadilimde konuşmak istiyorum" diyen Kürt kadınlarını, ne de fabrikaları sigortalanıp kendileri içeriye kilitlendiği için yangında ölen işçi kadınları dile getirmek gibi bir sorunları var. Çok açık ki kampanyanın hedef kitesini de şehirlerde yaşayan bu beyaz yakalı burjuva kadınlar oluşturuyor. Örneğin kırsal kesimde yaşayan köylü kadınların bilinçlendirilmesi veyahut şehirlerdeki işçi-emekçi kadınların siyaset yapma hakkı nasıl sağlanabilir? KA-DER'in kampanyası çok açık ki, sınırlı elleri değil, Pamuk Prenses

havalarında ortada gezinen narin beyaz yakalıları kapsıyor.

Pratik duruşları bu olmasına rağmen söylemlerinde **"tarafsız"** demeleri tam da emperyalist-kapitalist sistemin bu dönemki STK (Sivil Toplum Kuruluşu) anlayışına uygun düşüyor. "Sınıflarüstü" siyaset yaptıklarını söyleyerek, burjuvazinin değirmenine su taşıyor ve **"hangi kadın"**, **"hangi ideoloji"** sorusunun cevabını vermek istemiyorlar. Ama her yanıyla bu sorunun yanıtını makyajın/takma bıyığın altından kendini açık ediyor.

Kadın olmak çözer mi?

Dünya ve ülkemiz tarihi ve bugünü Meclis'e salt kadın olarak girmenin kadınlara hiçbir faydası dokunmayacağını defalarca gösterdi. ABD Dışişleri Bakanı **Condeelleza Rice** ve İsrail Dışişleri Bakanı **Tzipi Livni**, onbinlerce Ortadoğulu kadının ölümünü sağlayan aktörlerden biri değil mi? **Meral Akşener**, **Tansu Çiller**, **Güldal Akşit**, **Nimet Çubukçu** ne yaptı bu ülkenin kadınları için? Yeri geldiğinde hakim sınıfların gözüne girmek için kaç takla atmadılar? **"Bu ülke için kurşun atan da yiyen de şereflidir"** diyen Çiller gibileri mi çözüm olarak görüyor KA-DER?

Kampanyanın ilk aşaması "dikkat çekme-uyandırma" olarak planlanmış. 2. ayak "bilinçlendirme", 3. ayak ise "ayaklandırma" olarak adlandırılıyor. Sonrasında onlar beş yıldızlı otellerde yaptıkları kokteyllerde kimi ayaklandırır bilmiyor ama bu çağrının gecekondulara da, fabrikalara da, tarlalara da ulaşmayacağı bir gerçek. **Biz tarafsız değiliz, ezilen işçi-emekçi kadınların safındayız, safları sıklaştırmaya, baharı örgütlemeye!**

2 Şubat 2007 tarihinde şu an kalmakta olduğum hapishanede karşılaştığım onursuz üst araması ve bunun bana anımsattıklarını sizlerle paylaşmak istiyorum.

İki yılı geçkin bir zamandır hapishanedeyim. Bu süreç içinde burası getirildiğim 5. hapishane. Buraya getirilirken zaten geldiğim hapishanede üstüm aranmış, duyarlı kapıdan geçirilmiş, eşyalarım varana dek didik didik edilmişim. Ardından küçük bir ring aracının içinde ellerim kelepçeli 31 saat yol alıp, **Sincan Kadın Hapishanesi'**ne getirilmişim. Getiren askerler teslim işlemlerini halledip bırakıp gitmişti beni. Ardından **"adin, soyadin?"** vs. kayıtlar... Bir gardiyan üst araması yapacağını ve içeri girmemizi söylüyor. İçeri giriyoruz, ben ve 5-6 gardiyan. Önce montumu çıkarmamı söylüyorlar, çıkartıyorum. Biri si ayakkabılarımı çıkartmamı istiyor. Ben; **"bu onursuz bir arama olduğu için, ayakkabılarımı çıkarmayacağım!"** diyorum.

Bir diğeri; **"ayakkabılarımı çıkarmamı, ardından da iç çamaşırlarım da dahil tüm giysilerimi çıkarmamı"** söylüyor. Ben de **"bunun daha büyük bir onursuzluk olduğunu"** söyleyerek bunları kabul etmeyeceğimi" tekrarlıyorum. **"Kural böyle"** diyor birisi. **"Bak, kendin çıkart elbiselerini biz sana hiç dokunmayalım. Yoksa biz çıkartacağız, biz çıkartırsak senin için kötü olur..."** diyor bir başkası. Ben **"böylesi bir**

Bir sevk öyküsü...

onursuzluğu kabul etmeyeceğim, siz çıkartırsanız da bu sizin onursuzluğunuz olur. Böylesi bir onursuzluğu kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz?" diyorum. **"Yorum yapma bize, elbiselerini çıkart, yoksa bir çıkartacağız..."** diyorlar. Bütün eller üzerimde sonra, tüm elbiselerimi çıkartmaları uzun sürmüyor...

Bir an yıllar öncesine, ilk gözaltına alınışıma gidiyorum. Bir haftalık işkenceli sorgulara... Yine çırılçıplığım, bütün eller ve gözler üzerimde... Sadece gözlerim bağlı olduğu için kendimi göremiyorum. **"Kış günü, soğuktur, üşür"** diyen annem Emniyet'in kapısında... Montu vermeden gitmemekte kararlı... Annemi kovamadıkları için aldıkları mont yanıbaşımda, ama ben yine de çıplığım... Kapalı bir toplumda, alınan feodal kültürün etkisiyle kendine, bedenine yabancı yetişmiş olmanın etkisiyle diğer fiziki işkencelerden çok daha fazla acı vermişti bu yapılanlar o zaman bana. Ama bir o kadar da kinimi büyütülmüştü. Yaşanan acıların etkisiyle mahkemeye çıkarıldığımda **"raporlarla belgelenen fiziki işkenceleri acısı geçtiğinde belki unutmuyacağım"** demiştim. Yıllar geçiyor, unutmuyo-

rum, ama insan bilinci geliyor. Kavrayışı derinleşiyor. Karşı devrimin işkencelerini neden kadın bedeni üzerinde bu kadar yoğunlaştırdığını kavriyorum. İşkencenin insan bedeni ve ruhuna verdiği verilen acı-eziyet olduğunu, **taciz-tecavüz** vs.nin de kadının ruhunu, duygu dünyasını teslim almaya dönük bir saldırı olduğunu kavriyorum, bilince çıkartıyorum. Utanması gerekenin ben değil, onlar olduğunu düşünüyorum.

...
Evet yıllar geçiyor, sorgu odasında bir sandalyeye oturmuşlar beni. Etrafımda 5-6 tane sorgucu. Saatlerce inandığım değerlere ihanet etmem için konuşuyorlar. Ben **"susma hakkım olduğunu, konuşmayacağımı"** söylüyorum. Bunun üzerine sorgucu bağırarak, omzumdan tutup kaldırıyor, bir diğer sorgucuya **"getirin elektrigi"** diyor. Tekrar bana dönüyor. Diziyile bir taraftan karnıma vururken **"biz sana insan davranıyoruz, insan ol diyoruz. Sen 'ben insan olmam' diyorsun" diye bağırıyor. Ben "ben insanım, insan olmanın gereklerini yerine getiriyorum"** diyorum.

- **"Soyun, çıkart elbiselerini!"**
- **"Çıkartmıyorum!"**
- **"Biz mi çıkartalım, daha mı hoşuna**

gider?"

- **"Bu sizin onursuzluğunuz, şu an istediğiniz işkenceyi yapabilirsiniz, hiçbirini benim için farkı yok. Ve tavrımı da değiştirmeyecek. Sadece her yaptığınız sizin gerçek niteliğinizi ortaya koyacak!"**

....
Yavaş yavaş elleri üzerimden çekiliyor. Elbiselerimi giyiyorum. Soruyorum; Beni çırılçıplak soyarak, taciz edenlerin, aylardır gündemi meşgul eden taciz ve tecavüzçülerden farkı ne? Tek fark görüntülerin internet siteleri üzerinden yayılmaması mı?

Tıpkı gözaltılarda olduğu gibi burada da, bu uygulamalarla bizleri küçük düşürdüklerini, aşağıladıklarını sanıyorlar. Ve kendilerince ilk mesajı veriyorlar: **"burada her şey bizim denetimimizde. El atamayacağımız yer yok! Bunu gör ve anla!"**

Oysa her uygulama ve davranış, sahiplerinin özünü açığa çıkartır. Bu uygulamalar bizleri onların istediği duygulara itmekten çok, onlar gözümüzde ufalıyor, aşağılanıyor.

Başımız dik, zulmün önünde eğilmeden haykırıyor bir kez daha: **"Her yere kirli ellerinizi uzatabilirsiniz, ama bilincimize, inancımıza kimsenin eli uzanamaz. Kanıtı değil mi eğilmeyen başımız bunun?"**

(Sincan Kadın Hapishanesi'nden Fadime Özkan)

Dönemlerinin karanlık güçleriyle savaştan ilerici sanatçılara her ülkede ve her çağda rastlanır. İnsanların mutluluğu ve dünyada güzel bir yaşam için savaşa giren bu ilerici sanatçılar her zaman karanlık güçlerce kuşatılmış, kovuşturulmuş, baskıya uğratılmış, hapsedilmiş ve öldürülmüşlerdir. Fakat onlar hiçbir baskı ve tehdidin, hiçbir ölümün, hiçbir yalanın; tarihin akışını, iyiyi, güzele, haklıya ve mutluluğa yönelişini durduramayacağını bilirler. Ve bu yazarların yaptıkları ve bütün yaşamları gelecek kuşaklara örnek olur. (Babayef, Nâzım Hikmet, Sf. 140)

Bizlere, gelecek kuşaklara ve onlardan sonraki kuşaklara örnek olacak bir devrimcidir Nazım Hikmet Ran. Yaşamı, düşünceleri, ortaya çıkardığı eserleriyle, sadece ülkemizde değil, dünyada tanınan, bilinen ve örnek alınan bir insandır. Yıpratılmaya çalışılsa da, çarpıtılsa da yaşam hikayesi, o örnek olma özelliğini hiçbir zaman kaybetmeyecektir. Yukarıdaki alıntı aydına yüklenen misyonu ve aydın olmanın kriterlerini ortaya koymaktadır. Aydın, yazar, devrimci Nazım yukarıda sıralanan vasıfları fazlasıyla üzerinde taşımaktadır. Bundandır egemenlerin Nazım korkusu...

Nazım üzerine defalarca sayfalar dolusu yazılar yazılıp çizildi. Kimileri bir devrimci olarak onu yüceltip, hak ettiği değeri verirken, kimileri de Nazım'ın savunduğu düşüncelerden kaynaklı ona "Vatan haini" damgasını vurmaktan geri kalmadı. Bu nedenle yıllarca o çok sevdiği memleketinden uzak yaşamak zorunda kaldı. Ve son isteği de memleketinde bir çınar ağacının altında gömülmek oldu. Yeniden üzerine bir yazı yazma gereği, şu anda sinemalarda oynayan ve Nazım'ın hayatını konu alan "Mavi Gözlü Dev" adlı filmdir.

Son yıllarda, özellikle 12 Eylül AFC dönemini anlatan birçok film çekildi. Hemen hemen bütün filmlerin ortak yanı o dönemi olduğu gibi değil de, sistemin sunduğu gibi yansıtması, yılgınlığı, pişmanlığı ön plana çıkararak, o dönem yaşananların birer "macera"dan ibaret olduğunu ve gelip geçtiğini, bugün tekrarlanmaması ge-

rektiğini işlemeleridir. O dönem yaşananların gün yüzüne çıkacağını ümit edenler ya da o dönem yaşananları bilmeyip merak edenler ilgi göstermektedirler bu filmlere. **Aslında hedef kitle de zaten bunlardır. Devrimin, komünizmin anti-propogandasını bu kesime yapmak gerekmektedir.** Zira devrimci dinamik bu kitlede şekillenebilmektedir. İşte bu filmlerden biri daha çekildi. "Mavi Gözlü Dev" filmi de Nazım'ın hayatını kendisine konu olarak seçmekte ve "düşüncelerini, dünya görüşünü" tahrif etmektedir.

Yönetmenliğini Biket İlhan'ın yaptığı filmin senaryosunu ise Metin Belgin yazmış. Başrolleri ise Yetkin Dikiciler ve Dolunay Soysert paylaşmakta. Film esasta Nazım'ın 12 yılını geçirdiği Bursa Hapishanesi günlerini işlese de, genel olarak hakim olan tema Piraye ve Münevver'le yaşadığı aşklardır.

Nazım içeride de boş durmamaktadır. Yalnız kaldığı hücrelerine sürekli gelip giden Orhan Kemal'in yazdıklarını eleştirmekte, onu yazmaya teşvik etmektedir. Yine İbrahim Balaban'ı resim yapması konusunda motive ederek eğitmektedir. Yaşadığı yeri düzene sokması, bir dokuma tezgahıyla içeride kooperatif kurarak çalışması ve duruşuyla örnek olmaktadır orada bulunan tutuklulara.

Bu arada Piraye'yle yaşadıklarına tanıklık etmekteyiz. Nazım'ı çok seven Piraye uzun yıllar onu bekler. Ancak bir süre sonra bir takım sorunlar yaşarlar. Bu arada ziyaretine gelen akrabası Münevver, Nazım'a çocukluktan beri olan aşkını itiraf eder. İki kadın arasında bocalayan Nazım Münevver'den yana tavrını açıklar.

İşte tam da bu anlarda yılgınlığa kapılmış, hayata küsmüş, intihar etmeyi düşünen bir Nazım karşımıza çıkarılmakta. Bir an önce hapishaneden çıkmak istemektedir. Yalnız bu çıkış yeniden bir şeyler yapmak için değildir. Piraye'nin hasretine dayanmamaktadır Nazım. Tam intihar edeceği sırada, İbrahim Balaban O'nun dizeleriyle seslenir O'na; "mesele esir düşmekte değil teslim olmamaktadır." Bunun üzerine intihardan vazgeçer. **Ancak bu sahneler o kadar abartılı verilmektedir ki, Nazım'ın hayatını bilmeyen biri umutsuz, silik bir Nazım canlandıracaktır kafasında.** Tam bu anlarda yine ustaca bir şekilde yedirilmiş bir söz var filmde. Yine Balaban düşüncelerin özgürce ifade edileceği bir dünyanın mümkün olup olmadığını soruyor, Nazım ise umutsuz bir şekilde yüzünü ekşiterek bundan emin olmadığını ifade ediyor. Evet geleceğe, şiirlerinde işlediği güzel günlere inancını kaybetmiş izlenimi verilmektedir.

Bu düşünce tarzı "ideolojiler öldü",

O mavi gözlü bir devdi!

"sınıf savaşımı sona erdi" söyleminin bir yansıması olarak filme yedirilmektedir. Tam da bugün sistemin koruyucularının, O'na "vatan haini" diyenlerin bile ondan "övgüyle" bahsetmesi gibi sahte ve gerçek niyetleri ortaya çıkaran bir ayırtı olarak orada durmaktadır.

Aslında filmin tamamına damgasını vuran en önemli tema, filmde kelime olarak çokça geçen, ancak Nazım şahsında hiç işlenmeyen komünizm meselesidir. **Filmde, Nazım'ın neden tutuklandığı, düşüncelerinin ne olduğu, neden bu yolu seçtiği konusunda hemen hiçbir vurgu yoktur.** Sadece mahkemede emperyalistlere saldırdığını ve kendisinin onlar tarafından mahkemeye verilmesi gerektiğini tebessümler içinde sunan bir sahne dışında. Filmde verilmek istenen mesaj kabaca "Komünist Nazım öldü, yaşasın romantik

N a - zım'dır."
Halbuki Nazım "Ger-

çek şair kendi aşkı, kendi mutluluğu ve acısıyla uğraşmaz. Onun şiirlerinde halkın nabzı atmalıdır... Şair başarılı olmak için, yaptılarında maddi yaşamı aydınlatmak zorundadır. Gerçek yaşamdan kaçan ve onunla bağıntısız konuları işleyen kimse, saman gibi anlamsızca yanmaya yargılıdır. (Babayef, Nâzım Hikmet, Syf. 140-141)" diyerek kendisini tanımlamakta, sanata, şiire, aşka nasıl baktığını ortaya koymakta, her fırsatta komünist olduğunu söylemekten çekinmemektedir.

"Sanat korkakların işi değildir, tiyatro hiç değildir!"

Tiyatro sanatçıları, yazarlar ve aydınlar 27 Mart Dünya Tiyatrolar Günü öncesinde Atatürk Kültür Merkezi'nin (AKM) yıkılmasını protesto ettiler.

AKM ve Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi'ni sermayeye peşkeş çekerek yıkmayı planlayan AKP hükümetine karşı sokağa çıkan sanatçılar 26 Mart Pazartesi günü Taksim'de bulunan AKM önünde biraraya gelecek AKP hükümetinin sanata yönelik politikalarını protesto ettiler.

"AKM yıkılmasın", "Tiyatrocular korkmuyor", "Sanatımız sokağa çıkmalıdır", "Haldun Taner burada", "Orhan Kemal burada", "Sabahattin Ali burada", "Maksim Gorki bu-

rada" yazılı dövizler taşıyan sanatçı ve yazarlar, "AKM değil, AKP yıkılsın" sloganlarını attılar.

Dünya Tiyatrolar Günü bildirisini okuyan Orhan Aydın; sistemin bu kurumları gözden çıkardığını, buna rağmen perdelerin bağımsızlık, eşitlik ve özgürlük için açılacağını belirterek herkesi 5 Nisan'da ihaleye çıkarılacak Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nin önüne çağırıyordu. **Kültür Sanat-Sen, KESK Genel Başkanı İsmail Hakkı Tombul, Oyun Yazarları ve Çevirmenleri Derneği, Cahit Berkay, şair Ataol Behramoğlu, Levent Ülgen** de eyleme katılanlar arasındaydı.

(İstanbul)

(...)

Saatine baktı Halo. Zaman epeyce ilerlemiş, düşman gelmemişti. Çıktılar mevzilerinden, karanlığa karışıp yol aldılar. Randevu yerine geldiklerinde işaretleşerek buluştular arkadan gelen grupla. Komutan yardımcısı olan Halo, grup komutanına durum hakkında bilgi verdi. Kısa bir durum değerlendirmesi yaptıktan sonra hareket ettiler, köye gireceklerdi. Girmeyi düşündükleri evin ışıkları yanmıyordu. Ev sahibinin traktörü kapının önündeydi. Köylüler, şehirde yaşayanların aksine daha erken saatte yatarlardı ama yine de yatmak için erken bir vakitti. **Şüphe verici bir durum olduğundan, önden üç kişi eve yanaştı.** Öncü merdivenleri çıkıp da evin etrafını kontrol ettiğinde evde hiçbir lambanın yanmadığını gördü; buna rağmen geldi kapıyı çaldı, cevap veren olmadı. **"Kimse yok"** diye düşündü. Geri çekilirken ilerideki evlerden birinin aynı anda iki lambasının birden söndüğünü gördüler.

- **"Hücre pususu olabilir, dikkatli olun"** dedi Halo. Evde kimsenin olmaması dikkat çekiciydi.

Biraz sonra savunmaya geçmek için bir yoldaş geldi.

- **"Hadi sizi çağırıyorlar. Daha önce hiç bizi tanımayan bir eve girdik"** dedi. Beraber eve gittiler.

Bilgi almak için girdikleri bu evin kapısını yaşlı bir ana açtı. Birden bire karşısında gerillaları görünce şaşırıp korktu, yüzünün rengi değişti. Gerillalar içeri girdiler. Anadan başka evde 50-60 yaşlarında iki ihtiyar adam, iki de genç erkek vardı. Onlar da korktular. Daha önce hiç gerilla görmemişlerdi. Kendileri açıkça söylemeseler de devletin gerilla hakkında söylediği yalanlardan, anti-propagandalardan çokça etkilenmişlerdi. Korkularının nedenleri de bunlardı.

-Neden korkuyorsun amca? Bak biz de senin gibi insanlarız.

-**Vallahi sizi terörist diye anlatıyorlar, korkumuz bundandır.**

-Bunlar devletin yalanlarıdır. Yıllardır Karadeniz dağlarında, hiçbir şey duydunuz mu? Yaşadınız mı? Hayır! Biz hiçbir masum insanı öldürmeyiz. Bizim, sizin namusunuzda gözümüz yoktur. Analar analarımız, bacılar bacılarımızdır. Halkın malına zarar vermeyiz; aksine biz halk için yaşamımızı ortaya koymuşuz, canımız namlunun ucundadır. Ama eğer ki bizi ihbar eden birisi olursa cezası ölümdür. Her gittiğimiz yerde ihbarcılığı anlatıyoruz bakın, iyi dinleyin size de anlatıyoruz. Sakin ola ki korkudan ya da başka bir nedenle böyle bir yanlış yapmayasınız. Ama bunun dışında bizimle tartışın, düşüncelerinizi söyleyin, buna bir şey demeyiz. Bizim gibi düşünmüyorsunuz diye size bir şey yapmayız.

"Kimi kadın, kimi erkek, kimi genç, kimi daha yaşlı olan bu insanlar hiç de canıye benzemiyorlar. Anlattıklarının hepsi de doğru. Ama nasıl böyle yaşıyorlar; yaz-kış, soğuk-sıcak demeden ailelerini, okullarını, varlıklarını, rahatlıklarını nasıl bırakır insanlar? Nasıl canlarından vazgeçerler başkaları için?" diye düşündü yaşlı köylülerden biri, bir türlü akıl erdiremedi bu işe.

- **"Amca, Sadık köyde mi? Gördünüz mü bugün? Evinde yoktu."**

Arhoğ şehitlerinin anısına...

-Vallahi bugün köyün içinde gördüm. Evde yoksa olsa Hasan'ın evindedir. En çok oraya gider.

-**Hasan'ın evi nerededir?**

- "Tekkenin alt tarafında. Gidecekseniz, isterseniz sizi götürürüm" dedi köylü.

Biraz önce korkudan titreyen bu adamın şimdi yardım etme isteği sevindirdi gerillaları. Biraz sonra köylü önde **Memo, Halo, Orhan** arkada çıktılar evden. Sokak lambalarının altından, silahlarını vücutlarına paralel tutarak parlamaması ve görünmemesini sağlayarak kaldılar Arhoğ'un ıssız sokaklarına.

- "Saat 10:00'a geliyor. Bizimkiler çoktan girmişti köye. Biz de artık yatabiliriz" diyerek sohbeti noktayı koydu Ünal. Közü kamufle edip yatmaya koyuldular. Tam uykuya dalmışlardı ki silah sesleriyle fırladılar yerlerinden.

-**Bizimkiler... Pusu.. Yoldaşlar... İhbar mı? Kim yaptı? Düşen var mı?... Nasıl oldu?.. Niye?...**

Olasılıklar, sorular hızla kafalarda dolaşıyor, bu durumu çözmeye, anlamaya çalışıyorlardı. Yoğun ve aralıksız tarama sesleri duyuluyor, aydınlatmaların ışığı ta konaklama yerine vuruyordu. Silah sesleri karşılıklıydı.

-**"Demek ki yoldaşlar iyiler, çatışıyorlar"** diye düşündüler. Bu, biraz da olsa onları rahatlatmıştı ama, hepsi mi iyiydi acaba?

En kötüsü de böyle seyirci kalmaktı, yoldaşları çatışırken eli-kolu bağlı durmak, bunu bilip de bir şey yapamamaktı. Bir şey yapamamanın acısı ve çaresizliği ile, bir yandan da sabırsızlık ve umutla beklemeye başladılar. Zaman geçmek bilmiyordu, dakikalar saatler gibi uzundu sanki.

(...) Köylü önde, Memo, Halo ve Orhan arkada evden çıkmışlardı. Henüz birkaç evi geride bırakıp da geniş avlusu olan bir evin önünden geçiyorlardı ki ansızın patlayan silahların sesleriyle birlikte yere yattılar. Binlerce mermiyi, onlarca bombayı boşalttı aynı anda düşman üzerlerine.

- **"Teröristlerin üçünü de yere serdik"** diyor, yalaka-işgüzar bir edayla gülüyordu askerlerden biri.

- **"Aferin oğlum. Aferin"** diyor başlarındaki.

Memo kalın kuru bir kütüğün dibine uzanmış yatıyordu. Biraz gerisinde ise Halo yüzüstü uzanmıştı yere, kıpırdamıyordu. Onun daha gerisinde ise Orhan yatıyordu. Orhan ağır yaralanmıştı ama kendi durumuna aldırmadan ilerisinde kıpırdamadan yatan Halo'yu merak etti: **"Halo, Halo, nasilsin?"** dedi usulca. Halo kıpırdamıyor, öylece yatıyordu. Orhan, Halo'nun şehit düştüğünü anlamıştı ama yine de tekrar sordu: **"Halo, yoldaş nasilsin?"**

Bunlar O'nun son kelimeleri oldu. Orhan'ın sesini duyan düşman unsurları, büyük bir şaşkınlık ve panikle silahlarına sarıldılar.

Az sonra bu şaşkınlık ve korkuları daha da arttı. Bir düşman unsuru heyecanla Memo'nun yattığı yeri göstererek:

- **"Komutanım komutanım teröristlerden biri yaşıyor"** diye bağırdı.

Komutanlarının **'Ateş edin'** demesiyle yoğun tarama yeniden başladı. Bacağına birşeyin saplandığını hissetti Memo. Bacağını hafifçe oynatarak yaranın ağır olup olmadığını anlamaya çalıştı. Yaranın yerini ve ağırlığını tam olarak anlayamadı. Fakat yara sıcakken çatışma ortamından çıkmalıydı, aksi halde soğuyunca çekilmesi çok daha zor olacaktı.

Düşman silahları susmuştu. Son bir defa hafifçe dönüp Orhan'la Halo'ya baktı. Ve geldikleri yönün çekilmeye daha uygun olduğuna karar verdi. **Sıra ondaydı. TIKKO'cuların teslim olmayacaklarını, bir çemberin içinde de olsa kanlarının son damlasına kadar çatışmayı, ölse de asla yenilmemeyi gösterecekti.** Bulunduğu yerden hızla doğruldu. Silahı serideydi. Düşmanın bulunduğu eve bütün şarjörünü boşaltarak hızla koştu. Küçük bir dere yatağına atladı. Düşmanın inisiyatifinde gerçekleşen çok kapsamlı ve onca asker, silah ve cephane üstünlüğüne rağmen pusuyu yararak çıkmıştı TIKKO militanı.

Artık koşmuyor, yürüyordu. Yarası soğumaya başlamıştı. Her adım atışında ayağını yere basarken büyük acı çekiyordu. Bu acı, O'na yoldaşları hatırlatıyordu. En son, geriye çekildiği sırada bir an da olsa Orhan'la Halo'yu boylu boyunca uzanmış vaziyette görmüştü.

Yağmur yağıyordu. Halo'nun kanı Orhan'ın kanına karışıyor ve beraber çoğalarak küçük bir dercek oluşturuyordu. Bu sahne gözünün önünden hiç gitmiyordu.

- **"Hesabınızı soracağız yoldaşlar, mutlaka soracağız. Nasıl ki dün Amasya'da Özgür Kemal Karabulut'un ihbarcısı Çakırsu Köyü muhtarını, Ese Yaylası'nda önderimiz Mehmet Demirdağ ve dört yoldaşımızın şehit düşmesine rol oynayan eski Tokat Valisi Ayhan Çevik'ten, kontrgerilla unsuru kıdemli yüzbaşı Ersin Bacaksız ve nicelerinden hesap sorduk; sizin de hesabınızı soracağız mutlaka yoldaşlar"** dedi kendi kendine.

Arhoğ'un altındaki vadiden büyük bir dere akar; Keten Deresi. Keten Deresi başka derelerle birleşerek Turhal'da Yeşilirmak'a karışır. Yoldaşların kanları da köyün altındaki dereden Keten deresine, oradan da Yeşilirmak'a karışıp Karadeniz'e akıyor şimdi.

Rüzgar hafifçe esiyor, sık ormanın ağaçlarının yapraklarını birbirine çarparak ahenkli sesler çıkarıyordu. Ağustos güneşi tam tepede olmasına rağmen yaprakları aşır da ormanın içine vuramıyordu. Dar patikadan düzenli aralıklarla tek sıra halinde ilerliyordu küçük bir TIKKO gerilla birimi.

Uzun süredir yürüyorlardı. Biraz sonra birim komutanının **"mola verelim"** talimatıyla uygun bir yere geçtiler. Yarım daire oluşturup çantalarına yaslanarak oturdular. Biraz soluklandıktan sonra komutan söze başladı:

- **"Görevimiz, bu onurlu görev, geçen yıl Seyit Külekçi ve Doğan Altun yoldaşlarımızın şehit düşmelerine neden olan ihbarcı alçağın cezalandırılmasıdır."**

O anda gerillalar cıvıldaşan kuşlar gibi hep bir

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Yahya KARA: 1954 Çanakkale doğumludur. Almanya'da TKP/ML taraftarı olarak mücadele yürütürken **10 Nisan 1981**'de bir iş kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Kemal ŞAHİN: 1962 Ovacık doğumludur.

1977'de TKP/ML'nin düşünceleriyle tanışır. Kitle içindeki çalışmalarında her işe koşturmuş ve defalarca gözaltına alınmıştır. 1979'da TIKKO saflarına katılır, propaganda için gittiği Hozat'ın Söğge köyünde düşman pususuna düşürülür. Yaralı olara hastalığı sonucu **11 Nisan 1998**'de yaşamını yitiren Kemal ŞAHİN, iyi niyeti ve Partisine olan güveniyle öne çıkıyordu.

Elif KÜLEKÇİ:

Maraş Elbistan Gücük Köyü doğumludur. TKP/ML şehidi Seyit Külekçi'nin annesidir. 12 Nisan 1998'de hastalığa

yenik düşene kadar Elif Ana, yıllarca hapisane kapılarında, açlık grevlerinde, mitinglerde, yürüyüşlerde, şehit cenazelerinde, kayıplara karşı eylemlerde hep en öndeydi.

Sabahat KARATAŞ: 1956 doğumludur. 12 Mart döneminde sonra devrimci mücadeleye katılmıştır. Devrimci-Sol'un Merkez Komitesi'nde yer aldı. 16-17 Nisan 1992'de düşmanın yaptığı operasyonda İstanbul Çiftelievler'da yoldaşları **Eda Yüksel** ve **Taşkın Usta** ile birlikte şehit düştü. Aynı operasyon kapsamında Erenköy'de Fazıl Özdemir, Sattı Taş, Hüseyin Kılıç, Üstbostancı'da Sinan Kukul, Arif Öngel, Şadan Öngel, Sahrayı Cedit'te Ayşe Nil Ergen ve Ayşe Gülen de katledildi. Ancak onlar "cesaretiniz varsa gelin" diyerek ölüme meydan okudular.

Kenan DEMİR: 2 Mart 1970 Erzincan doğumlu Kenan Demir, **5 Mart 1998** tarihinde İsviçre'de görev için gittiği bir alanda karşı devrimci bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düştü.

ağızdan konuşmaya, gülmeye, duygu ve düşüncelerini ifade etmeye başladılar, coşmuşlardı. Böyle bir eylemin gerçekleştirilmesi, şehitlerin hesabının sorulması ve bu hesap soruculardan biri olmak büyük mutluluk vericiydi. Kim tutabilirdi artık onları. Kanat takmışçasına hızlı adımlarla yollarına devam ettiler.

(...)

Alacakaranlık basınca iki gerilla eve doğru yanaştı. Öndeki kapıyı çaldı:

-**Kimsin?** diye sordu. Bu ihbarcinın anasıydı.

- **"Aç, aç Sadık'la biraz işim var"** diye cevap verdi kapıyı çalan gerilla.

Karşısında gerillaları gören kadının gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzü korkudan sapsarı olmuş-

tu.

- **"Sadık evde yok"** diye bağıyor, kendince gerillalara engel olmaya çalışıyordu.

Gerillalar kadına aldirmeden eve girdiler. Divanın altında parkasını giymiş, kaçmak için fırsat kollayan ihbarcıyı omuzundan tutup hızla çekti, ayağa doğrulttu bir gerilla. Alçağın benzi atmış, yüzü kaskatı kesilmişti, korkudan yaprak gibi titriyordu.

- **"Biz size anlatmadık mı, ihbar etmeyin, cezasız kalmaz bu diye? Söylemedik mi? Kime, neye güvendi? Hani güvendiklerin? Seni kullanıp attılar bir kenara. Onlar onca silahlarna, zırhlı araçlarına rağmen kendilerini, valilerini, yüzbaşılarını koruyamıyorlar, seni mi koruyacaklar? Sana mı değer verecekler?"**

Bu sonu sen kendin istedin" dedi öfkeyle gerilla.

Savunmadaki gerilla, kapının açılışını duydu. Bu anı sabırsızlıkla bekliyordu. O yöne bakmaktan kendini alıkoyamadı. Yoldaşlardan biri nam-luyu alçağın sırtına dayamış, diğeri de biraz sağında köyün meydanına doğru yürüyorlardı. İhbarcı yüksek sesle, heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Anlaşılan kaçınılmaz sonunun gerçekleşmemesi için dil döküyordu umutsuzca. Çok pişman olmuştu, ama bunun bir faydası yoktu artık. Gerillalardan biri ihbarcıya suçunu ve bunun cezasını açıkladı. En son:

- **"Bir diyeceğin var mı?"** diye sordu. O ise hala ayak diriyor, olayla ilgili çeşit çeşit hikaye-

yeler uydurmaya, kendince kendini aklamaya çalışıyordu.

Birazdan kleşlerin hesap soran sesleriyle inledi etraf. İhbarcinın lanetli cesedi boş bir çuval gibi yığıldı yere. Bir halk düşmanı daha hakettiği cezaya çarptırılmıştı şimdi.

Komşu köy olan Eski Köyü'ndeki karakoldan kleş seslerini duyan düşman unsurları paniklemiş, rastgele sağa-sola ateş etmeye başlamışlardı. **Bunları duyan gerillalar güldüler bu duruma.** Ve hızlı adımlarla, coşkun akan bir dere gibi koyuldular yola. Diğer hesapları da sormaya...

Bir Halk Ordusu gerillası

Son söz söylenmedi...

Uzak olmayan mekanlarda ölüm birilerinin karpasını çalıyor zamansız. Çok uzakta değil; yanı başımızda, soluğumuzda, gülüşümüzde, göz titreğimizde... **Belki de başında isyan türküleri söylenen mezarlarının olamayacağını bilerek vuruluyorlar.** Gözlerine bakıp ağız dolusu güldüğümüz, omzuna koyup başımızı saatlerce ağladığımız, bize benzediği için kızdığımız, benzemediği için anlayamadığımız, yokluğuna alışamadığımız, boşluğunu dolduramadığımız, hayallerini başka bedenlere bırakırken söylenmemişliklerinin bilindiğini bilen yoldaşlarımız vuruluyor.

Neden vurulduğunu bilmeyen insanların mutluluğu için vuruluyor birileri. Onlar ki, sırları ile düştüler birer birer. Bir gün, ölümü neden bu kadar genç yaşta karşıladıklarını anlamayanlar bu sırrı çözün istediler.

Onlar bir tarihin yükünü alırken omuzlarına, gelecek zaman uçurumlarından geçiyorlardı. İstedikleri tek şey günele dair birkaç şeydi halkın çocukları için. **Ki onlar bu uğurda nice mevsimlerden ve mekânlardan geçti-yeceğini bilerek yazdılar öykülerini.**

Birileri vurularak, canıyla kaniyla örüyor özgür geleceğin yolunu...

Silah sesinin de bir hikâyesi var!

Bu çivisi çıkmış kürenin, ateşten küre etrafındaki tam dönüşünü ölçen son yaprağı da koyduktan sonra, zaman bitiyor sanki. Son yaprak erkene alınmış **15 Nisan**'in karanlık rengine...

Dağlar, ormanlarla kaplı yüce dağlar... Ormanda her şey kütle halinde büyüyor, tek bir ağacı ötekilerden ayrı düşünmek mümkün değil, onlara baktıkça tek başına hayat olmayacağını düşünürsünüz. Ağaçların arasında yürüyüp de dalların, köklerin, sarmaşıkların nasıl birbirine bağlandıklarını gördükçe, tek tek var olamayacaklarını nasıl hatırlamaz ki insan? Hangi güç hepsini kökünden söküp atabilir ki... **Tıpkı Partisiyle, önderiyle bütünleşmiş halk gibi...** Halkla bütünleşmenin savaştır verilen. Amansız bir savaştır bu. Acımasız dişe diş; birinin varlığı diğerinin yok oluşuna muhtaç bir savaş. Bir yanda işçinin, köylünün, emekçinin kanına susamış engerekler, diğer yanda özgürlüğe, onurlu yaşama sevdalanmış yürekler. Yitenler de var, ancak yeniyi inşa etme savaşında aktılan her damla kan ana rahmindeki bebeğe can veren kan gibidir.

"Güzelliğin namlunun ucunda olduğu bir düzende yaşıyoruz. Yani güzellik ve namlunun inanılmaz bir

güçle birbirine nişanlandıkları bir tarihin çocukları biz. Bundan olsa gerek ki, geleceğe gül ekme için kötüye inat yaşamını ortaya koyan bizler, içimizdeki kötülük tohumlarını kökten dinamitlemede gerekli cesareti gösteremiyoruz. "Sınıflı toplumlarda kökten dinamitleme işi ütöpiktir" denilecektir. Doğru, ancak, bu doğru düşüncemizde çelişenin çarmıha gerilmesinin önünde bir engel değil, aksine onu zorunlu kılandır. İşte sorun, bu zorunluluğun bilincinde olmak ya da olmamaktır" diyordu Halil Çakıroğlu. O düşmana karşı dinmeyen öfkesiyle, halka, devrime ve partiye olan bitmeyen inancıyla bu savaşta yerini ezilenden yana almış ve "devrim tarlasında bir tohum olmuştur."

Kürt bir ailenin çocuğu olan **Halil Çakıroğlu, Konferans Örgütlemeye Komitesi (KÖK) üyeliği ve I No'lu Gerilla Bölgesi Yönetici Organı Sekreterliği görevlerini üstlenmiş bir kadrodur. 1990'da TKP/ML İstanbul İl**

Askeri Komitesi'nde yer alan Çakıroğlu 3 Ekim'de Ümraniye Tekel Depo-

su'nda kamulaştırma eylemi sırasında polisle girdiği çatışmada yaralı olarak esir düşmüştür. Ancak tutsak edememiştir zindanlar onu. 1993 Şubatı'nda Bayrampaşa Hapishanesi'nden firar etmiş ve kavganın kızgın alanlarına geri dönmüştür.

15 Nisan 1995 günü Erzincan Kemah'ta girdiği çatışmada şehit düşen Çakıroğlu'nun son sözleri "Yoldaşlar, buraya kadar, fazla zaman kaybına gerek yok. Beni bırakın. Partiyi geliştirin, güçlendirin. Size güveniyorum... Tüm yoldaşlara selam. Yaşasın TKP/ML, Yaşasın TIKKO" olmuştur..

Yalnız değildi şehit düşerken, kavgada yalnız olmadığı gibi **"Kolay değil, buz kesmiş ellerle, silahlı sıkı sıkıya kavramak, donmuş parmakla tetik çekmek"** diyen doktor Meral (Süheyla Dağdeviren) vardı yanında. Sıkı sıkıya silahlı kavrayan elleri, yoldaşlarını ateş hattının dışına çıkarmaya çalışırken düşüvermişti ansızın. Tıpkı aynı çatışmada şehit düşen Munzur Keskin gibi.

"Belki yüzümü parçalayabilirsiniz ama yüzümdeki tebessümü asla yok edemezsiniz!"

Yine bir bahar ayı. Parıldayan siperlerden geliyor bu defa susmayan çığlığın yankısı. **11 Nisan**

2001. Açlığın, o büyük feda ruhuyla örülen direnişin 123. gününde uğurladık seni yüzündeki güzel tebessümünle. Aradan ölçülebilir zamanların takvim yapraklarıyla 6 yıl geçmiş. Zindan zamanlarında 24 mevsim. Yoldaş zamanlarında bir bitimsizlik...

Tıpkı bir **Nergiz** çiçeği kadar narın, bir kardele gibi inatçı. Neler sığdırmamıştır ki kısa yaşamına. Küçük büyük demeden kendisine verilen her görevi kabul etmiş, layıkıyla yerine getirmek için bütün varlığıyla çaba harcamıştır. **Yeni Demokrasi ve Özgür Gelecek**'te çalışmış, legal alandayken İsmail Oral'a bağlı olarak hapishane kuryeliği yapmış, illegal işçi komitelerinde birçok şehirde faaliyet yürütmüştür. Yiğit ve korkusuzdur.

'94 yılında gittiği bir randevuda düşman eline geçmiştir Nergiz. Sorguda tavizsiz duruşunu daha önce olduğu gibi yine göstermiş ve tutuklanmıştır.

Sonra Ümraniye direnişinde yerini alır. Kurşunlar, gaz bombaları içerisinde nefes almakta dahi zorlanırken, yaralıları sırtlayarak çıkaranlar ve bedenini yoldaşlarına siper edenlerdendir. 17 Mart 2001'de **Kartal Devlet Hastanesi**'ne götürülür. Alınan kararlar doğrultusunda su içmemeye başlar. 23 gün su içmeyen **Nergiz Gülmez** Ölüm Orucu'nun 123. gününde TKP/ML'nin ilk Ölüm Orucu şehidi olarak tarihe altın harflerle yazıldı.

Şimdi biz geride kalanlar, yüzünden ek-silmeyen tebessümünü giydirdik yüzümüze, en çok da en acemilerimiz...

Bir son söz söylemeli, ama son sözün önceki olaylarla bağlanmış olması gerektiği söylenir. Yarım kalmış bir hikaye, bitmemiş bir mücadele için nasıl bir sonuç yazılabilir? Son sözü şehitlerinden aldığı güçle özgürlük uğruna savaşan emekçi halk zafer türküleriyle söyleyecek... Kim bilir belki de bir Nisan ayıdır kurtuluşun şafağı...

Devletin çıkardığı ve uygulamaya soktuğu tüm yasalar, **en çok** toplumun yoksul ve örgütsüz kesimini etkilemektedir.

Egemenlerin talan politikalarına en fazla maruz kalan hep en alttakiler olmaktadır. Hayatta kalmayı '**ancak**' başarabilenlere karşı son derece acımasız ve katı olan devlet için bu geleneksel bir durumdur.

Son yıllarda "**kentin yapısını, dokusunu yeniden inşa edeceğiz**" sözleri ile İstanbul'u yerle bir etmeye başlayan egemenler, işe '**en zayıf halka**'dan başladılar. "**Kentsel Dönüşüm**" kapsamına aldığı ve sermayeye peşkeş çekmeyi tasarladığı semtleri yıkmaya, boşaltmaya başlayan devlet, bu konuda çok kararlı görünüyor. Devletin hedef tahtasındakilerin çoğunlukla toplumun en yoksul emekçi insanların yerleştiği semtler olduğu dikkat çekmektedir. **Başibüyük**, **Gülsuyu**, **Pendik-Aydos**, **Tuzla**, **Ayazma** bunlardan sadece birkaçı... Daha önce gazetemizde yer verdiğimiz "**Kentsel Dönüşüm Projesi**" hızla uygulanmaya devam ediyor.

Egemenlerin, semtlerde yıkımlara en örgütsüz kesimlerin yaşadığı mahallelerden başladığını söyledik. Romanların yaşadığı ve uzun bir süredir gündemde olan Küçükbakkalköy'deki yıkımlar bunun küçük bir örneği.

Romanlar her yerde devletin hedefi

Osmanlı'da ve Cumhuriyet'in ilk yıllarında çoğunlukla "**Kıpti Müslim**" olarak anılan Romanlar, dünyanın dört bir yanına dağılmış durumda.

Romanların yüzde 27.9'u toplumun kendilerini aşağıladığını, yüzde 17.7'si dışladığını, yüzde 10.8'i iş bilmez-yapmaz insanlar olarak gördüklerini belirtirken; neşeli olmaları, eğlenmeyi sevmeleleri, günlük yaşamaları, hoşgörülü olmaları, özgürlüklerine düşkün olmaları en önemli özellikleri.

Yüzyıllardır devletin değişik kültürlere, uluslara karşı uyguladığı asimilasyon ve inkâr politikalarından nasibini alan Romanlar, "**Kentsel Dönüşüm**"ün de ilk kurbanlarından.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Romanların yaşadığı bölgeleri '**Kentsel Tasarım Projesi**' kapsamında 2002 ve 2003 Yatırım Programı'na dahil ederek '**rehabilitasyon**' çalışmaları yürütüyor. Romanların yoğun olarak yaşadığı **Taşlıtarla**, **Pazariçi**, **Çukurçeşme**, **Sarıgöl**, **Yenişehir**, **Kulaksız**, **Dolapdere**, **İplikçi**, **Hacıahmet**, **Hacıhüsrev**, **Tophane**, **Şişhane**, **Tarlabası**, **Karagümrük**, **Sulukule**, **Sultan Mahallesi**, **Kocamustafapaşa**, **Gültepe**, **Kuştepe**, **Cankurtaran**, **Ahırkapı**, **Ortaköy Tepeleri**, **Selamsız** ve **Çayırbaşı**'nda bu projenin sırada bekleyenleri.

Küçükbakkalköy'de yaşananlar bu semtler için aynı zamanda birer örnek teşkil ediyor. Egemenlerin talan etmeyi düşündüğü ve bunun adımlarını attığı Romanların yaşadığı semtlerden biri de Sulukule.

Bin yıllık bir tarih: Sulukule

Bizans döneminden beri varlığını koruyan ve eğlence merkezi olan Sulukule yok olma tehlikesi ile karşı karşıya.

"**Sulukule**" olarak adlandırılan **Neslişah** ve **Hatice Sultan Mahallelerinde** yüzyıllardır müzikle uğraşan, bunu bir yaşam tarzı, kültür haline getiren Sulukule'liler bugünlerde oldukça kaygılı. Yaklaşık 3500 insanın yaşadığı ve 800 metrekairelik bir alanı kapsayan Sulukule'yi yıkmak isteyen **Fatih Belediyesi**, evlerin yerine 3 katlı villalar yapmayı planlıyor. İstanbul'un en eski sakinlerinden olan Sulukuleliler mahallede yaşayan 600-700 yıllık ailelerin olduğunu söylüyor. Sulukuleliler bir zamanlar turistlerin uğrak yeri olan Sulukule'nin eski 'tadının' olmadığını dillendiriyor. 1987 yılına kadar Fatih Belediyesi'ne yüklü miktarlarda eğlence vergisi ödeyen Sulukuleliler buna rağmen Belediye'den kültür ve eğlence merkezi yap-

40 gün 40 gece Sulukule

Egemenlerin talan politikalarına en fazla maruz kalan hep en alttakiler olmaktadır. Hayatta kalmayı '**ancak**' başarabilenlere karşı son derece acımasız ve katı olan devlet için bu geleneksel bir durumdur. Son yıllarda "**kentin yapısını, dokusunu yeniden inşa edeceğiz**" sözleri ile İstanbul'u yerle bir etmeye başlayan egemenler, işe '**en zayıf halka**'dan başladılar. Egemenlerin talan etmeyi düşündüğü ve bunun adımlarını attığı Romanların yaşadığı semtlerden biri de Sulukule.

mak için ruhsat alamamış. Belediye '**burası yeşil alandır buraya çivi çakamazsınız**' diyerek engel olmuş. 1991 yılında dönemin Fatih Emniyeti Ekipler Amiri **Süleyman Ulusoy** -diğer adıyla **Hortum Süleyman**- Sulukule'de devriye gezerek eğlence evlerini kapatıp müzisyenlerin kemanlarını, darbukalarını kırıp, insanları işkenceden geçirdikten sonra da geçim derdine düşmüşler.

Mahallede yaşayan Romanlar, müzik dışında at arabacılığı ve kunduracılıkla geçimini sağlıyor. Ancak özellikle son yıllarda yaşadıkları ekonomik sıkıntılardan dolayı birçok insanın suyu ve elektriği kesilmiş durumda. Burada yaşayan Romanların tıpkı diğer bölgelerde olduğu gibi eğitim düzeyi çok düşük. Çocuklarını okullara götüren Romanlar, devletin ırkçı, inkârcı yüzüyle karşılaşmıyorlar. Okullar, Romanları almak istemiyor. Zorunlu eğitimin 8 yıl olmasına rağmen pek çok okul, çocukları okula kayıtt

Bunun sonucu olarak mahallede gezerken fotoğrafını çekmek istediğimiz bir evin sahibi bize tepki göstererek engel oldu. Sohbet etmeye çalıştığımız bir başka mahalle sakini de gizli kameramızın olup olmadığını sordu.

Yaptığımız kısa gezinti Fatih Belediyesi'nin eğlence vergisi alırken mahallere herhangi bir hizmet getirmediğini görmek için yetiyor. Mahallenin alt yapısı yok denecek kadar zayıf.

Mahalle için planlanan "**Kentsel Yenileme Projesi**" 2005'te Bakanlar Kurulu'ndan çıkmış. Haziran 2006'da da Fatih Belediyesi, Sulukulelilerle görüşmek için davetiyeler göndermeye başlamış. Neslişah ve Hatice Sultan Mahalleleri'ndeki 465 binanın yıkımına (**rehabilitasyonuna**) Eylül ayında başlanacak. Binalar yıkıldıktan sonra 15 ay içinde yeni konutların tamamlanması hedefleniyor.

ettirmiyor. Okul okul gezen ve her yerde "**sizi istemiyoruz**" sözleri ile karşılaşan çocuklar da okumak istemiyor. Daha önce mahalleye gelen gazetecilerin Sulukule hakkında çeşitli iftiralarda bulunduğunu söyleyen semt sakinleri, toplumun kendilerine bakışına da tepki gösteriyor. Toplumun, yapılan haberlere inanarak Sulukule hakkında '**kötü**' düşündüğünü ve bunun haksızlık olduğunu söylüyorlar.

Okullar, Romanları almak istemiyor. Zorunlu eğitimin 8 yıl olmasına rağmen pek çok okul, çocukları okula kayıtt ettirmiyor. Okul okul gezen ve her yerde "**sizi istemiyoruz**" sözleri ile karşılaşan çocuklar da okumak istemiyor.

40 Gün 40 gece Sulukule

Fatih Belediyesi'nin "Yeniden Yapılanma Projesi" kapsamına aldığı Sulukule hareketli günler yaşamaya hazırlanıyor.

Projelerde gerekçe olarak, çöküntü alanı olduğu söylenen Sulukule, aslında çöküntü alanı değil; evlerin sahipleri tarafından yapılacak restorasyona ihtiyacı var. Belediyenin kendilerine iş

imkânı yaratmak için bir girişimde bulunmadığını söyleyen Romanlar, "yapılacak evleri size satacağız" sözlerini samimi bulmuyor. Bu evler 120-130 bin YTL'ye satılacak. Belediye 10 yıl-lığına borçlandırarak, Sulukulelilerin de bu evlerin sahibi olabileceğini söylüyor, ama onların bu parayı ödemeye güçleri yok. Bunu anlayan ve umudunu kaybeden Romanlar evlerini satmaya başladılar. "Cuma'ya kadar evinizi satmazsanız, devlet el koyacak ve bankaya paranızı beş yıl sonra yatıracak" söylentileri insanları tedirgin ediyor. Korkudan şu ana kadar 120 ev satılmış. 19 Ekim 2006'da Bakanlar Kurulu, Sulukule için 'acele kamulaştırma' kararı almış, 13 Aralık'ta da bu karar Resmi Gazete'de yayımlanmış. 12 Şubat'ta da Sulukule Roman Kültürünü Geliştirme ve Dayanışma Derneği yürütmenin durdurul-

ması için dava açmış, hâlâ sürüyor. Şimdiye dek altı ev yıkıldı. Belediye hiçbir eve tebligat göndermiş değil. Evleri yıkılacak olan Romanların gidecek başka bir yeri yok. Yüzyıllardır burada yaşıyorlar. Belediye eğlence merkezini ise hiç gündemine almıyor.

Belediye, yapacağı villaları Romanların satın alamayacağını çok iyi biliyor. Bu yüzden tepkiyi azaltmak için "size satacağız" diyor. Mahallede görüştüğümüz Sulukule Roman Kültürünü Geliştirme ve Dayanışma Derneği Başkanı Şükrü Pendük; Romanların burada yaşamak istediğini söylüyor ve Belediye'nin sözünü tutmasını istiyor. Belediyenin bu yıkım projelerine karşı, Bilgi Üniversitesi'nden uzmanların, sanatçı ve mahallelinin oluşturduğu "40 Gün 40 Gece Platformu" bir dizi etkinlik düzenledi.

Önceki hafta mahallede müzisyenlerin katıldığı bir etkinlik gerçekleştiren Platform, bu hafta da Klarnet dinletisi düzenledi. Önümüzdeki Pazar günü ise Keman dinletisi olacak.

Müzikle yaşayan Sulukulelilerin tepkisi de aynı dilden oluyor. Ezgiler eşliğinde dans ederek evlerini yıktırmayacaklarını yine ezgilerle dile getiriyorlar. (İstanbul)

Çingenelerin kalbi bin yıldır Sulukule'de atıyor*

Sulukule'nin Çingene tarihinin kalbi olduğunu söylemek yanlış olmaz. Çingeneler tam bin senedir Sulukule'de yaşıyor.

Burası bilinen en eski Çingene yerleşim alanı ve aynı zamanda onların dünyaya yayıldığı yer. Çingene adı ilk defa Bizanslılar tarafından burada yaşayan insanları adlandırmak için kullanılmış. Fetih'ten sonra Fatih şehir hayatını ve ticareti yeniden canlandırmak için şehre yeni Çingene toplulukları getirtiyor ve bu dönemde zenginlik kaynağı olan at ticareti ve sepetçi, dansçı loncaları da onların kontrolüne giriyor. Osmanlı dönemin-

de de bu bölge, kendi dillerini konuşan (Roman dilinin çeşitli lehçelerini konuşan), falcılık, ayı oynatıcılık, müzik ve dansla ön plana çıkan bir tarihsel eğlence geleneğine sahip olan, dünyanın en eski Roman/Çingene topluluğunun yerleşim alanı olarak varlığını sürdürüyor. Şehrin ve Sulukule'nin Çingeneleri, akrobatları, hokkabazları, dansçı ve müzisyenleri, sultanların tahta geçiş kutlamalarındaki tören alaylarını, İran'a ve Avrupa'ya sefere giden orduları konu alan minyatürlerde de resmediliyorlar. 19. ve 20. yüzyıllarda, Sulukule'nin ünü Avrupa ve Amerika'ya kadar yayılıyor. Hatta Çingene dansçıları çeşitli dünya fuarlarına götürme planları dahi söz konusu oluyor. Ancak Sultan Abdülhamit dinsel açıdan karşı çıktığı için bu girişimler hiçbir zaman gerçekleştirilemiyor.

(*Adrian Richard Nathanel Marsh'ın (İstanbul Bilgi Üniversitesi Öğretim Görevlisi) yazısından özetlenmiştir.)

"Kârsal Dönüşüm"e karşı halk muhalefeti büyüyerek devam ediyor!

Uzunca bir süredir çalışmaları devam eden "Kentsel Dönüşüm Projesi" mağdurları tarafından, çeşitli eylemlerle protesto edilmeye devam ediyor. Birçok semtte eylemlerin yapılmasının ardından, halk daha örgütlü, daha bilinçli ve daha kararlı bir karşı koyuş sergiliyor. Yetkililerin çarpık açıklamaları halkı kandırmaya yetmiyor. Öyle ki halk, kendi oylarıyla seçtiği Belediye Başkanı'na lanet okumaktan geri durmuyor. Maltepe Başbüyük Mahallesi de yıkımların gündemde olduğu semtlerden birisi.

Yetkililere güveni kalmayan halk, artık Kentsel Dönüşüm kapsamında olan diğer semtlerle birlikte hareket etmeye başladı.

Resmi Gazete'de yayınlanan ilandan sonra, 19 Nisan tarihinde açık artırmayla ihaleye verilecek Başbüyük Mahallesi. Mahalle halkı da 15 Nisan günü, yıkımların gündemde olduğu 13 mahalle ile birlikte kitlesel bir eylem yapmayı planlıyor. 2 Nisan Pazartesi günü ise, Maltepe Belediyesi'ne dilekçe verme eylemi gerçekleştirdi. Saat 13.00'de Belediye önüne gelmeye

başlayan halk, teker teker dilekçelerinin verdi. Başbüyük Mahallesi Doğa ve Çevre Koruma Derneği, öncesinden evleri dolaşarak herkese dilekçe dağıttı. 1 hafta boyunca sürecek olan dilekçe verme eyleminde, 5 bin dilekçe hedefleniliyor. Dilekçe vermek için Belediye önünde toplanan mahalle sakinleri taleplerini; "Biz evimizin yıkılmasını istemiyoruz, tapumuzu istiyoruz. 40 yıldır burada oturuyoruz ve şimdi kalkmış bize işgalci diyorlar" sözleri ile özetliyorlar. (Kartal)

Bir süre önce sendikasılaştırma saldırısının bir sonucu olarak işten atılan, Tuzla Deri havzasında bulunan, Alkoç Deri Fabrikası işçileri, eylemlerini sürdürüyorlar. İşten atılan 8 işçinin fabrika önündeki bekleyişleri sürüyor. İşçiler 22 Mart Perşembe günü saat 12.00'de bir basın açıklaması düzenlediler. "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Direne direne kazanacağız", "Birlik mücadelesi zafere" sloganlarının atıldığı eyleme yüzlerce deri işçisi katıldı.

Deri işçileri eylemlerini sürdürüyor...

Açıklamanın yapılacağı yer konusunda çıkan tartışmadan doğan gerginlik, araya genel merkez yöneticilerinin de girmesiyle son buldu. Sözlü olarak yapılan açıklamada ilk olarak Şube Başkanı Binali Tay konuştu. Tay, "TİS görüşmeleri sırasında, patronlar 'deri işçilerinin sosyal hak-

ları hiçbir yerde yok' diyerek görüşmelerini zora sokarak, kazanılmış haklarımızı geri almaya çalışıyorlar. Ama biz de deri havzasında örgütsüz tek bir iş yeri kalmayana kadar mücadele edeceğiz. Anayasal haklarımızı kullanan işçileri işten atan patronların karşısında duracağız. Yasalar hep

patronlara çalışıyor, ancak sermayenin oyunlarına gelmeyeceğiz" şeklinde konuştu.

Ardından söz alan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Yener Kaya ve Genel Başkan Vekili Musa Servi, Deri-İş Sendikası'nın mücadele tarihinden bahsederek, patronlara baskı yapmanın üretimden gelen gücü kullanmakla mümkün olacağına değindiler. Eyleme Limter-İş Sendikası, Emekli-Sen Kartal, DTP, Tümtis ve TİBD destek verdi. (Kartal)

İşçi-köylü'den

1 Mayıs'a yürürken...

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının, 15 günlük bir gazetenin sayfalarına sığdıramayacak denli yaygın ve bir o kadar da azgın saldırılarla karşı karşıya olduğu bir sürecin içinde olduğumuz gerçekliği, sokakları ya da günlük gazeteleri takip eden her birey açısından yabancı değildir. Hele de özünde iktidar mücadelesi olan devrimci mücadele yürütenler açısından bu görülmekle kalmamakta, **güç** ile bağlantılı olarak müdahaleler geliştirilmeye, politikalar üretilmeye çalışılmakta/çalışılmak zorunluluğu kendini dayatmaktadır. Kuşkusuz bu güç meselesi tam da örgütlenme/örgütlenme meselesiyle, kitlelerle olan bağ meselesiyle **koşutluk** halindedir. Sokaklara baktığımızda bu saldırgan politikaların yanı sıra birbirinden kopuk, lokal düzeyde kalan, kendiliğinden başlayıp yine aynı şekilde (kimi zaman hiçbir kazanımsız) kendiliğinden bir şekilde biten ve fakat her biri aynı zamanda bizlere düşen görevleri "**kör göze parmak sokarcasına**" gösteren bir takım pratikleri de görmemek mümkün değildir.

Özellikle son yıllarda uygulanan özelleştirmeler, sendikal mücadele vb. nedenlerle işten atılan işçilerin sayısının her geçen gün katlanarak arttığı, açlık sınırının 630 YTL'ye dayandığı günümüz Türkiye'sinde emekçiler, hayatta kalmak ve ailesini geçindirmek için sihirbazlık yapmaya çalışıyor. Sadece Adapazarı Otoyol A.Ş. Fabrikası'nda son üç ay içinde 700 işçinin işten atılması sadece rakamsal anlamda dahi işten atılmaların boyutunu göstermeye yetmektedir. Bunun yanında KİT'lerin özelleştirilmesi sonucu işsiz kalan, ardından **657/4-C**

kapsamında kamu kuruluşlarında kadrosuz olarak işe alınan binlerce işçinin durumu başlı başına bir kâbusdur. 4-C'li işçiler hiçbir iş güvencesi olmaksızın yılın 10 ayı 500 YTL gibi trajikomik bir ücretle çalışmak zorunda bırakılıyorlar. Ama onlar bu sefalet ücretine dahi razı, zira yılın ücretsiz izne çıkarıldıkları iki ayı onlar için daha büyük bir kâbus olmaktadır. Bu işçiler kadro almak için mücadelelerini sürdürürken diğer yandan aynı konumdaki birçok işçi de "4-C'li olarak çalışan bir personel olarak sadece işten atılmama güvencesi istiyorum. Maaşa bir iyileştirme olmasa da olur. Korkuyla yaşamak artık istemiyorum. Şu an çalıştığım kurum beni 4 yıl sonra işten çıkartırsa ben nerede çalışayım ki? Sadece **güvence** olsun yeter. Benim gibi düşünen 1650 TÜİK'li çalışan var. Başka kurumlarda da niceileri. İnsanca yaşamak kesinlikle hakkımız, onu da geçtim korkusuzca yaşamak hakkımız" diyor.

İşçilerin -iş bulabilen şanslı kesimin pek tabii ki- durumu buyken, diğer yandan köylülerin durumu çok mu iç açıcı? Avrupa Birliği'nin istihdamdaki oranlarını % 5'lere kadar düşürülmesi için talimat verdiği köylüler de benzer bir kışkırtıcı ortamda üretme ve ürettiklerini pazarlama savaşı veriyor. **Yeni Demokrat Gençlik**'in, halk gençliğinin geleceğini elinden almanın önemli ayaklarını oluşturan ve halkın birçok kesimini çok ciddi bir şekilde etkileyen **Mesleki Yeterlilik Kurumu Kanunu, Yabancıların Çalışma İzinleri Hakkındaki Yasa Tasarısı, Aile Hekimliği ve Torba Yasa** gibi bir dizi saldırıya karşı başlattığı kampanya dikka-

te değer bir çalışmadır. Ve önümüzdeki günlerde de yaşanan gündemlerle birleştirilerek ele alınması önemlidir.

Gazetemizin geçtiğimiz sayısında geniş bir şekilde yer verdiğimiz, **Kürt halkına ve kurumlarına** yönelik saldırılar da artarak devam etmektedir. Genel Kurmay Başkanlığı'nın açıklamaları dikkate alındığında önümüzdeki süreçte özellikle de bahar sürecinin gelmesiyle birlikte bu saldırganlık askeri boyutlarda kendini daha bir hissettirecektir. Kürt Ulusal Hareketi'nin önderi **A. Öcalan**'ın zehirlenmesine ilişkin sessizliğe gömülen TC devleti, "sayın" paranoyası ile **Öcalan şahsında** Kürt halkına yönelik saldırılarını sürdürmektedir. Newroz öncesinde başlayan gözaltı ve tutuklama terörü, Newroz sonrasında da çılgınca devam etmektedir.

Daha onlarca saldırı ve plandan bahsedebileceğimiz, bu örnekleri onlarca kat artırabileceğimiz bir ülke panoraması içinde **Nisan Güneşi**'nin 35. yıldönümünü, ardından dünya işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü **1 Mayıs**'ı ve ardından da Komünist önder **İbrahim Kaypak-kaya**'nın işkencede katledilişinin 34. yıldönümünü içine alan bir sürece giriyoruz. Kaypak-kaya'nın harcına canını katarak kurduğu ve ardıllarına emanet ettiği değeri, Maoizm'den aldığımız **güç**, kararlılık, **özveri**, militanlık ve **coşku**yla sahiplenmek, yarınlara taşımak görevinin altını bir kez daha çizerek bu özel günü kutlamak gerekir.

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs gündemi ise **zaman kaybetmeden** gündemimize almamız gereken özel bir gündür. 24 Nisan'ın hemen ardından kitlelerle bütünleşmenin, onların sorunlarına ve çelişkilerine çözmeye **tek doğru** alternatif olduğumuzu anlatmanın/kavratmanın günü olmalı 1 Mayıs. Son yıllarda çok daha sıcak bir gündem olarak İstanbul'da 1 Ma-

yıs alanı tartışmaları bu yıl da başlamış bulunmakta. Bugüne kadar DİSK dâhil bir dizi kurum 1 Mayıs'ı **Taksim**'de kutlama kararı almıştır. Biz Partizan olarak 1 Mayıs kutlamalarının dar-kısırlı gündemler eşliğinde yer tartışmasına indirgenmesinin her zaman karşısında olduk. **Ancak çok açıktır ki Taksim, 1 Mayıs açısından bakıldığında tarihsel anlamı olan bir mekandır ve biz de çalışmalarımızı bu yönlü yapmalıyız/yapmalıyız.** Özellikle 1977 1 Mayıs katliamının 30. yıldönümüne denk gelen 2007 Mayıs'ında Taksim'e çıkmak, **kitlelerle birlikte Taksim'i yeniden kazanmak** son derece önemli ve değerli bir çalışmadır. Bizim de içinde yer aldığımız **Devrimci 1 Mayıs Platformu**'nun yayınlanan deklarasyonunda da bu yönlü açıklamalar mevcuttur. Başlatılan bir dizi eylem ve imza kampanyasıyla "**Taksim'de 1 Mayıs yasağına son**" talebi, kitleler nezdinde gündemleştirilmeye çalışılmaktadır. Yukarıda da bahsini ettiğimiz gibi devletin çok yönlü saldırılarının arttığı böylesi bir dönemde, bu saldırılara karşı **tarihsel ve güncel** anlamına uygun **birleşik, kitlesele ve devrimci** bir 1 Mayıs'ın örgütlenmesi **hayati** önem taşımaktadır. **Bu anlamda bakıldığında emperyalizmin ve uşaklarının saldırılarına verilecek en iyi yanıtın, 1 Mayıs'ın güncelliğine uygun, yaygın ve kitlelerin sorunlarını merkezine alan bir ön çalışmayla birlikte ele almak olduğu rahatça görülebilir.**

İstanbul için durum böyleyken, diğer illerde ise bu tartışmalardan uzak bir şekilde, tek kişi dahi olsak **Partizan** coşkusunu alanlara, sürece uygun bir şekillenişle taşımak sorumluluğu tüm yoldaşların omuzlarındadır. Biz Partizanlar için iki önemli günün (**24 Nisan ve 18 Mayıs**) ortasında karşılanan 1 Mayıs kitlelerle bütünleşmenin, onlara gitmenin, onların sorunlarını alanlarda haykırmanın günü olsun!

Tek Gıda-İş Sendikası Trakya Şubesi **Danone-Tikveşli** işyerlerinde sendikal haklara yapılan saldırıları kınayan bir basın açıklaması yaptı. Lüleburgaz Danone-Tikveşli Fabrikası önünde yapılan açıklamada "**Danone-Tikveşli'de**

Tek Gıda-İş'ten basın açıklaması

sendikal haklara yönelik saldırıyı kıracacağız" denildi.

Tek Gıda-İş Sendikası Tekirdağ Şube Başkanı **Erkan İzmirli**'nin okuduğu basın açıklamasında "Tek Gıda-İş Sendikası olarak 2003 yılından bu yana sürdürdüğümüz sendikalaşma çabaları çok uluslu şirket Danone-Tikveşli tarafından sürekli olarak baltalanmaktadır. İşçi çıkarmaktan, üyelerimizi tehdit etmeye kadar varan baskıcı yöntemler, yasaların bıraktığı boşlukları tam bir fırsatçılıkla sendikalaşma çalışmalarını bozmak amacıyla kullanan yönetim anlayışı ile işveren, üyelerimizin en temel insan haklarından biri olan örgütlenme hakkı-

nı elinden almaya çalışmıştır. Üyelerimiz gayri yasal bir şekilde sürekli gece vardiyasında çalıştırılmak, sendikaları hakkında iftiraya varan beyanlarla sendika-üye ilişkisini bozmaya çalışan hareketlere maruz bırakılmak gibi asla kabul edemeyeceğimiz ve asla boyun eğmeyeceğimiz sistematik bir yıldırma politikasına kurban edilmeye çalışılmaktadır. Bugün artık sözün bittiği, eylemin başladığı gündür. Bu süreçte her bir Danone-Tikveşli iş yeri önü bizim için bir bayram ve mücadele yeridir ve işten çıkarılan arkadaşlarımız geri alınmaya, toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkımız teslim edilinceye kadar da her

ne pahasına olursa olsun devam edecektir" denildi.

Açıklamanın ardından gazetemiz ile görüşlerini paylaşan Tek Gıda-İş Trakya Şubesi Yönetim Kurulu üyesi **Şenol Akıncı** şu anki sendika şube yönetiminin bir yıldır görevde olduğunu belirterek "Çalışmalarımız daha önceki yönetimin hatalarından veya işyerindeki sendikal çalışmalara yönelik baskılar dolayısıyla işçilerin sendikaya karşı azalan güvenlerini yeniden kazanmak doğrultusunda devam etmektedir ve edecektir" diye konuştu. Basın açıklamasına Lüleburgaz Demokrasi Platformu bileşenlerinden **Kristal-İş**, Petrol-İş, Genel-İş, Eğitim-Sen, **KESK**, Tüm Köy-Sen, **EMEP** ve **ÖDP** katılarak destek verdi.

Lüleburgaz İK okurları

Akyıl işçileri ile direnişleri üzerine...

Toplu Sözleşme hakkı ve çalışma koşullarının düzeltilmesi amacıyla direnişte olan **Akyıl işçileri**, çalıştıkları fabrikada kölece yaşam koşullarıyla karşı karşıya kaldıklarını dile getiriyorlar yaklaşık **150** gündür. Bugüne kadar çeşitli ziyaretlerde bulunan, yürüyüşler örgütleyen, açıklamalar yapan ve en son olarak da 8 Mart mitingine katılan işçiler, patronun da bu saldırılar karşısında boş durmadığını, kimi zaman saldırıya uğradıklarını, kimi zaman patronun grevi kırmak için kaçak, sigortasız ve küçük yaşta işçi çalıştırdığını sözlerine ekliyorlar. 63'ü kadın toplam 400 işçinin çalıştığı fabrika hakkında DİHA'ya bilgi veren **Tes-İş 1 Nolu Şube Başkanı Ali Öncü**, Akyıl Tekstil'in 1 yılı aşkın bir süreden beri, işçilerin aylık ücretlerini ve sosyal haklarının tümünü ödemediğini belirterek, **"İşçiler de buna karşı sendikal haklarını kullanarak, greve gitmişlerdir"** demişti. Özellikle kadın işçilerin öne çıktığı direniş boyunca, kadınlar yaptıkları

eylemlerde sadece kendi sorunları ile değil genel olarak kadınların karşı karşıya kaldıkları sorunlar ile ilgili de söyleyecek sözleri olduğunu gösterdiler. Örneğin AZC Plaza önünde yapılan basın açıklamasında **"Töre cinayetine son"** ve **"Yaşasın onurlu mücadelemiz"** dövizleri yan yana taşınıyordu. **"Evde işte şiddete son"**, **"Direne direne kazanacağız"** sloganını atan işçiler "kadın" olmalarını gerekçe göstererek çalışmalarını istemeyen ailelerine kendilerini kabul ettirerek iş yaşamına atılmışlardı. Verdikleri bu mücadeleyi kazanan kadınlar, şimdi de çalıştıkları fabrikada haklarını alabilme mücadelesi veriyorlar. Fabrikada toplam 63 kadın çalışıyor. DİHA'ya konu ile ilgili açıklama yapan 27 yaşındaki kadın işçi **Özgün Mutlu**, fabrikada 8 saat vardiyalı ve asgari ücret karşılığında çalıştığını belirterek, çalıştıkları saatlerde yalnızca 30 dakika yemek arası verildiğini anlattı. **"30 dakikayı aştığımız zaman bize kızıyorlar"** diyen

Mutlu, ücretlerini de zamanında almadıklarını belirtti.

17 yaşında olan ve fabrikada maki-neci olarak çalışmaya başlayan **Emine Fidan** ise, maaşıyla ailesini geçindirmek zorunda olduğunu belirterek **"Fabrikada birbirimizle konuşmak yasaktı. Konuştuğumuz za-**

man bize fırça atıyorlardı. Yemek yedikten sonra elimizi yıkamaya bile fırsat bulamadan tekrar işbaşı yapıyorduk" dedi.

Bizler de **Amed YDG** olarak uzun bir süredir direnişte olan ve direnişlerini takip ettiğimiz işçilere giderek, onların görüşlerini aldık.

İK: Bize kendinizi tanıttıktan sonra, sizleri direnişe götüren nedenlerden bahsedebilir misiniz?

D.Ç. Merhaba, ben on yıldan beri **Akyıl Tekstil Fabrikası**'nda çalışıyorum. Öncelikle bölgemizdeki sınırlı fabrika patronlarının neden azgınlaştığına bakmak gerekiyor bence. Diyarbakır, savaş dolayısıyla çevre illerden sürekli göç alan bir kent haline gelmiştir. Gelenler, yaşadıkları ekonomik sıkıntılar nedeniyle ucuz iş gücü olarak çalışmak zorunda bırakılmıştır. **Bu durum patronları azgınlaştırmış, işçilerin bu mecburiyeti sonucu patronlar çok daha rahat hareket etmeye ve kendilerini dayatmaya başlamışlardır.** Bizim durumumuza gelince; fabrikaya esir kampı da diyebilirim. Emeğimizin karşılığını alamamamız bir yana, özel ihtiyaçlarımızı bile karşılayacak ücreti alamıyoruz. **Özellikle örgütlenme hakkımız üzerindeki baskı çok yoğundu.** Patron, sendikaya üye olan arkadaşların üye olmamaları için ya ücretlerini düşürüyor ya da işten çıkarıyordu. Kısaca bahsettiğim bu nedenlerden ötürü de haklarımızı direnerek almaya karar verdik. Çünkü bize direnmekten başka yol kalmıyordu.

- Patrona karşı elde ettiğiniz hak ve kazanımlar nelerdir?

- Öncelikle belirteyim; patron **Mustafa Akyıl**'ın arkasında belli güçler var. Mesela patron İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'nun akrabası ve ayrıca TUSİAD üyesi. TUSİAD direnişimizden ra-

hatsız olmuş olacak ki, patrona direnişi bitirmesi direktifini vermiş. Patron da arkasındaki bu güçlere güvenerek geri adım atmamaya çalışıyor. Buna rağmen mücadelemizi sürdürüyoruz ve belli kazanımlar da elde ettik. Mahkeme bize yönelik şu kararı verdi: Çalışmadığımız dört aylık sürenin ücretini patron bize ödemek zorunda. Eğer ödemezse; tazminat yolu açıktır. Yargıtay'dan da işten çıkarılma ile ilgili karar bekliyoruz. Patronun önünde bize göre iki seçenek var, ya taleplerimizi kabul edecek, ya da fabrikayı kapatacak. Taleplerimiz kabul edilmezse direnişimiz sertleşerek sürecektir.

- İşçilerin hak arama, birlik olma, dayanışma bilincinde bu direniş önemli bir rol oynamıştır, muhakkak. Bu konuda sizin gözlemleriniz nelerdir?

- Mücadeleye başladığımızda bazı ar-

kadaşlarımız açıkçası umutsuzdu. Bedel ödeme noktasında geri bir tavırları vardı. Ama genel olarak bedel ödemeyi göze almıştık. **Her şeyin bir bedeli olduğunu biliyorduk. Bedel ödenmeden hakların kazanılmayacağını biliyoruz.**

Bizim direnişimiz sonucu örgütlenmenin yolu açıldı. Özellikle bölgemiz işçileri için. **İşçiler emeklerinin karşılığını alamadıklarının farkına vardık.** Bu direniş sayesinde aramızdaki birlik ve dayanışma da arttı. Biz işçiler olarak kendi gücümüzün farkına vardık. Mücadelemize duyduğumuz inançla istediklerimizi yapabileceğimizin farkına vardık. Bu direnişimiz diğer işçilere de örnek oldu. Sendika üye sayısı arttı. Sendikal faaliyet eskisinden daha çok önemsenmeye başlandı. **Bu direniş sayesinde birey olarak değil, hep beraber birlik halinde mücadele**

etmenin bizi kazanmaya götüreceğini görmüş olduk.

Amed'de ulusal ve sınıfsal çelişkiler birlikte yaşanıyor. **Ulusal çelişki her ne kadar sınıf çelişkisine bağlı olarak gelişse de, burada ulusal çelişki ön plandadır.** Bu nedenle esas olarak ekonomik talepleri olan direnişimiz yeterli desteği alamamıştır. Şunun farkında olmalıyız, biz, çağdaş köleleriz. Patron ise bir sermayedar olarak bizi sömürüyor. Bu bilinçle hareket etmeliyiz. Sınıf olduğumuz, sorunlarımızın sınıfsal olduğu gerçeğiyle hareket ettiğimizde daha sağlam bir direniş göstereceğimize ve direnişin bizi kazanıma götüreceğinden eminiz.

- Son olarak Türkiye'de işçi sınıfının içinde bulunduğu durum hakkında, mevcut sendikal anlayışların örgütlenme ve çözüme gitmesi/gidemesi hakkındaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

- 12 Eylül öncesi sendikaların bir çağrısıyla kitleler sokağa dökülüyordu. Şimdi ise sendikalar sarı sendika olmuş. Hemen hemen hepsi devletten, sermayedarlardan yana tavır alıyor. Ezilen kitleler sindirilmiş durumda. Bunda ekonomik sorunların etkisi var. **Çalışan herhangi biri işten atılma, iş bulamama korkusuyla haklarının gasp edilmesine sessiz kalabiliyor.** Ancak biz biliyoruz ki, bu bir maraton. Biz tekrar kitleleri haklarını almaları için sokağa dökmenin mücadelesini vermekteyiz.

(Amed YDG)

Serbest Bölge işçileri; “Çocuklarımızı mı okutalım, karnımızı mı doyuralım?”

İşçiler isyan bayrağını bu kez **Mersin Serbest Bölge**'de kaldırdılar. Sistemin saldırılarına boyun eğmeyen, birliktelik ve mücadelenin sonuçsuz kalmayacağına inanan işçiler, taleplerini haykırmaya başladılar. Grevin kendiliğinden gelişmesi, yaklaşık 100 kişiyle başlayıp 6 binlere kadar ulaşması **Serbest Bölge**'de yaşanan sorunların ne kadar büyük olduğunu göstermektedir. Hiçbir devrimci yapının ya da sendikaların öncülüğü olmadan işçilerin böylesi bir grevi örgütlemesi, sistemin saldırılarına karşı duruşları, işçilerdeki sistem karşıtı potansiyeli bizlere göstermektedir.

Ancak, kendiliğinden gelişmesi ve örgütsüz olması eylemin amacına ulaşmasını zorlaştırmaktadır. İşçiler de bunun farkında olarak sendikalaşma taleplerini bildirmiş, fakat patronların ve sendikaların bu taleplere olumsuz bakması işçilerin sorunlarla başbaşa kalmasına neden olmuştur. **Sendikalaşmayan işçiler örgütsüzlüğün sonucu belli noktalarda ayrışmalar yaşanmıştır.** Her tekstil firmasının işçileri kendi aralarında birer sözcü seçmiş, patronlarla anlaşma adına toplantılar ayarlanmıştır. **Fakat bazı firmaların işçilerin taleplerini kısmen kabul etmesi işçilerde ilk yaşanan tepkiyi kırmıştır.**

Grevin başlamasıyla beraber diğer firmalardaki işçiler desteklemek amaçlı iş bırakmış, fakat destek amaçlı iş bırakmaları sonucunda da yaklaşık 400 işçi işten atılmıştır. Bu durum karşısında firmalarla anlaşan işçiler işe başlamış, çoğu işçi de polis ve patronların tehdidiyle işe başlamak zorunda kalmıştır.

Şu an Serbest Bölge önündeki grev sona ermiş, işten atılan işçiler

evlerinden grevi sürdürmekte ve mahkemeye başvurmuşlardır. Grevin sona ermesi, istenilen sonucun alınmamasının nedeni; başta söylediğimiz gibi hem grevin örgütsüz oluşu, hem de talepler noktasında birleşmenin olmamasıdır. İşçilerin tamamı birliktelik oluşturamamış, her firma kendi arasında bölünerek hareket etmiştir. Şimdi sizlere serbest bölgeden çalışan bir işçiyle direniş sona ermeden önce yaptığımız röportajı aktaralım.

İK: Bize öncelikle bu eylemi neden gerçekleştirdiğinizi anlatır mısınız?

İşçi: Bu eylem patronların bizleri sömürmelerine karşı geliştirdi. Hem asgari ücret altında bizleri çalıştırıyor, hem de hiçbir sigorta güvencesi vermiyorlar. Ben 6 aydır çalışıyorum, fakat hala sigortam yok. Sigorta şirketi gelince firma bizi tehdit ediyor, “**ne zaman işe başladınız diye sorunca, dün başladık deyince, yoksa işten çıkarılırız**” diyorlar. Biz de mecburen “**dün işe başladık**” demek zorunda kalıyoruz. Artık yeter, isterse kovsunlar bizi. Gerçi bütün işçilerle bir olduğumuz için bizi de kovmaları da zorlaşır. Sabah 7:30'da iş başı yapıyoruz, saat 23:00'te işi bırakıyoruz. Firma sözde “**haftada sadece 1 gün mesai yapıyor**” diyor, ama yalan. Haftanın her günü mesai yapıyoruz. Bu kadar alçaklığa tahammül edemedik, biz de iş bırakma eylemi yaptık.

- Bu eylemi ne kadar sürdürmeyi düşünüyorsunuz?

- Bu eylem bütün taleplerimiz gerçekleştirilene kadar sürecek. Biz insanca yaşamak istiyoruz, bunun için de bizim taleplerimizi kabul etmeleri gerekir.

- Peki taleplerinizden hiç kabul

ettikleri oldu mu?

- Şu ana kadar sadece sendikalaşmamızı kabul ettiler. Bu bizim için önemli bir kazanım, yalnız diğer taleplerimiz gerçekleşmeli, yoksa sendikalaşsak bile bu tek başına bir anlam ifade etmiyor. Bazı firmalar mesai saatlerini düşürdü, fakat hiçbir firma sigortalama işine sıcak bakmıyor. Maaşlarımızı hala artırmadılar. Biz 200-300 YTL'yle hiçbir şey yapamayız. Çocuklarımızı mı okutalım, karnımızı mı doyuralım? Ne yapacağız bizi hiç düşünmüyorlar.

- Bu eylemi merkeze taşımayı düşünüyor musunuz?

- Yok, sadece Serbest Bölge önünde yapacağız. Çünkü biz burada yapmazsak, bazı işçiler iş bırakmıyorlar. Ama bizi burada görünce, harcadığımız emek boşa gitmezsin diye, onlar da çalışmayıp bize destek veriyorlar. Böylece müthiş bir birliktelik oluşturduk. Bu birliktelik sayesinde haklarımızı kazanacağız.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Evet. Sizlerin böyle halkın sorun-

larına duyarlı olmanızın ve aramızda olmanız gerçekten güzel, destekleriniz için teşekkür ederiz.

- Biz size teşekkür ederiz.

Bugün **Serbest Bölge**'ye yapılan saldırı, sadece bunlarla sınırlı değil, yaşamımızın farklı alanlarında da yaşanmaktadır. Emperyalistler, bizleri kendi ceplerine daha fazla para koyabilmek için kullanmaktadırlar. Düşük maaşlarla, sosyal güvencesiz, adeta ölüme terk eden böylesi bir sisteme karşı artık tepkilerin olmaması beklenemez.

Bugün sömüren, katleden, ezen sistem yarın daha fazla sömürü ve katliamla karşımıza çıkacaktır. Bu saldırıları boşa çıkartmak için örgütlenmemiz ve taleplerimizi örgütlü bilinçle haykırmamız gerekmektedir. Patronların hem düşük ücretle, hem de yaşam garantisi olmadan köle gibi çalıştırmasının arkasında kendi zenginliklerine zenginlik katmak istemeleri yatmaktadır.

(Mersin)

